

1886—Α'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΟΣ ΟΓΔΟΟΝ, 1886 — ΠΡΩΤΗ ΕΞΑΜΗΝΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΕΝΑΤΟΣ

Ἰδρύθη ἐν ἔτει 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΜΕΤΟΧΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

ΔΙΕΥΘΥΝΤΕ Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΥΔΡΑΙΟΣ

1886

Ἀπαγορεύεται ἡ ἄνευ ἀδείας ἀναδημοσίευσις τῶν περιεχομένων

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Ἑλλάδι φρ. 5, — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ χρυσᾷ φρ. 6.

Ἡ συνδρομή εἶνε προπληρωτέα καὶ ἐτησία, ἀπὸ 1^{ης} Ἰανουαρίου μέχρι 31^{ης} Δεκεμβρίου.

Ἐγγράφονται κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν συνδρομηταὶ καὶ λαμβάνουσι τὰ φύλλα ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΕΩΣ»

Ἀδέτου φρ. 2,50 καὶ ταχυδρομικῶς στελλομένου φρ. 2,80

Χαρτοδέτου " 3,50 καὶ ταχυδρομικῶς στελλομένου " 4—

Εὐρίσκονται ὅλοι οἱ μέχρι τοῦδε ἐκδομένοι τόμοι.

Ἀποτελεῖται δ' ἕκαστος ἐκ 12 φυλλαδίων.

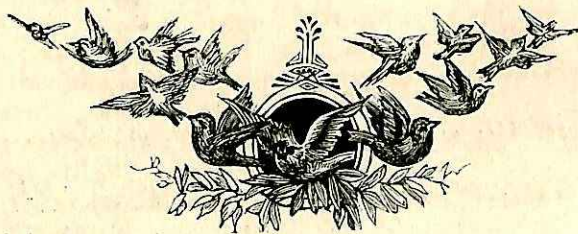
Σελ.	Σελ.
Ἀετός (ὁ) καὶ ἡ ἀρχὴν (μετὰ εἰκόνα).....	77
Ἀκούσιος (ὁ) μάντις, (μετὰ 2 εἰκόνων).....	27,43
Ἀλληλογραφία τῆς ΔΙΑΠΑΛΕΩΣ, 15, 31, 47, 63, 79, 95, 111, 126, 142, 159, 175, 186	
Ἄλλη μεταμόρφωσις τοῦ Μανωλάκη (μετὰ εἰκόνα).....	173
Ἀλώπης καὶ λύκος.....	54
Ἀνταλλαγὴ (ἡ).....	119
Ἀπερίσκεπτος ἐπιθυμία.....	43
Ἀπομνημονεύματα ἑνὸς κυναρίου.....	167
Ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ ἑσπέρας (μετὰ εἰκόνα).....	169
Ἀρνάκι (τὸ) (μετὰ εἰκόνα).....	108
Ἄσμα (τὸ) τῆς ἀηδόνος.....	90
Ἄς το ἀκούσουν οἱ πολὺ περίεργοι (μετὰ εἰκόνα).....	46
Βράχος (ὁ) τῶν γλάρων, (μετὰ 67 εἰκόνων) 1, 16, 36, 49, 71, 81, 101, 113, 129, 145, 161,	177
Βιβλία (τὰ) τοῦ Μιμῆ.....	26
Γνωστοποίησις ἐνδιαφέρουσα.....	16
Δὲν εἶνε λαίμαργος (μετὰ εἰκόνα).....	57
Δὲν ἐλησμόνησε, (μετὰ 4 εἰκόνων).....	22
Διασκεδαστικὸν πείραμα (μετὰ εἰκόνα).....	88
Δύο καλοὶ φίλοι, (μετὰ εἰκόνα).....	120
Δύο (οἱ) σπουργίται.....	55,66
Ἐν δῶρον.....	93
Ἐνοχος (ὁ) λύκος.....	14
Ἐορτὴ (ἡ) τοῦ πάππου.....	141
Ἱστορία (ἡ) τοῦ κουρέως Ἀλῆ-Κιράζ (μετὰ 2 εἰκόνων).....	153
Κακωμένη (ἡ) (μετὰ εἰκόνα).....	152
Καρτέρι (τὸ) (μετὰ εἰκόνα).....	29
Καταμερισμός (ὁ) τῶν ἔργων.....	122
Κοσκιούσκος (ὁ) (μετὰ 2 εἰκόνων).....	97
Κωστάκης (ὁ) καὶ τὸ ἀμαξάκι του (μετὰ εἰκόνα).....	45
Λύκος (ὁ) καὶ ὁ κούκος (μετὰ εἰκόνα).....	94
Λάγειρος (ὁ) καὶ ὁ γάτος.....	174
Λαγικός (ὁ) πῖναξ.....	107
Μεγαλείτερος (ὁ) ἀδελφός.....	77
Μεταμόρφωσις (ἡ) τοῦ Μανωλάκη (μετὰ εἰκόνα).....	142
Μηχανικὸν (τὸ) ἄλογον, (μετὰ εἰκόνα).....	13
Μικρὸς (ὁ) καλλιτέχνης.....	134
Μικρὸς (ὁ) οἰκογενειάρχης.....	9
Μικρὸς (ὁ) φιλόπατρις (διάλογος).....	33
Μυστικὸν (τὸ).....	56
Μυστικὸν (τὸ) (δραμᾶτιον).....	171,183
Νεράιδα (ἡ) (κωμῳδία) (μετὰ 3 εἰκόνων).....	58,183
Ὀλομόναχη (μετὰ εἰκόνα).....	92
Ὀνείρον (τὸ) ἑνὸς ξυλοκόπου.....	119
Ὄνος (ὁ) καὶ οἱ τρεῖς κύριοί του.....	110
Ὅταν θὰ γίνω μητέρα.....	181
Παίγνidia (μετὰ 10 εἰκόνων).....	125,140,158
Παιδικὴ (ἡ) ἡλικία ἑνὸς μελοποιῦ (μετὰ εἰκόνα).....	68
Παιδικὸν πνεῦμα, 14, 31, 78, 95, 110, 126, 142, 159, 175, 186	
Πάνινη (ἡ) κούκλα.....	150
Παρεκκλήσιον (τὸ) τοῦ δάσου.....	182
Πεταῖνος (ὁ) τοῦ κωδωνοστασίου.....	109
Πετροκόπος (ὁ).....	86
Πνευματικαὶ ἀσχήσεις 16, 32, 48, 64, 80, 96, 112, 128, 144, 160, 176, 188	
Πτωχὸς (ὁ) λεμβούχος.....	30
Σγουρομάλης (ὁ) καὶ ἡ Ἀντωνία (μετὰ εἰκόνα).....	185
Σελήνη (ἡ) εἶνε ἄστατος (μετὰ εἰκόνα).....	89
Στρατηγὸς (ὁ) Ἀντωνάκης (μετὰ 2 εἰκόνων).....	136
Συμπόσιον (τὸ) τῶν πτωχῶν παιδίων.....	100
Συνεισφορά (ἡ) τῆς μικρᾶς Ἀγλαίας.....	118
Ταξιδιὸν εἰς Ἀθήνας.....	138
Τέσσαρες (οἱ) ἄνεμοι τοῦ οὐρανοῦ.....	30
Τετραψῆδα (ἡ) (μετὰ εἰκόνα).....	124
Τὶς (ὁ) (μετὰ εἰκόνα).....	65
Τρεῖς ἡμέραι σχόλης (μετὰ 2 εἰκόνων).....	7
Φέβος (ὁ).....	157
Φωλεὰ (ἡ).....	174

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

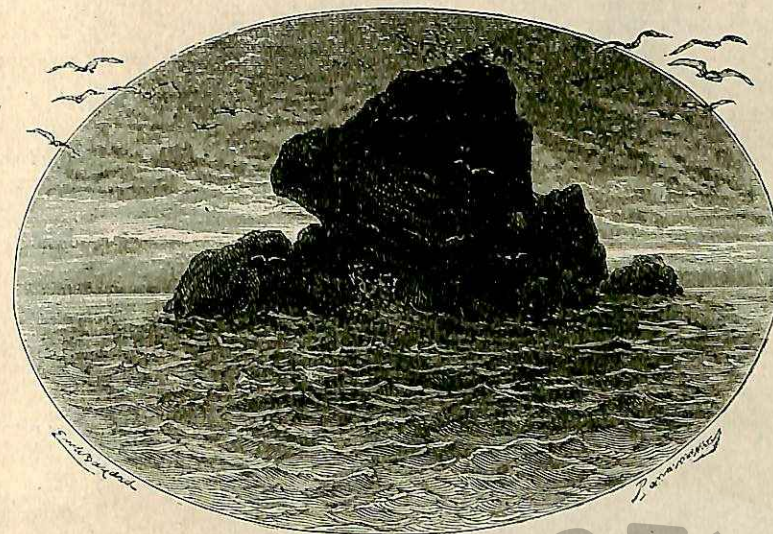
	Σελ.	Σελ.
Ἕσθμα τῆς Ἀναστάσεως.....	101	Ποντίκι (τὸ)
Καλὸν (τὸ) καὶ τὸ κακὸν παιδίον.....	90	Πουλάνια (τὰ)
Κοιμᾶται τὸ παιδάκι μου (μετὰ εἰκόνας).....	24	Πρώτη (ἡ) ἀνάγνωσις
Κυριακὴ (ἡ) προσευχῇ.....	126	Τρεῖς (οἱ) κρίνοι (μετὰ εἰκόνας).....
Μαρμαρᾶς, σιδηρουργός, βαρελοποιὸς.....	133	Χαιρετισμοὶ (οἱ) τῆς Παναγίας.....
		93

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 130 εἰκονογραφίας

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκχδημαῖκου ΙΟΥΛΙΟΥ ΣΑΝΔΩ. Μετάφρασις ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ]

Α'

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΣΘΕΝΗΣ

Ἐὰν παρατηρήσῃτε εἰς τὸν χάρτην τῆς Γαλλίας πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος τὸ ὁποῖον βλέπει πρὸς τὸν Ὠκεανόν, θὰ ἀνακαλύψῃτε μικρὸν χωρίον παράλιον μὲ μικρὸν λιμένα, ὀνομαζόμενον Πούλιγγον. Τὸ χωρίον τοῦτο εἶνε καθαρὸν καὶ τερπνόν, ἡ παραλία του εἶνε ὀμαλὴ καὶ ἀσφαλὴς, καὶ ἀφ' ἐνὸς μὲν τὴν ἐξασφαλίζουν λόφοι ἀμυώδεις καὶ βράχοι, ἀφ' ἑτέρου δὲ οἱ οἰκίσκοι τῶν κατοίκων, οἱ ὁποῖοι εἶνε πάντες σχεδὸν ἀλιεῖς καὶ ἐργάται τῶν ἀλυκῶν. Ὑψηλὰ δὲ εἰς τὸν ἀέρα ὄλην τὴν ἡμέραν πετοῦν γλάροι, καὶ σχηματίζουν διαφόρους κύκλους ὥς φαίνεται θά τους ἄρεσκη πολὺ τὸ μέρος τοῦτο. Ὀλίγα βήματα μακρὰν τοῦ χωρίου εἶνε μικρὸν δάσος ῥητινοφόρων δένδρων, τῶν ὁποίων ἡ ὑγεινὴ ὁσμὴ ἀναμιγνύεται μὲ τὴν ῥητινὴν ὁσμὴν τῆς θαλάσσης.

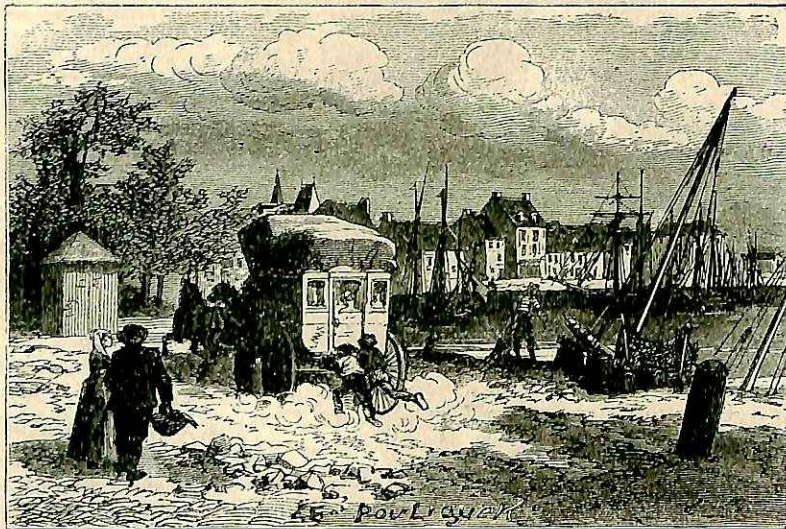
ΕΤΟΣ Η'. — ΤΕΥΧΟΣ 1^{ον}.

Κατὰ τὸ ἔτος 1854, περὶ τὰ μέσα τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου, μετὰ μεσημβρίαν ἦλθε τὸ λεωφορεῖον καὶ ἐστάθη εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ χωρίου. Πρώτη κατέβη ἐκ τοῦ λεωφορείου γυνὴ νέα, ἔπειτα κατέβη μικρὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐπῆρεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ τελευταία ἐπῆρθη ἡ ὑπηρέτρια. Τὸ παιδίον ἦτο ὠχρὸν, ἰσχνόν καὶ καταβεβλημένον, καὶ ἐφάνετο ὅτι ἦτο μόλις πέντε ἐτῶν, ἐν ᾧ πράγματι ἦτο ἕξ καὶ κάτι περισσότερο μάλιστα. Ἡ νέα γυνὴ ἐφόρει μαῦρα, ἀλλὰ τὸ γλυκὺ πρόσωπόν της, τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτε βαθυτάτη λύπη καὶ μελαγχολία, ἐξέφραζε πολὺ καλλίτερα τὴν κατάστασίν της παρὰ τὸ χρῶμα τῶν ἐνδυμάτων της. Τὰ πράγματά της τὰ ὁποῖα ἐξεφόρτωσε τὸ λεωφορεῖον ἐπὶ τῆς παραλίας, ἐδείκνυσαν ὅτι οἱ τρεῖς οὗτοι ἐπιβάται δὲν ἦλθον νὰ μείνωσιν ὀλίγας μόνον ὥρας εἰς τὸ χωρίον. Καὶ πράγματι μόλις ἐπάτησε τὸν πόδα της κατὰ γῆς, καὶ εὐθὺς ἐζήτησε νὰ εὕρῃ κατοικίαν νὰ τὴν

ΤΟΜΟΣ Θ'. — 1

ἐννοικίαση διὰ πολλοὺς μῆνας. Ἀλλὰ δὲν εἶχε καὶ πολλὰς ἀπαιτήσεις· διότι τὴν ἐφθάνον δύο μόνον δωμάτια, ἀλλὰ μὲ τὴν παρατήρησιν ὅτι τὸ δωμάτιον, ὅπου θὰ ἔμενεν αὐτὴ μὲ τὸν υἱὸν τῆς, τὸ ἤθελε νὰ εἶνε εὐρύχωρον, εὐάερον, εὐήλιον καὶ νὰ βλέπῃ πρὸς τὴν θάλασσαν. Εὐκόλως εὗρηκε δύο δωμάτια, ὅπως τὰ ἤθελεν, εἰς τὴν κατοικίαν καλοῦ τινος ἀλιέως οἰκογενειάρχου.

Τὸ καλλίτερον δωμάτιον ἦτο ἀνώγειον, καὶ ἦτο ὅπως τὸ ἤθελεν, ἀλλὰ ἦτο γυμνὸν καὶ πολὺ μέτριον. Ἀλλ' ὅμως ἐντὸς τῆς ἡμέρας τοῦ ἐσυγύρισε καὶ τοῦ ἔκαμε κομψότατον. Ὅπως τὰ πτηνὰ κτίζουν τὰς φωλεὰς τῶν ωραίας καὶ κομψὰς μὲ ὀλίγας τρίχας, μὲ ὀλίγον μαλλίον καὶ μὲ ὀλίγον βρύον, ἀπαράλλακτα καὶ αἱ γυναῖκες δύνανται νὰ συγυρίσουν καὶ νὰ

« ΤΟ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟΝ ΕΣΤΑΘΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟΝ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ » (Σελ. 1)

στολίσουν ἐν δωμάτιον μὲ τὸ τίποτε. Ἐκρέμασε λοιπὸν παραπετάσματα εἰς τὴν κλίνην τοῦ υἱοῦ τῆς, λευκὰ ὡς τὴν χιόνα, ἐκρέμασεν εἰς τὰ παράθυρα ἄλλα παραπετάσματα χρωματιστά, ἔστρωσεν εἰς τὸ πάτωμα μίαν ψάθαν, καὶ ἐσκέπασε μὲ ἐν σάλι τὸ παλαιὸν τραπέζιον ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε τὰ βιβλία τῆς, τὰ ἐργόχειρά τῆς, τὰ κτενία τῆς καὶ ἄλλα διάφορα χρήσιμα πράγματα. Ὁ βίος τῆς ἦτο τακτικὸς καὶ ἡσυχος. Ὅλην τὴν ἡμέραν σχεδὸν ἦτο ἔξω μαζὶ μὲ τὸν υἱὸν τῆς, τὸν ὁποῖον ποτὲ δὲν ἄφρινεν ἀπὸ πλησίον τῆς, διὰ νὰ τὸν συνηθίσῃ κατ' ὀλίγον εἰς τὸν ἥλιον, εἰς τὸν σφοδρὸν ἄνεμον, εἰς τὰ πιτυλίσματα τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, εἰς τὴν αἰφνίδιον καὶ ῥαγδαίαν βροχήν. Διὰ νὰ μείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν καὶ νὰ μὴ ἐξέλθῃ ἔπρεπε νὰ εἶνε πάρα πολὺ κακὸς καιρὸς. Συχνότατα ἐπῆγγαινε καὶ ἐκάθητο εἰς τὴν ἄκραν τοῦ αἰγιαλοῦ, καὶ ἐν ᾧ τὸ ἀγαπητόν τῆς τέ-

κνον, τὸ τόσο ἀδύνατον, τὸ τόσο λεπτὸν ἔτρεχε καὶ ἐπῆδα ἐπάνω εἰς τὰς μικρὰς ὑφάλους, ἢ μῆτηρ ἐκέντα ἢ ἐπλεκε χωρὶς νὰ ξεκολλᾷ τὸ βλέμμα τῆς ἀπ' ἐπάνω του, καὶ ὁλονὲν ἐνθαρρύνουσα αὐτὸ διὰ τῆς γλυκείας φωνῆς τῆς.

Ἀφ' οὗ δὲ τὸ παιδίον ἐκουράζετο, καὶ δὲν εἶχε πλέον δύναμιν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰ θαλάσσια παιγνίδια του, τὴν παρεκάλει νὰ ἐπανεέλθουν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ τότε ἡ μῆτηρ ἐσηκόνετο, τὸ ἐτύλιγεν ὅλον μὲ τὸ σάλι ἢ μὲ τὸ ἐπανωφόριον, καὶ τοῦ ἐξήπλωνεν ἐπὶ τῆς ἄμμου ἢ ὁποῖα ἦτο ζεστὴ ζεστὴ ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ ἔκαμνε τὸ στήθος τῆς προσκεφάλαιον, τὸ ἐκουνοῦσεν ὀλίγον ὥσπιν μωρὸν παιδάκι καὶ τοῦ ἀπεκοίμιζεν ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς. Πολλάκις τὴν εἶδον οἱ χωρικοὶ ὅτε ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἔχουσα

εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὸν υἱὸν τῆς. Καὶ ὅταν ἐνύκτωνεν, ἔστρωνε μόνη τῆς τὴν κλίνην του, καὶ ἐκάθητο παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του ἕως ὅτου ἤθελε κλείσῃ τὰ βλέφαρά του. Αἶ, τότε πλέον ἡσύχαζεν ἡ καλὴ μῆτηρ, καὶ ἦτο ἐλευθέρα νὰ κάμῃ ὅτι ἤθελε.

Ἐκάθητο λοιπὸν εἰς τὸ τραπέζιον τῆς καὶ ἔγραφεν ὥρας ὁλοκληρούς, ἢ γραφὶς ἔτρεχεν ἐπὶ τοῦ χαρτίου χωρὶς τὸν παραμικρὸν κόπον. Ἡ φιλόστοργος μῆτηρ ἐνεπιστεύετο εἰς τὸ ἄψυχον χαρτίον τοὺς φόβους τῆς, τὰς ἐλπίδας τῆς, καὶ τὴν στοργὴν ἢ ὁποῖα ἐπλημμύρει τὴν ψυχὴν τῆς.

Τοιοῦτον βίον ἔζη εἰς τὸ χωριὸν ἡ κυρία Εἰρήνη. Οἱ κάτοικοι τοῦ λιμένος δὲν εἶξευρον περὶ αὐτῆς τίποτε περισσότερον, παρ' ὅσον ἔβλεπον μὲ τοὺς ἰδίους ὀφθαλμούς των· ἀλλὰ καὶ δὲν ἤθελον νὰ μάθουν περισσότερα, διότι πρέπει νὰ εἰξεύρετε, ὅτι οἱ ἄνθρωποι οἱ φιλόπονοι, οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν τὴν ἐργασίαν, δὲν εἶνε πολὺ περίεργοι. Ἐκτὸς τούτου δὲν ἔβλεπον καὶ τίποτε παράξενον ἐπάνω εἰς τὴν κυρίαν Εἰρήνην· ἔβλεπον μίαν μητέρα περιποιημένην τὸ τέκνον τῆς.

B'

ΧΑΡΑΙ ΚΑΙ ΛΥΠΑΙ

Ὅσοι εἶχον γνωρίσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὴν κυρίαν Εἰρήνην καὶ τὸν σύζυγόν τῆς τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ γάμου των, ἠδύναντο πολὺ καλὰ νὰ ὁμολογήσουν ὅτι ἦσαν ἄνθρωποι εὐτυχεῖς. Καὶ οἱ δύο των ἦσαν ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν, καὶ μόνην περιουσίαν εἶχον τὴν νεότητά των καὶ τὴν ἀγάπην των, νεότητα ἐ-

τιμον, ἀγάπην εἰλικρινή. Ὡστε κατ' ἀρχὰς ἔζων πολὺ μέτρια καὶ σχεδὸν μὲ στενοχωρίαν. Ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ἀπηλπίζοντο, καὶ μετὰ χαρὰς ἐπέρασαν τὰς κακὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς των, αἱ ὁποῖαι ὅμως δὲν διήρκεσαν πολὺ, διότι καὶ οἱ δύο των ἦσαν νέοι φιλόπονοι. Ὁ σύζυγος ἦτο κατ' ἀρχὰς ὑπάλληλος μεγάλου ἐμπορικοῦ καταστήματος τῆς πρωτεύουσας, ἀλλὰ ὀλίγον κατ'

ὀλίγον διὰ τῆς φιλοπονίας του, καὶ τῆς εὐφυΐας του καὶ τῆς τιμιότητός του, κατάρθρωσε νὰ γίνῃ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος, καὶ μετ' ὀλίγα ἔτη κύριος καὶ ἰδιοκτήτης. Ἀλλὰ καὶ ἡ σύζυγός του δὲν ἐκάθητο μ' ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας, εἰργάζετο καὶ αὐτή. Τότε μόνον ἡ οἰκογένεια εἶνε εὐτυχής, ἀδιάφορον ἂν εἶνε πτωχὴ ἢ πλουσία, ὅταν καὶ ἡ σύζυγος βοηθῇ τὸν ἄνδρα τῆς· διότι ὁ γάμος εἶνε μία ἐταιρεία, μία συντροφία, καὶ πολὺ κακὰ κάμνουν, πολὺ ἐξευτελίζουν τὴν γυναῖκα ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι τὴν θέλουν μόνον διὰ νὰ στολίσῃ τὴν οἰκίαν, ὡς νὰ ἦτο ἄψυχον πολυτελὲς ἔπιπλον τῆς οἰκίας, καὶ ὅχι οἰκοδόσποινα καὶ σύντροφος τοῦ ἀνδρός.

Ἄν καὶ ἦσαν τώρα πλούσιοι, ἀλλ' ὅμως δὲν ἐλπισμόνουν τὴν πτωχείαν των, καὶ δὲν ὑπερηφανεύθησαν· διότι ἔλεγον ὅτι ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν κόσμον τοῦτον δὲν εἶνε μόνον νὰ ἀποκτήσῃ πλοῦτη, ἀλλὰ νὰ μεταχειρισθῇ τὰ πλούτη καὶ διὰ τὴν ἰδίαν του εὐτυχίαν, καὶ πρὸς ὄφελος τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ὅσον ἠῤῥαζον τὰ πλούτη των, τόσο ἠῤῥαζαν καὶ ἡ ἀγάπη των. Ἀπέκτησαν καὶ τρία τέκνα χαριέστατα, τρία ἀγοράκια εὐμορφα εὐμορφα ὡς τὴν

ἀκτὴν τοῦ ἡλίου, καὶ τὰ ἡγάπων δὲν εἰξεύρετε πόσον! Ἀλλ' οἱμοὶ! τὰ τρία ἐκεῖνα ἀγγελάκια, ἡ χαρὰ τῶν γονέων των, ἔγιναν αἰτία λύπης μεγάλης.

Τὸ μεγαλύτερον ὅταν ἔγινεν ἔξ ἐτῶν, ἐν ᾧ ἔως τότε ἦτο δροσερὸν καὶ εὐρωστον, αἰφνης ἐκτιρίνισεν, ἐμαράνθη, ἐβασανίσθη ὀλίγους μῆνας καὶ ἔπειτα ἀπέθανε. Δὲν σας λέγω τὴν λύπην τοῦ πατρὸς καὶ

τῆς μητρός· τί νὰ σας τὴν εἰπῶ; εἶνέ ποτε δυνατόν νὰ τὴν παραστήσῃ τις; Ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι εἰς τὸν κόσμον τοῦτον πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ πληρώνῃ ἀκριβὰ τὴν εὐτυχίαν του, ὡς βέβαια οἱ δυστυχεῖς οὗτοι γονεῖς τὴν ἐπλήρωσαν, καὶ τὴν ἐπλήρωσαν ἀκριβὰ ἀκριβὰ μὲ τὸν θάνατον τοῦ τέκνου των.

Ἦλπιζον δὲ ὅτι ἡ πληρωμὴ αὕτη ἦτο ἀρκετὴ, καὶ ὅτι δὲν ἦσαν ὑπόχρεοι νὰ δώσουν ἄλλοτίποτε.

Ἀλλ' ὅμως μετὰ δύο ἔτη καὶ τὸ δευτέρον τέκνον ἔσθυσεν καθὼς τὸ πρῶτον. Ὅταν καὶ αὐτὸ ἔγινεν ἔξ ἐτῶν, ἤρχισε νὰ μαραίνεται, νὰ φθείρεται ἡ υγίειά του, καὶ οὔτε ἡ ἐπιστήμη τῶν ἱατρῶν, οὔτε ἡ στοργὴ τῶν γονέων κατάρθρωσε νὰ το σώσῃ. Ἀπέθανε μὲ τὸ

« ΕΠΕΣΤΡΕΦΕΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΙΚΙΑΝ ΤΗΣ ΕΧΟΥΣΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΓΚΑΛΑΣ ΤΗΣ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΤΗΣ » (Σελ. 2)

μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη, καὶ τὰ χερσὶνά του ἐσφιγγον ἐλαφρὰ τὸν λαιμὸν τοῦ πατρὸς του. Ὡστε ἐκ τῶν τριῶν ἀδελφῶν ἀπέμεινε μόνος ὁ Στέφανος. Φαντασθῆτε τώρα τὸν καθημερινὸν φόβον καὶ τρόμον τῶν ἀτυχῶν γονέων, ὅταν ἔβλεπον ὅτι τὸ μονακρὶνον τέκνον των ἐπλησίαζε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἡλικίαν, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ δρέπανον τοῦ Θανάτου ἐθέρισε τὰ δύο ἄλλα! Φαντασθῆτε τὴν ἀπελπισίαν των, ὅταν παρετήρησαν τὰ πρῶτα συμπτώματα τοῦ μαρasmus! Ὁ Στέφανος ἐμαραίνεται ὡς ἄνθος, τὸ

ὁποῖον δὲν ποτίζεται τακτικά, καὶ ἡ ἀσθένεια ἐπρωχέει μὲ μεγάλην ὀρμήν. Προσεκάλεσαν ἕνα ἕνα πάντας τοὺς διασήμεους ἰατροὺς, καὶ δὲν εἴξευρον πλέον πῶς νὰ καταφύγουν!

Πλησίον τῆς οἰκίας των, εἰς τὴν αὐτὴν ὁδόν, ἐκάθητο ἰατρός τις, ὁ ὁποῖος βέβαια δὲν εἶχε μεγάλην φήμην, ἀλλὰ ἐκεῖ εἰς τὴν συνοικίαν εἶχεν

«Η ΓΡΑΦΙΣ ΕΠΡΕΧΕΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΧΑΡΤΟΥ»

εἶχεν ὀφθαλμοὺς ωραίους καὶ βλέμμα διαπεραστικόν. Ἦκουσε μετὰ προσοχῆς τὴν διήγησιν τῶν γονέων, ἡ ὁποία συχνὰ διεκόπτετο ὑπὸ τῶν δακρύων καὶ τῶν λυγμῶν, καὶ ἀφ' οὗ ἐξήτασεν ἐπιμελῶς τὸ ἄρρωστον παιδίον, ἐστάθη ἀκίνητος καὶ σιωπηλός.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας εἶπε πρὸς τὴν ἀπαρηγόρητον μητέρα:

«Κυρία μου, ἕνα μόνον ἰατρὸν εἰξεύρω εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἕνα μόνον, καταλαμβάνετε; ὁ ὁποῖος νὰ δύναται νὰ σώσῃ τὸν υἱόν σας!

— Ποῖος εἶνε; πῶς ὀνομάζεται; ἀνεφώνησεν ἡ μήτηρ ἐκπληκτος.

— Βεβαίως δὲν εἶμαι ἐγὼ, κυρία μου, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός. Ὁ ἰατρός ὅμως, τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἐννοῶ, εἶνε ὁ διδάσκαλος ὅλων μας. Εὐτυχῆς εἶνε ὁ ἄνθρωπος, ἂν κατορθώσῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ του πάρῃ ἕνα λόγον, μίαν συμβουλὴν, διότι τὰς συμβουλὰς τοῦ τας κρατεῖ πολὺ μυστικᾶς! Καὶ ἔπρεπεν οἱ ἀθηνεῖς εἰς αὐτὸν πρῶτα πρῶτα νὰ προστρέχουν, αὐτὸν νὰ συμβουλευώμενται, καὶ οἱ περισσότεροι πηγαίνουν εἰς τὸ καλὸν μόνον καὶ μόνον, διότι δὲν ἐφρόντισαν νὰ ζητήσουν τὴν συμβουλὴν του.

— Λοιπὸν, ἐξοχώτατε, τὸ ὄνομά του, τὴν διεύθυνσίν του! Νὰ τον φωνάξωμεν ἀμέσως.

— Ἀδίκως θὰ χάσετε τοὺς κόπους σας! Αὐτὸς ὁ ἰατρός ποτέ του δὲν μετακινεῖται ἀπ' ἐκεῖ ὅπου εὑρίσκεται, καὶ δὲν ταράσσεται, δὲν ἐνοχλεῖται χάριν κανενός. Καὶ αἱ ἐστερμμένα κεφαλαὶ καὶ αὐταὶ εἶνε ἡναγκασμένοι νὰ ὑπάγουν νὰ τον εὑρουν. Ἀλλ' ὅμως ἔχει τοῦτο τὸ καλόν, ὅτι μεγάλους καὶ μικροὺς τοὺς ὑποδέχεται μὲ τὴν αὐτὴν προθυμίαν, ὅταν

ἔλθουν νὰ ζητήσουν βοήθειαν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Ἀχ! ἀνεφώνησεν ἡ μήτηρ, ἐγὼ θὰ ὑπάγω νὰ τον εὑρω, καὶ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου ἂν κατοικῇ.

— Μάλιστα, κυρία μου, εἶπεν ὁ ἰατρός, καὶ θὰ κάμετε πολὺ καλὰ νὰ μὴ περιμένετε νὰ ἀναχωρήσετε αὐριον· ἀναχωρήσατε σήμερον, ἐντὸς μιᾶς ὥρας, εἰ δυνατόν. Ὁ ἰατρός τὸν ὁποῖον σας συνιστῶ εἶνε ἡ Φύσις, καὶ εἰς αὐτὴν νὰ ἐμπιστευθῇτε τὸ τέκνον σας. Καὶ ναὶ μὲν δὲν ἐγγυῶμαι περὶ τῆς θεραπείας του, ἀλλ' ὅμως σας βεβαιῶ ὅτι, ἐὰν μείνῃ ἐδῶ, ἐντὸς ἐνὸς ἔτους τὸ πολὺ θὰ ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ τὰ ἀδελφάκιά του. Ἀπομακρύνάτε το ἀπὸ τὴν πρωτεύουσάν, φέρετέ το εἰς μέρος παραθαλάσσιον, εἰς μικρὸν χωρίον, τὸ ὁποῖον νὰ βλέπῃ εἰς τὸν ἀπέραντον Ὠκεανόν. Δότε του διάστημα, ἀέρα, ἥλιον, μέγαλον ὀρίζοντα. Συνηθίσατε τοὺς πόδας του νὰ τρέχουν ἐπὶ τῆς ἄμμου, καὶ τὸ σῶμα του νὰ τὸ ἀλατίσῃ τὸ ἅλας τοῦ Ὠκεανοῦ. Καὶ ὅταν ἀναλάβῃ καὶ δυναμώσῃ, ἀφήσατέ το ἐλεύθερον νὰ τρέχῃ ὅπως τρέχουν τὰ πουλάρια εἰς τὴν πεδιάδα. Ὅπου καὶ ἂν ὑπάγετε, δὲν θὰ εἶνε ἔλλειψις μικρῶν παιδίων, δόξα τῷ Θεῷ, παντοῦ ὑπάρχουν παιδιὰ ἅς ἀναμιχθῇ λοιπὸν μὲ αὐτά, ἅς λάβῃ μέρος εἰς τὰ παιγνίδια των, ἅς κυλίσταται μαζὶ των ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμον. Μὴ το προσφύλασσετε μήτε ἀπὸ τὸν ἄνεμον, μήτε ἀπὸ τὴν βροχὴν, ἀφίνετέ το νὰ τρώγῃ καὶ νὰ κοιμᾶται ὁσονθέλη. Καὶ ἅς λείπουν τὰ φάρμακα, εἶνε περιττά. Ἡ Φύσις εἶνε σοφωτέρα καὶ ἀπὸ τὴν Ἱατρικὴν Σχολήν, καὶ αὐτὴ μόνον κάμνει θαύματα.

Καὶ ἀφ' οὗ εἶπε ταῦτα ὁ ἰατρός ἔχαιρέτισε καὶ ἀπῆλθε. Ἡ κυρία Εἰρήνην εἶχεν ἀκούσῃ ἄλλοτε πολλὰ καλὰ διὰ τὸ χωρίον Πούλιγγον, ὅπου μία φίλη τῆς εἶχε μείνῃ καθ' ὅλον τὸ θέρος. Λοιπὸν ἀπεφασίσθη νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ. Τὴν αὐτὴν λοιπὸν ἡμέραν μετὰ μεσημβρίαν ἐμβαίνει εἰς τὸν σιδηρόδρομον, φθάνει εἰς μίαν πόλιν παράλιον, καὶ ἀπ' ἐκεῖ διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου φθάνει εἰς τὴν ἐπαρχίαν ὅπου ἦτο τὸ χωρίον, ἐμβαίνει εἰς τὸ λεω-

«ΣΕ ΕΥΓΝΩΜΟΝΘ, ΘΑΛΑΣΣΑ ΜΟΥ, ΠΟΥ ΜΟΥ ΤΟ ΕΞΩΣΕΣ» (Σελ. 5)

φορεῖον, καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἰδοὺ εὑρίσκεται εἰς τὸ χωρίον, ὅπου ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος ἐμελλον νὰ πολεμήσουν τίς πρῶτος θὰ κερδήσῃ τὸ τέκνον τῆς. Τίς ἄρά γε θὰ νικήσῃ!

Γ'

ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Ἡ ζωὴ ἐνίκησε. Μετ' ὀλίγας ἐβδομάδας ὁ Στέφανος ἤρχισε νὰ ζωογονῇται, ὅπως τὸ φυτὸν τὸ ὁποῖον ἐμαραίνετο πρὶν εἰς τὴν σκιάν χωρὶς ἥλιον καὶ λίπασμα, καὶ ἀφ' οὗ το μεταφυτεύουσιν εἰς γῆν γόνιμον καὶ καλὴν, γίνεταί πάλιν ζωηρόν, καὶ ὑπάρχει ἐλπίς ὅτι θὰ ἀνθήσῃ τὴν ἁνοιξίν. Ἦδη εἶχεν ἀρχίσῃ τὴν μυστηριώδη ἐργασίαν τῆς ἡ ζωοποιὸς ἰκμάς. Ἐὰν ἐδῆπετε τὸν Στέφανον, θὰ ἐνομιζετε ὅτι βλέπετε τὴν ζωοποιὸν αὐτὴν ἰκμάδα ὅτι κινεῖται ὑπὸ τὸ λεπτὸν δέρμα του, τὸ ὁποῖον ἤρχισε νὰ γίνεταί μαλακόν, ζωηρόν καὶ διαφανές. Τὰ χεῖλη του δὲν εἶχον πλέον ἐκεῖνο τὸ ὠχρόν καὶ πελιδνὸν χρῶμα, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι προσκαλεῖ τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐγίνοντο ζωηρότεροι, αἱ παρειαὶ του ἤρχισαν νὰ ροδίζουν ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ. Ἀλλὰ καὶ ἡ κυρία Εἰρήνην ἀνεγεννᾶτο καὶ ἐζωογονεῖτο ὅσον ἐβλεπεν ὅτι ὁ υἱὸς τῆς ἀναγεννᾶται καὶ ζωογονεῖται.

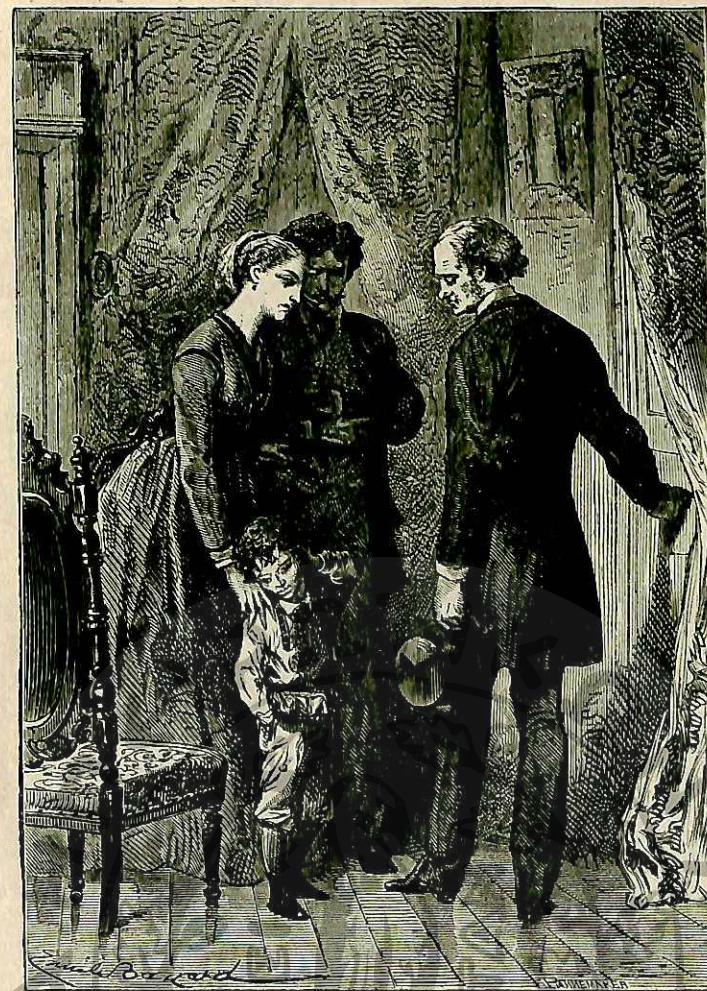
Εἰς μίαν ἐπιστολὴν τῆς ἔγραφε πρὸς τὸν σύζυγόν της:

« Ποῖος θὰ μοῦ το ἔλεγεν, ὅτι θὰ εἶχα σήμερον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ νομίζω τὸν ἑαυτόν μου εὐτυχῇ; Ὅταν το βλέπω ζωηρόν, μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ Πανάγαθος Θεὸς μοῦ τα ἔστειλεν ὀπίσω καὶ τὰ ἄλλα δύο. Τὰ βλέπω καὶ τὰ τρία ἐμπρὸς μου, καὶ ὅταν κρατῶ εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ καταφιλῶ τὸν Στέφανον, νομίζω ὅτι καὶ τὰ τρία μαζὶ τα σφίγγω ἐπάνω εἰς τὴν καρδίαν μου. Σὲ εὐγνωμονῶ θάλασσά μου, ὅπου μοῦ το ἔσωσες! »

Ὁ πατὴρ τοῦ Στεφάνου κατῴρθωσε νὰ εὕρῃ καὶ ῥὸν καὶ νὰ πεταχθῇ μίαν στιγμὴν εἰς τὸ χωρίον, ἵσα ὅταν ἤρχιζε νὰ ἀναλαμβάνῃ ὁ υἱὸς του. Ἐμεινεν ὀλίγας μόνον ἡμέρας πλησίον τῆς ἀγαπητῆς οἰκογενείας του, ἀλλὰ ἡσθάνθη τὴν ἀπατον εὐχαρίστησιν νὰ ἴδῃ τὴν ἀνάστασιν τοῦ υἱοῦ του. Κατὰ τὰς ὀλίγας ταῦτας ἡμέρας ἔλαβε καιρὸν νὰ γνωρίσῃ ἀρκετὰ καὶ τὸ χωρίον καὶ τὰς ὠραίας τοποθεσίας του. Δὲν εἰξεύρετε

πόσον μετριάζεται ἡ λύπη τοῦ χωρισμοῦ, καὶ πόση παρηγορία εἶνε, ὅταν εἰξεύρωμεν τὴν γωνίαν τῆς γῆς, ὅπου κατοικοῦν ἐκεῖνοι τοὺς ὁποῖους ἀγαπῶμεν! Διότι τότε μας φαίνεται ὅτι, ὅπου καὶ ἂν ὑπάγουν, τοὺς παρακολουθοῦμεν καὶ τοὺς συνοδεύομεν, τοὺς βλέπομεν ὅτι εἶνε ζωντανοὶ καὶ συζῶμεν καὶ ἡμεῖς μετ' αὐτῶν!

Μετὰ τινὰς ἐβδομάδας ὁ μικρὸς Στέφανος ἦτο πλέον ἐξησφαλισμένος περὶ τῆς ζωῆς του, δὲν εἶχε

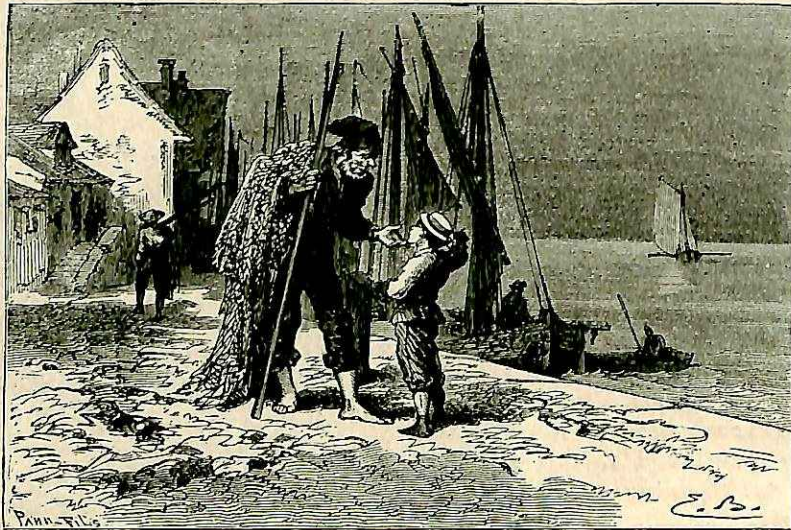
«ΕΝΤΟΣ ΕΝΟΣ ΕΤΟΥΣ ΤΟ ΠΟΛΥ ΘΑ ΥΠΑΓῃ ΝΑ ΕΥΡῃ ΤΑ ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ ΤΟΥ» (Σελ. 2)

πλέον φόβον νὰ ἀποθάνῃ, ἡ Φύσις, ὡς βλέπετε, ἐξετέλεσε τὸ ἔργον τῆς.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Αὐγούστου ἔγραψεν ἡ κυρία Εἰρήνην:

« Τί τα θέλεις, ἀγαπητέ μου, αὐτὸ δὲν εἶνε πλέον παιδί, εἶνε διαβολάκι. Κάτω εἰς τὸν λιμένα ἄλλον κανένα δὲν βλέπεις, ἄλλον κανένα δὲν ἀκούεις, παρὰ τὸν Στέφανον. Κύτταξε τί εἶνε ὁ ἄνθρωπος! ἐν ᾧ

πρὸ ὀλίγων μηνῶν ὅλοι το ἔδλεπον καὶ το ἔλυπούν-
το, τώρα αὐτὸ εἶνε ἡ χαρά, ὁ θόρυβος, ἡ κίνησις
ὅλου τοῦ χωρίου. Καλὲ αὐτὸ δὲν περιπατεῖ, δὲν
τρέχει, πετᾷ. Δὲν τρώγει, καταδροχθίζει, εἶνε
"Ἄδης ἀχόρταγος. "Οτι βράζει ἡ ζωὴ μέσα του,
τὸ καταλαμβάνει καὶ ἀπὸ τὰ μαλλιάκια του, τὰ
ὁποῖα εἶνε ὀλημέρα ἄνω κάτω, σὰν φρύγανα.
Μὴν ἀργήσης νὰ στείλῃς παντελονάκια, φορεματά-
κια, ὑποδηματάκια· διότι νὰ το ἰδῇς, εἶνε σὲ κακὸ
χάλι, ἀγγίστρι δὲν πιάνει τὰ ρούχα του, εἶνε
κατακουρελια-
σμένο, τί ἄλλο
θέλεις νὰ σου
εἰπῶ; ὅπου καὶ
ἂν σταθῇ εἰς
ὄλην τὴν παρα-
λάν, θὰ εὐ-
ρης κουρέλια
τοῦ παντελο-
νιοῦ του. Δὲν
ἔχεις ἰδέαν πό-
σον ἀγαπᾷ τὴν
θάλασσαν, θαρ-
ρεῖς πὼς τον
τραβᾷ. Τὴν ἀ-
γαπᾷ σὰν νὰ
εἰξευρεν ὅτι αὐ-
τὴ τον ἔσωσε.
Ὡς ἐδῶ πᾶσι
καλὰ· ἀλλὰ
δὲν εἰξεύρεις
καὶ τὸ ἄλλο·
ἡ ξηρὰ δὲν τον
ἀρκεῖ πλέον,
τὸ ὄνειρόν του εἶνε νὰ ἐμβῇ καὶ εἰς τὴν θά-
λασσαν. Δὲν ἦλθε τὸ πρῶτ' μετὰ μεγάλην χαρὰν
νὰ μου εἰπῇ ὅτι ὁ μπάριμπα Λαμπινέτος, ὁ σπι-
τονοικοκύρις μας, ἐπεῖσθη νὰ τον πάρῃ μετὰ τὸ καί-
κι του εἰς τὸ φάρεμα; ἀλλὰ ἐγὼ δὲν του κάμνω
αὐτὴν τὴν χάριν. Νὰ σου εἰπῶ, καὶ ἐγὼ τον ἀγαπῶ
τὸν Ὁκεανόν, ἀλλὰ ἐν-ὃ τὸσον τον ἀγαπῶ, συγ-
χρόνως καὶ τον φοβοῦμαι καὶ τον ἀποστρέφομαι, καὶ
κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κινδυνεύω νὰ φανῶ τέρας
ἀχαριστίας πρὸς τὸν σωτήρα τοῦ τέκνου μας. Νὰ
σου εἰπῶ, παιδί μου, εἶπα εἰς τὸν Στέφανόν μας,
ὅλα ὅλα, ἀλλ' ὅμως αὐτὴ ἡ χάρις δὲν σου γίνεται,
παιδί μου, καὶ πρόσθε νὰ μὴν ἀκούσω ὅτι ἔβαλες
τὸ πόδι σου μέσα εἰς βάρκαν, ὥς εἶνε καὶ δαμένη,

«Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΛΑΜΠΙΝΕΤΟΣ, Ο ΣΠΙΤΟΝΟΙΚΟΚΥΡΙΣ ΜΑΣ, ΕΠΕΙΣΘΗ ΝΑ ΤΟΝ
ΠΑΡῆ ΜΕ ΤΟ ΚΑΪΚΙ ΤΟΥ Εἰς ΤΟ ΦΑΡΕΥΜΑ.»

Δ'

ΙΣΤΑΙΤΕΡΑΙ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

"Ἀς ἀφήσωμεν τὴν γραφίδα τῆς κυρίας Εἰρήνης
νὰ μας εἰπῇ διάφορα ἰδιαιτέρα πράγματα πολὺ
περίεργα.

"Ἀντιγράφωμεν ἐδῶ ἀποσπάσματα τῶν ἐπιστολῶν
τὰς ὁποίας ἔγραφε πρὸς τὸν συζυγόν της, διὰ νὰ
ἴδῃτε πόσον ἀξιαγάπητος καὶ ἀξιόλογος γυνὴ ἦτο.
Πρὸς τούτοις θὰ μάθωμεν καὶ διάφορα πράγματα
περὶ τῶν ἔργων καὶ τῶν κατορθωμάτων τοῦ
υἱοῦ της :

[Ἔπεται συνέχεια]

ΤΡΕΙΣ ΗΜΕΡΑΙ ΣΧΟΛΗΣ

ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ

Τρεῖς ἡμέραι, τρεῖς ἡμέραι σχολῆς, τώρα τὰ
Χριστούγεννα. Τρεῖς ἡμέρας ὁ Ἀρτέμης θὰ εἶνε μα-
ζὶ μας· τί εὐτυχία!

Αὐτὰ ἀναρῶν οἱ αἱ δύο μικραὶ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀρ-
τέμη, ἡ Ἑλένη καὶ ἡ Ἀρτεμισία αἱ ὁποῖαι τρέ-
χουν ἐπάνω κάτω εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐπαναλαμβάνου-
ν τὴν χαροποιὰν εἰδήσιν· τὰ κοράσια ταῦτα εἶνε
τὸ μὲν ἐν τεσσάρων ἐτῶν τὸ δὲ ἄλλο ἕξ, θαυμάζουν
δὲ μετ' ὅλην τὴν καρδίαν τὴν μεγάλην σοφίαν
τοῦ ἀδελφοῦ των Ἀρτέμη, παιδίου ὀκτῶ ἐτῶν, τὸ
ὁποῖον ἀριστεύει πάντοτε εἰς τὴν πραγματογνωσίαν,
ἔχει ὅμως καὶ εἰς τὴν γραφήν.

Θὰ διασκεδάσουν πολὺ. Τρεῖς ἡμέρας μαζὶ μετὰ
τὸν Ἀρτέμη! Τὰ δύο κοράσια εἶνε ὅλην χαρὰ ὅσον
το συλλογίζονται.

Βρέχει ῥαγδαίως· ἀλλ' ἔχουν τόσῃν εὐθυμίαν μέ-
σα των, ὥστε ἀρκεῖ νὰ παιδρύνῃ καὶ τὸν μελαγχολι-
κώτερον καιρὸν.

Ἰδοῦ, ἐπῆγαν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν παιγνιδίων.
Θὰ παίξουν τὸ παιγνίδιον τοῦ πολέμου. Ὁ Ἀρτέ-
μης (αὐτὸς ὁ Ἀρτέμης σου ἔχει κάτι ἰδέας!) ἔδα-
λεν ὅλας τὰς καθέκλας τὰς μὲν ἐπὶ τῶν δὲ ἐπάνω
εἰς τὴν στρογγύλην τράπεζαν. Παρέταξε τὰς κού-
κλας τῶν ἀδελφῶν του εἰς γραμμὴν μάχης· ἀπέναν-
τι δὲ κᾷτι ξυλαράκια.

—Κύττα, Ἑλένη, αἱ κούκλαι σου εἶνε οἱ "Ελ-
ληγες· τὰ ξυλαράκια εἶνε οἱ Τούρκοι, οἱ Κιρκάσιοι,
καὶ οἱ Βούλγαροι!

Ἐν-ὃ δὲ σωρεύει τὰς καθέκλας, τραγωδεῖ δυνατὰ :

Παύει ἡ ἱστορία
Κ' ἡ γραμματικὴ
Κ' ἡ γεωμετρία
Κ' ἡ βοτανικὴ.
Τρεῖς ἡμέρας σχολῆς
ἔχομε παιδιὰ,
ἄς χαροῦμε ὅλοι!
Ὅλοι μετὰ καρδίαν!

—Εἶνε στίχοι, λέγει εἰς τὴν Ἀρτεμισίαν ἡ
Ἑλένη, ἡ ὁποία ὡς μεγάλη ἀδελφὴ ἐξηγεῖ εἰς τὴν
ἀδελφὴν της ὅτι δὲν ἐννοεῖ. Εἶνε στίχοι καὶ τοὺς
ἔκαμεν ὁ Ἀρτέμης!

"Ὅλοι αἱ καθέκλαι καὶ τὰ σκαμνίκα εἶνε ἀνα-
κατευμένα πλέον καὶ σχηματίζουν λαμπρὸν ὀχύρωμα.

—Ναί, λέγει ὁ Ἀρτέμης, αὐτὸ εἶνε ὀχύρωμα
ὅπως πρέπει· οἱ Τούρκοι δὲν ἠμποροῦν νὰ κάμουν
τέτοιο, αἰ, Ἑλένη;

—Ὡ, ἔχι, Ἀρτέμη, ἐπιβεβαιῶ αὐτὴ μετὰ
πεποιθήσεως.

—Μὴ με λέγῃς Ἀρτέμη, λέγε με στρατάρχη.

—Σὺ, Ἑλένη, εἶσαι ὑπολοχαγὸς καὶ ἡ Ἀρτε-
μισία δεκανεὺς.

—Ὅχι, λέγει κλαυθμηρίζουσα ἡ Ἑλένη, ἡ
ὁποία δὲν ἔχει σαφὴ ἰδέαν τῶν στρατιωτικῶν βαθ-
μῶν, κ' ἐγὼ θέλω νὰ εἶμαι δεκανεὺς.

—Τί ἀνότητος ποὺ εἶσαι! ὁ ὑπολοχαγὸς εἶνε ἀνώ-
τερος ἀπὸ τὸν δεκανέα. Ἰσα ἴσα σου ἔκαμα χάριν·
σ' ἐπροβίβασα ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ἐννοεῖς;
Ἡ Ἑλένη σπογγίζει τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια
τῆς καὶ μειδιᾷ μετ' ὄλην τὴν τὴν καρδίαν εἰς τὸν
στρατάρχη.

—Τώρα προσοχὴ εἰς τὸ πρόσταγμα καὶ πρὸ
πάντων ἀποκρίνεσθε: «Ναί, στρατάρχα!»

Ὁ ὑπολοχαγὸς καὶ ὁ δεκανεὺς μαζὶ:

—Ναί, στρατάρχα!

—Δυνατώτερα δά, πεῖδ παληχαρίσια· μοιάζετε
σὺν δύο κοριτσάκια. Καρδιά δά!

—Ναί, στρατάρχα!

—Κάτι καλλίτερα. —Προσοχὴ εἰς τοὺς ἀνθρώ-
πους σας τώρα. Παρατηρήσατε τὴν γαλανόλευκην
αὐτὴν σημαίαν ποὺ κρατῶ εἰς τὴν χεῖρά μου. Πρέπει
νὰ τὴν στήσωμεν εἰς τὰ Ἰωάννινα καὶ ὅλη ἡ Ἡπει-
ρος εἶνε ἰδική μας. —Λέγετε δά: «Ναί, στρατάρχα!»
προσθέτει μετ' ὀλίγον.

—Ναί, ναί, στρατάρχα!

—Μπούμ! Μπούμ! Ἀκούετε τὰ κανόνια; Θὰ
μετρήσω ἐν, δύο τρία, καὶ σκαρφαλώνω ἕως ἐκεῖνην
ἐπάνω τὴν καθέκλαν. Σεῖς ἔρχεσθε κατόπιν μου.
Θὰ φωνάζωμεν «Ζήτω ἡ Ἑλλάς!» καὶ τὸ ὀχύρωμα
ἐκυριεύθη!

—Ἀλλὰ, Ἀρτέμη, τοῖμα νὰ εἴπῃ με δειλίαν
ὁ δεκανεὺς Ἀρτεμισία, ἂν πέσωμεν;

—Ἄν πέσωμεν;... αὐτὰ εἶναι λόγια τῶν δει-
λῶν. Ἄν πέσωμεν, σηκονόμεθα, κ' ἔτσι τελειώνει ἡ
δουλειά... Ἐν, δύο τρία!

Ὁ στρατάρχης ἀναρριχᾷται, ὁ ὑπολοχαγὸς καὶ ὁ
δεκανεὺς, θύματα τῆς παιθαρχίας, ἀναρριχῶνται ἐπί-
σης. Ὁ Ἀρτέμης σείει τὴν σημαίαν του: «Ζήτω!..»

Πράξ! Αἱ καθέκλαι καὶ τὰ σκαμνίκα ἀναποδογυ-
ρίζονται μετὰ τρομερὸν κρότον ἐν μέσω τῶν κραυγῶν
καὶ τῶν θαυμάτων τῶν τριῶν στρατιωτικῶν. Νὰ το
εἰπώμεν; ὁ στρατάρχης ἐξεφώνησε περισσότερον, κρα-
τῶν μετὰ τὰς δύο του χεῖρας τὸ γδαρμένον γόνάτον
του. Ὁ ὑπολοχαγὸς ἔχει τὴν μύτην του αἰματομέ-
νην καὶ ὁ δυστυχὴς μικρὸς δεκανεὺς ἔχει χονδρὸν
φουσκάμα εἰς τὸ μέτωπον.

Τότε μία ξένη δύναμις μεσολαβεῖ ὑπὸ τὴν μορ-
φὴν τοῦ πατρός, ὁ ὁποῖος ἅμα ἤκουσε τὸν κρότον
ὤρμησεν εἰς τὸ δωμάτιον, παρακολουθούμενος ὑπὸ
τῆς μητρός.

— "Αχ! τί έπαθαν πάλιν...! Δίχως άλλο ιδέα του 'Αρτέμη είνε αυτή!...

— Μά δέν πταίω εγώ... αί καθέκλαι....

— Όρατα! αί καθέκλαι άνερριχθήσαν μόναι των ή μία επάνω εις την άλλην! Γρήγορα νά πλαγιάσετε, άμέσως, προς τιμωρίαν.

Μόνον επτά είνε ακόμη ή ώρα και όμως επλάγιασαν και οι τρεις. 'Η 'Ελένη και ή 'Αρτεμισία έρριψαν έν θλιβερόν βλέμμα επάνω εις τας κύκλας των, αί όποιαι έπαθον πολύ από τον κρημνισμόν εκείνον των καθεκλών.

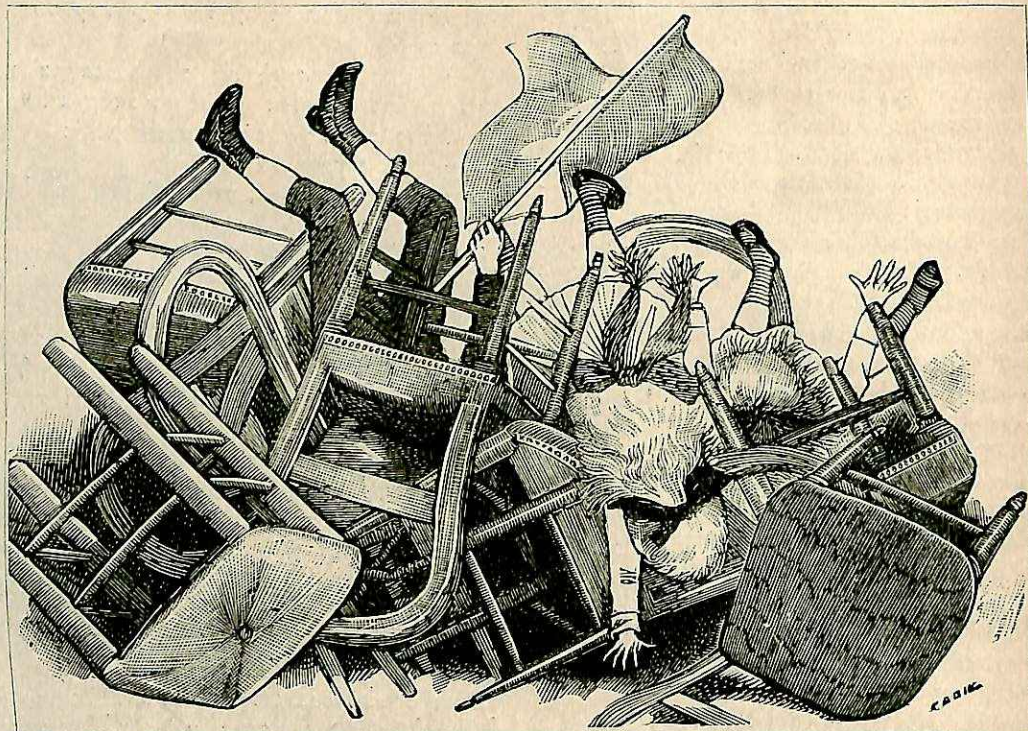
τιωτικόν επάγγελμα, θα παίξω κ' εγώ τον άγύρτην.

— Τί είναι αυτός ο άγύρτης; έρωτά ή 'Ελένη.

— Τί, δέν το ξεύρεις; Μά τί μανθάνεις λοιπόν εις τó σχολεϊόν σου. Κύτταξε νά μάθης τί είνε.

Θέτει μίαν καθέκλαι εις τó άμάξιον και αναβαίνει επάνω άφ' ου έπεριτυλίχθη με όσα βάρη ήμπορεσε. Λαμβάνει από τó μαγειρείον δύο κασαρόλας και δύο κουτάλας τας όποιαις δίδει εις την 'Ελένην και την 'Αρτεμισίαν.

— Σεις είσθε ή όρχήστρα' κτυπάτε δυνατά.

« ΠΡΑΦ! ΑΙ ΚΑΘΕΚΛΑΙ ΚΑΙ ΤΑ ΣΚΑΜΝΙΑ ΑΝΑΠΟΔΟΥΡΙΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΡΟΜΕΡΟΝ ΚΡΟΤΟΝ » (Sel. 7)

Κατ' αυτόν τον τρόπον επέρασεν ή πρώτη ημέρα της σχολής του 'Αρτέμη.

— 'Αρτέμη, είπεν ο υπολοχαγός από την μικράν του κλίνην' αύριον δέν θα παίξωμεν πλέον τον πόλεμον, αϊ;

— Μπα! απήντησε με θάρρος ο στρατάρχης, μία ήττα δέν σημαίνει τίποτε.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΗΜΕΡΑ

Λάμπει ο ήλιος. Θα περάσουν όλην την ήμέραν εκτός της οίκίας, εις τó δάσος, με τον Ζουλού, μικρόν όνον τον όποιον τά παιδιά ήμπορούν και ζεύγουν μόνων εις έν άμαξάκι.

— Αϊ, ας είνε, είπεν ο 'Αρτέμης, τον όποιον ο ήλιος εκαιμεν ευδιάθετον, άφ' ου δέν σας άρέσει τó στρα-

— Και σύ, 'Αρτέμη, τί θα κάμης; έρωτά ή 'Αρτεμισία.

— Εγώ δέν κτυπώ, εγώ όμιλώ! είμαι ο άγύρτης, ο κύριος 'Ιππεκακουάνας.

Τοποθετεί εις πολλές σειράς πολλές γάστρας.

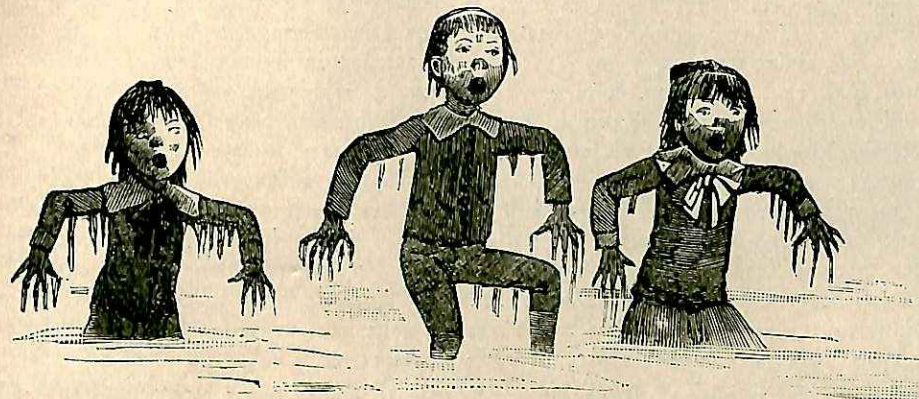
— Αύται αϊ γάστραι είνε οι άπολοικοί χωρικοί.

« Ναι, κύριοι και κυρίες, (βρεείτε δά, μουσικοί. Ντέ, σύ Ζουλού, δέν σ' έμποδίζω εσένα νά περιπατήης) είμαι ο κύριος 'Ιππεκακουάνας, περίφημος εις όλην την Ευρώπην. Μήπως πονούν τά δόντια σας; 'Ολίγη σκόνη μου και κράκ! τó δόντι πετᾷ εις τον άέρα' (εμπρός δά, μουσικοί, άκαμάτηδες). 'Αναβήτε δά, κυρίες, αναβήτε εις τó άμάξι μου! Δέν πληρόνετε παρὰ μόνον όταν δέν έχετε κανένα δόντι εις την σιαγόνα σας' (Βρεείτε δά. Θα τους άκού-

σουν' πώς θα φωνάζουν, άν κοιμάσθε έτσι.) Δόσε μου την κασαρόλα, 'Αρτεμισία.

'Αφίνει τον χαλινόν του όνου δια νά κτυπήση με δύναμιν επάνω εις την κασαρόλαν με την κουτάλαν, και κτυπά τόσον δυνατά ώστε ο Ζουλού καττρομάξας, καλπάζει ως τρελλός και πηγαίνει και πίπτει κατ' ευθείαν εις έν τέλμα όχι πολύ βαθύ.

τικόν, πολύ πικρότερον από τά ύδατα του τέλματος και πλέον καθαρτικόν από τó ρητινόλαδον. «Ωστε οι τρεις άγύρται μας την τρίτην ήμέραν της σχολής επέρασαν εις την κρεβατοκάμαραν με τά νυκτικα των και μόνον την έσπέραν τοις επειτράπη νά φάγουν μερικὰς κουταλιάς ζωμού, έν φ' ή λοιπή είκογένεια έφαγεν ένα λαμπρότατον γάλον τον όποιον ο

« ΕΞΕΡΧΟΝΤΑΙ ΩΣ ΤΡΕΙΣ ΒΑΤΡΑΧΟΙ ΛΑΣΠΩΜΕΝΟΙ, ΕΚΒΑΛΛΟΝΤΕΣ ΟΞΕΙΑΣ ΚΡΑΥΓΑΣ »

άλλά πηκτόν και πράσινον' ο κύριος 'Ιππεκακουάνας και οι μουσικοί του έρρίφθησαν εις την πρασίνην λάσπην από την όποιαν εξέρχονται ως τρεις βάτραχοι λασπωμένοι, και εκβάλλοντες όξειαις κραυγάς, τας όποιαις άμα άκούει ή μήτηρ των τρέχει με τας ύπηρετριάς.

Τοιαύτη ύπηρεξεν ή δευτέρα ήμέρα της σχολής του 'Αρτέμη.

ΤΡΙΤΗ ΗΜΕΡΑ

Προσεκλήθη ο ιατρός. Διέταξεν έν πικρότατον έμ-

πάππος έστειλεν επίτηδες δια νά έορτάσουν όπως πρέπει την σχολήν του εγγόνου του.

Πολύν καιρόν θα όμιλουν δι' αυτήν την τρίτην ήμέραν της σχολής! 'Εν τούτοις μετά δυό ήμέρας ή μικρά 'Αρτεμισία έμέτρει εις τά δάκτυλά της:

— Ένα, δύο, τέσσαρα, έννέα (συγχωρήσατέ την, δέν είνε ακόμη πολύ δυνατή εις την αριθμητικήν) — έπειτα από έννέα ήμέρας είνε του 'Αγίου Βασιλείου, θα έλθη ο 'Αρτέμης από τó εκπαιδευτήριόν του και θα τον έχωμεν όλην την ήμέραν.

[Παράφρασις]

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΡΧΗΣ

Πόσον μελαγχολική είνε ή οίκία εις την όποιαν έμβαίνει ή δυστυχία! Μία μαύρη σκιά, νομίζεις, άπλουται εις τούς τοίχους' όλα τά πράγματα λαμβάνουν σκυθρωπήν μορφήν ως νά λυποῦνται και αυτά μαζί με τούς ανθρώπους' ούτε γέλως άκούεται, ούτε τραγούδι, ούτε κ' έν παιδρόν κελάδημα πουλιού από κανέν κλωδίον' πένθιμος σιωπή επικρατεί την όποιαν κάπου κάπου διακόπτει στεναγμός τις ή κλαῦμα.

Τοιαύτη ήτο ή πτωχική οίκία της γραίας 'Ανθής, άφ' ής ήμέρας επήραν τον μονάκριβον υιόν της επίστρατον και τον έστειλαν μακρυά, εις τά σύνορα. 'Η δυστυχής γραία! είδε τόσα δυστυχήματα τó έν κατόπιν τού άλλου, είδε τόσα λείψανα υιών και θυγτέρων της. "Α! ο θάνατος όταν μάθη μίαν θύραν, πολλές φορές θα περάση τó κατώφλιόν της, συχνά

θα κάμη την φοβεράν έπίσκεψίν του. Πρό όλίγων μηνών ακόμη της ήρπασε και την μικροτέραν κόρην της, την όποιαν είχεν ύπανδρεύσει με τόσην χαράν και την όποιαν ο άτυχής σύζυγός της είχεν αφήσει πρό ενός έτους χήραν με έν όρφανόν. Θα έλεγε κανείς ότι τά μέλη της οικογενείας εκείνης έδωκαν συνέντευξιν εις τó νεκροταφεϊόν, νά συναντηθούν άνδρες και γυναίκες κάτω από τας ψυχράς πλάκας τού τάφου. 'Ο θάνατος της πολυαγαπημένης κόρης της έκαψε την καρδίαν της γραίας, και όλην την άγάπην την όποιαν είχε δι' αυτήν την συνεκέντρωσεν εις τον 'Ανδρέαν, τó έναετές τó όρφανόν, του όποιου ή παιδική και λθώα μορφή ένθymiζεν εις αυτήν τά ώραία χαρακτηριστικά της κόρης της' και ή άγανάλη ή όποια άλλοτε είχε σφίξει την μητέρα όταν ήτο μι-

κρούλα ἔσφιγγε τώρα τὸ παιδίον της καὶ τὰ φιλήματα τὰ ὁποῖα της ἔδιδε τώρα ὁ ἔγγονός της, τῆς ἐφαίνετο ὅτι τὰ ἔδιδαν τὰ χεῖλη τῆς θυγατρὸς της.

Κατόπιν ἀπὸ τὰ τόσα δυστυχήματα, μόνος πόρος τῆς οἰκογενείας ἔμενεν ἡ ἐργασία τοῦ υἱοῦ τῆς γράϊας, Κωστή, ὅστις ἦτο βιβλιοδέτης· ἦτο ἐργατικὸς καὶ φιλότιμος νέος καὶ κατώρθωσε νὰ μὴ στερῶνται τίποτε οὔτε ἡ μάμμη οὔτε ὁ ἔγγονος· ἡ ζωὴ των λοιπὸν ἐπέρα μονότονος καὶ κατηφής, ἀλλὰ ἡσυχος· μέσα εἰς τὴν σιωπὴν τῆς οἰκίας ἡκούετο ἡ φωνὴ τοῦ παιδίου τὸ ὁποῖον ἐμελέετο δυνατὰ· ἦτο πολὺ ἐπιμελὲς μαθητής! καὶ ἂν δὲν τον ἐπαίρουν ἡ μάμμη του νὰ πλαγιάσῃ εἰς τὸ πλευρόν της, ἔμενε πλησίον τῆς μικρῆς του λάμπας, σκυμμένον ἐπάνω εἰς τὸ βιβλίον του. Ἡ μάμμη ἦτο ὅλη ἀνησυχία μήπως πάθῃ ἡ ὑγεία του· ἀλλ' εἶχε καὶ μίαν χαρὰν, καὶ ἓνα κηράρι ὅτι ἦτο τόσον προκομμένος ὁ Ἀνδρέας της!.. Ὁ δὲ θεὸς τοῦ ἐχρυσόδενε ὠραϊότατα τὰ βιβλία του...

Τὴν ἡσυχίαν ταύτην ἐτάραξε μίαν ἡμέραν τὸ Βασιλικὸν διάταγμα μετὰ τὸ ὁποῖον ἡ Πατρίς προσεκάλει εἰς τὰ ὅπλα τὰ τέκνα της· τὰ προσεκάλει διότι ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ πολεμήσῃ διὰ τοὺς ἀδελφούς μας οἱ ὁποῖοι εἶνε εἰς τὴν σκλαβίαν· ὁ βιβλιοδέτης ἦτο εἰκοσιῆς ἐτῶν, τὸν κατέταξαν εἰς τὸ πεζικὸν καὶ τον ἔστειλαν εἰς τὰ σύνορα.

Ἦτο λυπημένος ὅταν ἀνεχώρει, ἀλλ' ὅχι ἀπὸ φόβον· ἂν ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ τῷ εἴπουν «ἐμπρός!» θὰ χυθῇ μέσα εἰς τὸ κίνδυνον, θὰ ὀρμήσῃ εἰς τὸ πῦρ τοῦ ἐχθροῦ, διότι εἶνε γενναῖος καὶ ἡξεύρει τί εἶνε τὸ καθήκον· ἀλλ' ἦτο λυπημένος διότι ἐσυλλογίζετο τὴν γραΐαν καὶ τὸ παιδίον· τὰ δύο ἐκεῖνα ἀπροσάλευτα καὶ ἔρρημα ὄντα ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἓν δὲν ἐδύνατο πλέον νὰ ἐργασθῇ, τὸ δὲ ἄλλο δὲν ἠδύνατο ἀκόμη.

Καὶ εἶχε δίκαιον· ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας ἤρχισεν ἡ πτωχεία· ὁ παντοπώλης δὲν ἔκαμνε πίστωσιν εἰς τὴν γραΐαν, οὔτε κανεὶς ἄλλος· ἡξεύραν ὅτι ὁ υἱὸς της ἐπῆγε στρατιώτης καὶ ὅτι δὲν εἶχε χρήματα νὰ πληρώσῃ. Ἠρχισεν ἡ μαύρη ἔνδεια· φαντασθῆτε μίαν γραΐαν ἐξήντα πέντε ἐτῶν νὰ πεινᾷ! ἀλλ' αὐτὴν δὲν τὴν ἔμελλε διὰ τὸν ἐκυτόν της, τὴν ἔμελλε διὰ τὸν Ἀνδρέαν της· ἔπρεπε νάχῃ τὸ φαγάκι τοῦ τοῦ παιδίου, νάχῃ τὸ φορεματάκι τοῦ διὰ νὰ μὴν κρυώνῃ, νὰ μὴν ἀρρωστήσῃ... καὶ μίαν ἐσπέραν κρυφά, κρυφὰ μὴν τὴν ἴδῃ κανεὶς, ἐπῆγε καὶ ἐπώλησε κατὰ ἐπιπλά της ἡ δυστυχής! Ὅταν ἐπέστρεψε τὰ γόνατά της ἦσαν κομμένα ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν, ἀπὸ τὴν λύπην ὅτι ἀπεχωρίσθη πράγματα τὰ ὁποῖα τῆς ἦσαν ἱερὰ ἀπὸ τὸς ἀναμνήσεις, ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησιν ὅτι ὁ ἀσυνείδητος ἀγοραστὴς βλέπων τὴν ἀνάγκην της ἠθέλησε νὰ τὰ πάρῃ σχεδὸν χάρισμα, καὶ δὲν της ἔδωκεν οὐδὲ τὸ δέκατον τῆς ἀξίας των· ἡ μάμμη ἔκλαυσε, ἀλλ' ἐσπόγγισε γρήγορα τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἠτοίμασε φαγητὸν διὰ τὸν Ἀν-

δρέαν, καὶ εἰς τὸ μειδιάμα τῆς εὐχарιστήσεως τοῦ παιδίου ἐλησμόνησεν ὅλην τὴν λύπην της.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἶχε τὸν ἡρώϊσμόν νὰ υπάγῃ καὶ πάλιν νὰ πωλήσῃ μερικὰ φορέματα, νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἰδίαν ἐντροπὴν, τὸν ἴδιον σπαραγμόν... Ἀλλὰ τί δὲν θὰ ἔκαμνε διὰ τὸ ἐγγονάκι της, διὰ νὰ τοῖς εὐχαριστημένον!.. Δὲν του ἔλεγεν ὅμως τίποτε· διότι ἡξεύρει ὅτι ὁ Ἀνδρέας ἐπρωτίμα ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν πείναν παρὰ νὰ βάλῃ εἰς τὸ στόμα του ψωμί τὸ ὁποῖον ἐστοίχισε τόσα δάκρυα εἰς τὴν μάμμη του· τὸ ἡξεύρει καλὰ ἡ γραΐα καὶ του ἐκράτησε μυστικὸν ὅτι ἐπῆγε καὶ τρίτην φορὰν καὶ ἐπώλησε τὰ τελευταῖα της πράγματα...

Τὶ δάκρυα ἔχουν ἡ πτωχὴ Ἀνθὴ ὅταν δὲν ἦτο ἐκεῖ τὸ παιδίον! κοντὰ εἰς ὅλα αὐτὰ ἐσυλλογίζετο καὶ τὸν Κωστήν, ὅστις ἐκοιμᾶτο κάτω ἀπὸ μίαν σκηνήν, μέσα εἰς τὴν λάσπην, καὶ ἐκρύωνε! Ὁ Ἀνδρέας ὅταν ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον τὴν εὑρίσκει κλαίονσαν — διότι τὰ δάκρυα δὲν σταματοῦν πάντοτε ὅταν θέλωμεν, ὅπως τὸ νερὸν τῆς βρύσεως ὅταν στρέφωμεν τὸν κρουνὸν — τὴν ἐπαρηγόρει διὰ τὸν Κωστήν, καὶ κάποτε ἔκλαιε καὶ αὐτός. Ἀλλὰ ποῦ νὰ φαντασθῇ τὸ κηκόμοιρον παιδίον πόσων εἰδῶν σπαραγμοὶ αἰμάτων τὴν καρδίαν τῆς μάμμης του!

Μίαν ἡμέραν ἡ γραΐα ἐπέστρεψεν ἀπ' ἔξω κρατούσα ἐν ῥάψιμον· ἀπ' οὗ δὲν εἶχε τίποτε πλέον νὰ πωλήσῃ ἐζήτησε νὰ ξενοδουλεύῃ διὰ νὰ ζήσουν· ἐκάθισε πλησίον τοῦ παραθύρου καὶ ἤρχισε νὰ ῥάπτῃ· ἀλλὰ πόσον ἀδεξία ῥάπτρια ἦτο! οἱ δυστυχεῖς ὀφθαλμοὶ της, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἐξασθενήσει ἀπὸ τὰ τόσα δάκρυα, δὲν ἔδλεπον κάτω ἀπὸ τὰ ματογυαλιά της, αἱ ἐρρυτιδωμέναι χεῖρές της ἔτρεμον καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ βελονιάσῃ!.. Τόσον συγκινητικὸν θέαμα ἦτο ἡ γραΐα ἐκεῖνη σκυμμένη ἐπάνω εἰς τὸ ξένον ἀσπρόρουχον ὥστε ὁ Ἀνδρέας ἅμα τὴν εἶδε, τὴν μάμμη του, ἐστάθη διστάζων μίαν στιγμὴν, ἔπειτα ὤρμησεν εἰς τὴν ἀγκάλην της φωνάζων μετὰ δάκρυα:

— Μῆ! μῆ! δὲν θέλω!

Καὶ ἡ γραΐα ἀφῆκε τὴν βελόνην, καὶ ἔσφιγγεν εἰς τὰ στήθη της τὴν προσφιλεῖν κεφαλὴν τοῦ ἐγγόνου της, μὴ δυναμένη νὰ κρατήσῃ πλέον τὴν συγκίνησιν της, ἥτις τὴν ἔπιανε.

Ὁ Ἀνδρέας ἐνόησε διὰ μιᾶς ὅτι ἡ μάμμη δὲν εἶχε χρήματα καὶ ὅτι κατήντησεν εἰς τὴν ἐσχάτην ἔνδειαν, ἀπ' οὗ ἀπεφάσισε νὰ ξενορράβῃ διὰ νὰ ζήσουν.

— Ἀχ! γιατί δὲν εἶμαι μεγάλος, νὰ δουλεύω ἐγὼ εἶπε μετὰ στεναγμόν.

Κατόπιν δὲ ἀπὸ ὀλίγην σκέψιν:

— Τάχα καὶ τόσος πού εἶμαι δὲν μπορῶ κατὰ νὰ κάμω; Πόσα πτωχόπαιδα ἴσα με μένα βγάζουν τὸ ψωμί τους!..

Ναί, ἤθελε νὰ ἐργασθῇ, ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ; Δὲν ἡξεύρει.

Καὶ ἐπῆγε συλλογισμένος εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ συλλογισμένος ἐπέστρεψε· ἦτο ὡς νὰ ἤθελε νὰ λύσῃ ἐν δύσκολον πρόβλημα καὶ δὲν ἠδύνατο.

Ἡ μάμμη τον παρετήρει μετὰ ἄφωνον λύπην.

Μετὰ τὸ φαγητὸν τὸ βλέμμα τοῦ Ἀνδρέα ἐφωτίσθη αἴφνης, ἡ συλλογὴ ἐφυγεν ἀπὸ τὸ μέτωπόν του· εὗρηκε τὴν ἰδέαν του!.. καὶ ἡ μορφή του εἶχε τὴν χάριν ἐκείνην τὴν ὁποίαν δίδει εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ ἡ καρδία ὅταν εἶνε εὐχαριστημένη.

Τὴν ἐπαύριον, τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος, τὸ παιδίον ἀντὶ νὰ υπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον ἐμβῆκεν εἰς ἐν χαρτοπωλεῖον τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ. Μέσα ἦσαν ἀρκετοὶ ἄνθρωποι. Ἀλλ' ὁ μικρὸς Ἀνδρέας προὐχώρησε πρὸς τὸν καταστηματούχον:

— Κύριε, τῷ εἶπε μετὰ θάρρους, διότι ἡ γενναία του ἀπόφασίς τῷ ἔδιδε δύναμιν, εἶμαι μαθητής· ἐπῆραν ἐπίστρατον τὸν θεῖόν μου πού μας ἔτρεφε καὶ τώρα διὰ νὰ ζοῦμεν ξενορράβει ἡ μάμμη μου· ἀλλ' ἐγὼ δὲν θέλω· εἶνε ἐντροπή· θέλω ἐγὼ νὰ δουλεύω· σὰς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μου δώσετε μερικὸς φακέλους καὶ ὀλίγον χαρτί τῶν ἐπιστολῶν· θὰ τα πωλῶ εἰς τοὺς δρόμους καὶ θὰ βγάλω τὸ ψωμί μας· ἀλλὰ δὲν ἔχω λεπτὰ νὰ σας πληρώσω τώρα ἀμέσως· ἀφίνω ἐνέχυρον τὰ βιβλία μου, καὶ σας δίδω τὸν λόγον μου ὅτι ἅμα τα πωλήσω θὰ σας φέρω τὰ λεπτὰ σας!

Ὅλοι μετὰ ἐκπληξιν καὶ περιέργειαν ἔστρεψαν καὶ εἶδον τὸν μικρὸν ἐκεῖνον ἀνθρωπίσκον· ἡ μορφή του ἦτο τόσον γλυκεῖα, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξεφράζον τόσῃν εὐλικρίνειαν, ὥστε ὅλοι διὰ μιᾶς ἠσθάνθησαν μεγάλην συμπάθειαν πρὸς τὸ γενναῖοκαρδον ἐκεῖνο παιδίον τὸ ὁποῖον ἤθελε νὰ ἐργασθῇ διὰ τὴν μάμμη του.

Εἷς σεβάσιμος γέρον ἠθέλησε νὰ τῷ ἀγοράσῃ πέντε δραχμῶν φακέλους καὶ χαρτίον τῶν ἐπιστολῶν καὶ νὰ τῷ τα προσφέρῃ, ἀλλὰ τὸ παιδίον ἀπήντησε μετὰ ἀξιοπρέπειαν:

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε, ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ τα δεχθῶ.

Τοῦτο συνεκίνησεν ἀκόμη περισσότερον τοὺς παρευρισκομένους. Ἐδλεπον ὅτι τὸ παιδίον ἐκεῖνο δὲν ἦτο τυχαῖον.

— Νά, παιδί μου, πάρε πέντε δραχμῶν φακέλους καὶ χαρτί· ἀλλὰ τὰ βιβλία σου μὴ μου τ' ἀφίνης πιστεύω τὸν λόγον σου.

— Ὅχι, εἶπε τὸ παιδίον σοβαρῶς, θὰ σας τ' ἀφίσω· δὲν με γνωρίζετε· πῶς ἠμπορεῖτε νὰ κάμετε πίστωσιν εἰς ἓνα ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζετε;

Ὁ ἐννεαετής ἄνθρωπος λαβὼν τὸ ἐμπόρευσμά του ἐξῆλθε τοῦ χαρτοπωλείου· ἀλλὰ δὲν ἀπεχωρίσθη πολὺ τὰγαπητὰ του βιβλία.

Διότι τί συνέβη; οἱ κύριοι οἱ ὁποῖοι ἦσαν μέσα εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον ἅμα ἀνεχώρησε τὸ παιδίον ἀν-

τὴν ἡμέραν βλέμμα συνεννοήσεως, καὶ μόλις ἡκούσθη ἔξω εἰς τὸν δρόμον ἡ φωνὴ τοῦ μικροῦ πωλητοῦ: — Φακέλους! χαρτί τῶν ἐπιστολῶν! ὁ ἀγαθὸς γέρον ἐξῆλθε καὶ ἠγόρασεν ὅλον τὸ ἐμπόρευσμά του. Τὸ παιδίον ἐπέστρεψε καὶ ἠγόρασεν ἄλλο τοῖς μετρητοῖς τώρα, ἀλλ' ἀμέσως παρουσιάσθη ἄλλος κύριος καὶ τα ἐζήτησεν. Ὁ Ἀνδρέας πέντε φορὰς ἔκαμνε ἀπὸ τὸ χαρτοπωλεῖον προμήθειαν φακέλων καὶ χάρτου ἐπιστολῶν τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Τὴν πέμπτην φορὰν ὁ χαρτοπώλης τῷ εἶπε:

— Αἱ τώρα πλέον πρέπει νὰ πάρῃς τὰ βιβλία σου, μικρὲ μου φίλε· τώρα πλέον δὲν ἠμπορεῖς νὰ εἰπῇς ὅτι δὲν σε γνωρίζω· εἶσαι ἓνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους πελάτας μου.

Καὶ ἔδιδεν ἐπιμόνως τὰ βιβλία εἰς τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον, μὴ εὐρίσκον λόγον ν' ἀρνήθῃ, τὰ ἔλαβε, σφίγγαν θερμῶς τὴν χεῖρα τοῦ χαρτοπώλου διὰ τὴν τιμὴν τὴν ὁποίαν τῷ ἔκαμε νὰ τῷ ἐμπιστευταὶ χωρὶς ἐνέχυρον· τὰ ἐκράτει δὲ εἰς τὴν χεῖρα του καὶ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον τὸ μεσημέρι· θὰ το ἐπίστευε δὲ καὶ ὁ ἴδιος — τόσον ἀπροσδόκητα ἦσαν ὅλα συνέβησαν ἀπὸ τὸ πρῶτ' — ἂν εἰς τὸ θυλάκιόν του δὲν εἶχε τὸ κέρδος τῆς ἐργασίας του, τὰς πέντε δραχμάς· ἀλλ' ὅσον ἐπλησίαζεν εἰς τὸν οἰκίσκον των, τόσον δυνατώτερα ἐκτύπα ἡ καρδία του, καὶ τόσον σφοδρῶς συγκεκινημένος ἦτο ὅτε ἀνέβη σιγὰ σιγὰ καὶ εἶδε τὴν μάμμη του ἀκουμβῶσαν μετὰ ἀνέκφραστον λύπην τὴν λευκὴν κεφαλὴν της εἰς τὴν χεῖρά της (διότι εἶδε μετὰ ἀπελπισίαν ἡ δυστυχὴς γραΐα ὅτι μετὰ τὸ ἀργοκίνητον χεῖρ της καὶ τοὺς κουρασμένους ὀφθαλμούς της δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐργασθῇ ὅσον ἐφθανε διὰ νὰ ζήσουν), ὥστε χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε, ἔβαλε τὰς πέντε δραχμάς εἰς τὴν χεῖρα τῆς μάμμης του. Αὕτη ὕψωσεν ἐπάνω του ἐρωτηματικὸν καὶ ἀγωνιώδες βλέμμα, καὶ ἐμάζεψε τὰ ὀρρυδιὰ της ὡς ἀν κακῆτις ὑποψία νὰ ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν νοῦν της. Ἀλλ' ἀμέσως ἡσυχῆσε· ἅμα εἶδε τὸ ἀγαθὸν καὶ ἀγγελικὸν πρόσωπον τοῦ ἐγγόνου της, ὅστις μὴ κρατούμενος πλέον ὤρμησεν εἰς τὴν ἀγκάλην της φωνάζων: — Βοήκα δουλειά! πωλῶ φακέλους καὶ χαρτί! καὶ της διηγῆθαι κλαίων καὶ γελῶν συγχρόνως ποῖαν ἀπόφασιν ἔλαβε καὶ πῶς ἐξετέλεσε τὴν ἀπόφασιν ἐκείνην.

Ἡ μάμμη ἔσφιγγε τὸ παιδίον εἰς τὴν ἀγκάλην της καὶ τοῖς ἐφίλει θερμῶς. Ὡ! ἦτο εὐτυχὴς ἡ πτωχὴ γραΐα ἀπ' οὗ τὴν ἠγάπα τόσον ὁ Ἀνδρέας της!

— Καὶ γιατί δὲν μοῦ το εἶπες, κακὸ παιδί; μόνον ἐπῆγες χωρὶς νὰ μ' ἐρωτήσης; αἱ! τῷ εἶπε μετὰ γλυκειᾶν ἐπίπληξιν, ἐπίπληξιν γεμάτην θωπείαν, ἀληθῆ ἐπίπληξιν μάμμης.

— Ὡ! συγχώρετέ με, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας, τὸν ὁποῖον ἔτυπτε διὰ τοῦτο ἡ συνείδησίς του· δὲν σοῦ το εἶπα γιατί εἶσαι τόσον καλὴ πούδεν θὰ μ' ἀφίνης· θὰ μου ἔλεγε: «δόσε μου τὸν λόγο σου πῶς δὲν θὰ πᾶς

νά πωλῆς φακέλλους καὶ χαρτί 'ς τὸ δρόμο!» καὶ ἄμα σ' ἔβλεπα νὰ κλαῖς θάσου ἔδινα τὸ λόγο μου καὶ δὲν θὰ ἐπῆγγαινα, καὶ θὰ ἐδόλυνες σύ' κ' ἐγὼ δὲν θέλω!

Ἡ γραῖα μάμμη ἔσφιξε καὶ πάλιν τὸ παιδίον καὶ ἐφίλησεν ὡς τρελλή τὸ εὐμορφον ἐκεῖνο στοματῆκι, τὸ ὁποῖον ἔλεγε τὸσον χρυσῶν λόγια. Ἀλλ' ἀκόμη ἀνθίστατο· ἤθελε νὰ μεταπέσῃ τὸ πικρίδιον,

— Καὶ τὰ μαθήματά σου; τῷ εἶπε, νομίσασα ὅτι ἡ μεγάλη ἀγάπη τοῦ πρὸς τὰ γράμματα θὰ ἐνίκα τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἀνδρέα.

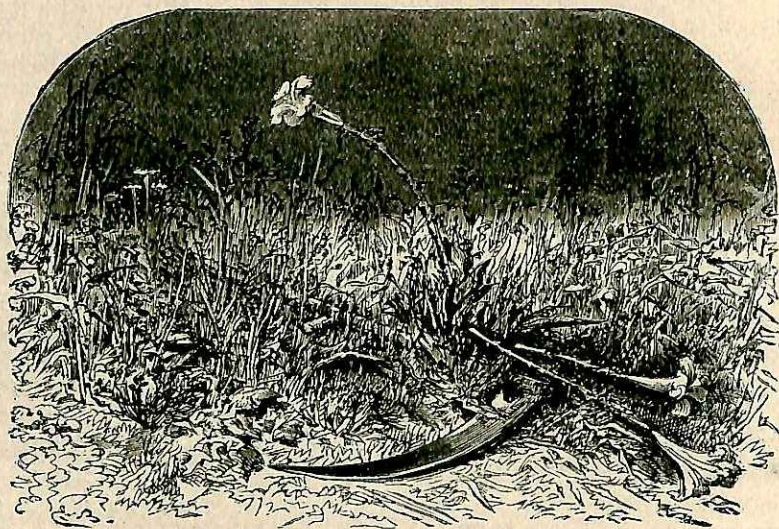
— Ὁ ἀπὸ πηγνίω τὴν νύκτα εἰς τὸ σχολεῖον τῶν ἀπόρων.

Ἡ γραῖα ἀνέτριχίσαεν ὀλίγον σκεφθεῖσα ὅτι τὸ ἐγγονάκι της θὰ κάθηται εἰς τὸ πλάγι τῶν πτωχῶν καὶ ἐγκαταλειμμένων παιδίων· ἀλλὰ δὲν ἀπήντησε τίποτε· εἶδεν ὅτι τὸ παιδίον ἐπρονόησε δι' ὅλα, ὅτι εἶχε στιθεράν, ἀκλόνητον ἀπόφασιν νὰ κάμῃ τὸ καθήκον του.

Καὶ πραγματικῶς ἀπὸ τότε τὴν ἡμέραν κερδίζει τὸ ψωμί τῆς μάμμης καὶ τὸ ἰδικόν του καὶ τὴν νύκτα ἐπιστρέφει εἰς τὰ βιβλία του, τὰ ὁποῖα, μετὰ τὸν ἀποχωρισμὸν ὅλης τῆς ἡμέρας, τὰ ἐναγκαλίζεται ὡς

ἀγαπητοὺς φίλους. Ἡ πτωχεῖα ἔφυγεν ἀπὸ τὸν οἶκον τῆς μάμμης· τὸ μαῦρον σύννεφον διελύθη καὶ γλυκὺς ἥλιος τὸν φωτίζει. Ἡ γραῖα Ἀνθή καὶ ὁ Ἀνδρέας εἶνε εὐτυχεῖς, ὅσον εὐτυχεῖς ἐπετρέπεται νὰ εἶνε μία χαροκαμμένη καὶ ἐν ὄργανόν· ἡ μάμμη αἰσθάνεται νὰ θερμαίνει τὸ γῆράς της ἡ ἀγάπη τοῦ ἐγγόνου της, ὁ δ' ἐγγονὸς αἰσθάνεται τὴν εὐχαρίστησιν ἐκείνην τὴν ὁποῖαν αἰσθάνονται, ὅσοι ἀφοσιούνται εἰς ὅσους ἀγαποῦν. Ὡς νὰ εἶνε δ' ἐπάνω τοῦ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ κάμνει πολὺ καλὰς ἐργασίας, τὸσον καλὰς ὥστε περισσεύει καποτε κανὲν πεντάδραχμον καὶ το στέλλουν μὲ ἐν γράμμα εἰς τὸν Κωστήν, εἰς τὰ σύνορα. Καὶ πῶς νὰ μὴ κάμνῃ ἐργασίας, πῶς νὰ μὴ ἀγοράζου ἀπὸ ἑνα τὸσον συμπαθητικόν, τὸσον εὐγενῆ, τὸσον καθαρὸνδυμένον πωλητήν, τοῦ ὁποῖου τὸ γλυκὺ πρόσωπον καὶ ἡ δροσερὰ φωνὴ ἐλκύουν τοὺς ἀγοραστάς, ὡς νὰ ἤξευραν ὅτι ἀγοράζοντες φακέλλους καὶ χαρτί ἐπιστολῶν, ὑποστηρίζουν ἑνα μικρὸν οἰκογενειάρχην, ἐν τίμιον μεγαλόκαρδον πικρίδιον, καὶ το ἐνθαρρύνουν νὰ ἐκτελῇ τὸ καθήκον του;

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΚΡΙΝΟΙ

Ἡ ἴδια ῥίζα ἔβγαλε τρεῖς κρίνους γιὰ παιδιά,
παιδιά χαριτωμένα·
τὰ πλούτιτε μὲ ὡμορφιά, μὲ χάρι, μ' εὐωδίαν
καὶ τὰχε μὲ τὰ χάδια της διπλομεγαλωμένα.

Τὰ δρόιζε μὲ τὰ φιλιὰ τῆς αὐρας τὰ γλυκά,
τὰ φύλαγε ἀπ' τὸ κρύο,
μὰ μιὰν αὐγὴ διαβαίνοντας ὁ Χάρος μυστικῶς
τῆς θέρισε τὰ δύο.

Μέν' ἡ μανούλα δύστυχη, πικρὴ καὶ ὠρφανεμένη,
κάθε χαρὰ της χάνει,
ἀρχίζ' ἡ λύπη ἡ ἄγρια νὰ τὴν ἀπομαραίνει
καὶ θέλει ν' ἀποθάνῃ.

Μ' ἀπελπισιὰ τὰ μάτια της γυρνᾷ 'ς τὸν οὐρανόν,
ἀλλὰ 'μπροστά της βλέπει
τῶνα παιδί της π' ἄφησεν ὁ Χάρος ζωντανόν...
Τὸ εἶδε καὶ ἀναγάλιασε καὶ εἶπε: «Νὰ ζήσω πρέπει.»

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΟ ΜΗΧΑΝΙΚΟΝ ΑΛΟΓΟΝ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ὁ Μιμῆς δὲν ἤθελε νὰ του πειράζου τὰ παιγνιδιά του. Ὅταν ὁ

ἀδελφός του Κωστάκης ἐμβαίνειν εἰς τὸ δωμάτιον, τὰ ἔκρυπτε γρήγορα γρήγορα εἰς τὸ ἐρμάρι. Ὅτε ἡ μικρὰ ἀδελφή του Νίνα τοῦ ἔπαιρνε ποτε τὸν Καραγκιοζὶν του ὁ Μιμῆς ἐθύμωνε καὶ τὸν ἄρπαζεν ἀπὸ τὰ χέρια της. Ἀν ἡ Νίνα τοῦ ἔδιδε ὡς ἀντάλλαγμα τὴν κούκλαν της, τὴν ἐσκούντα κ' ἐπῆγγαινε νὰ παίξῃ μόνος εἰς μίαν γωνίαν.

Ἡ μικρὰ Νίνα ἐλυπεῖτο πολὺ, διότι ἡγάπα πολὺ τὸν ἀδελφόν της Μιμῆν.

Ἀλλὰ τί συνέβη; τὴν ἡμέραν τοῦ νέου ἔτους ὁ Κωστάκης ἔλαβε δῶρον ἀπὸ τὸν νουνόν του ἐν λαμπρὸν μηχανικὸν ἄλογον, διότι εἶχε φανῇ πολὺ ἐπιμελὴς εἰς τὰ μαθήματά του.

Φαντασθῆτε τὴν χαρὰν του! Εἰς τὴν στιγμὴν ἵππευσε τὸ ἄλογον καὶ ἔκαμε πέντε ἢ ἕξ φορές τὸν γύρον τοῦ κήπου. Ἡ Νίνα τὸν ἔβλεπε νὰ τριγυρνᾷ καὶ ἐκτύπα τὰς χεῖράς της ἀπὸ τὴν χαρὰν της. Καὶ ὁ Μιμῆς ἔβλεπεν, ἀλλὰ δὲν ἔλεγε τίποτε.

Ἀφ' οὗ ὁ Κωστάκης ἔκαμεν ἀρκετὸν περίπατον, κατέβη ἀπὸ τὸ ἄλογόν του καὶ ἔβαλεν ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὴν Νίναν. Ἡ μικρὰ κόρη, ὅλη χαρὰ, ἐφώναζε: «χόπ! χόπ!» ἐν ᾧ ὁ μεγάλος της ἀδελφός τὴν ἐκράτει καὶ ἔστρεψε τὴν μηχανὴν τοῦ ἀλόγου.

Ὁ Μιμῆς ἤθελε καὶ αὐτός, ἤθελε πολὺ, ν' ἀναβῇ τὸ ἄλογον ἐκεῖνο μὲ τοὺς τροχοὺς, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ το ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Κωστάκην.

Ἀμα ἡ Νίνα ἐτελείωσε τὸν περίπατόν της ὁ Κωστάκης ἐφώναζε τὸν ἀδελφόν του.

Ὁ Μιμῆς ἔτρεξε μὲ προθυμίαν. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ὅπου ἐμελλε νὰ βάλῃ τὸ πόδι του εἰς τὸν ἀναβολέα, τὸ μικρὸν παιδίον ἐστάθη ἔξαφνα καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Διαπὶ κλαῖς; τὸν ἠρώτησεν ἡ Νίνα καὶ ὁ Κωστάκης.

— Γιατὶ σεῖς εἰσθε καλοὶ 'ς ἐμένα· μοῦ δανεῖζεται τὰ παιγνιδιά σας, ἐν ᾧ ἐγὼ ποτὲ δὲν σας δανείζω τὰ ἰδικά μου, ἀπεκρίθη ὁ Μιμῆς.

— 'Ανέβα, ἀδελφάκι μου· ἀφ' οὗ λυπεῖσαι, εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐτὸ δὲν θά σου ξανα-
συμβῇ ἄλλην φοράν.

Ὁ Κωστάκης εἶχε δίκαιον. Ἀπ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ Μιμῆς ἐμοιράζετο πάντοτε τὰ
παιγνίδια του καὶ τὰ γλυκίσματά του μετὰ τὸν ἀδελφόν του, τὴν ἀδελφήν του, καὶ τοὺς
μικροὺς του φίλους. Καὶ ἀπὸ τότε εἶνε πολὺ εὐχαριστημένος, πολὺ περισσότερον παρὰ ὅτε
ἐκράτει μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν του τὰ παιγνίδιά του.

Ο ΕΝΟΧΟΣ ΛΥΚΟΣ

Μίαν ἡμέραν ὁ βασιλεὺς τῶν ζώων, ὁ Λέων, ἀπε-
φάσισε νὰ κρίνῃ τοὺς ὑπάρχοντες του, ἔστησε λοιπὸν
τὸ δικαστήριόν του εἰς ἓν δάσος· βοηθὸν του δὲ εἶχε
τὴν ἄρκτον· τριγύρω του ἐμαζεύθησαν τετράποδα,
πτηνὰ καὶ ἑρπετά.

— Ὅποιος ἔχει νὰ εἰπῇ τίποτε ἄς το εἰπῇ, εἴ-
πεν ὁ Λέων μετὰ δυνατὴν φωνήν.

Τότε παρουσιάσθη μία ἀγέλας ἐμπρὸς του, ἡ ὁποία
σταθεῖσα πλησίον τοῦ θρόνου του εἶπε μετὰ δάκρυα
ὅτι τὴς ἔκλεψαν τὸ παιδάκι τῆς μόλις το ἐγέννησε.

Ὁ Λέων παρετήρησε τριγύρω του, διὰ νὰ ἰδῇ
ποῖος ἡδύνατο νὰ του δώσῃ πληροφορίαν τινα, ὅτε ὁ
Λύκος αἰφνης ἐφώνησε:

— Μεγαλειότατε, εἶμαι ἀθῶος, τὸ ὀρκίζομαι, δὲν
το ἔφαγα ἐγώ!..

— Ποῖός σε κατηγορεῖ; εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῶν
ζώων.

— Κάποιοι με συκοφαντοῦν! ἀπήντησεν ὁ Λύκος·
ἐγὼ εἶμαι ἀδιάθετος, τρώγω πολὺ ὀλίγον καὶ ἐπο-
μένως εἶνε ἀδύνατον νὰ το ἔχω φάγει ἐγώ.

— Σιώπα! ἐβρυχήθη ὁ Λέων· σὺ ἔφαγες τὸ μο-
σχάρακι· ἡ Ἀρκτος θά σου κάμῃ τὸ ἴδιον.

Καὶ παρ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐτιμωρήθη ὁ ἔνοχος
Λύκος, καὶ τὸν καταξέσχεσε, μέσα δὲ εἰς τὰ ἔντερα
του εὐρέθησαν τὰ ὑπόλοιπα τοῦ μοσχαρίου.

Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐτιμωρήθη ὁ ἔνοχος
Λύκος, ὁ ὁποῖος ἐπροδίδῃ μόνος του χωρὶς κανεὶς νὰ
τον κατηγορήσῃ· διότι ἡ συνείδησις δὲν ἀφίνει τοὺς
κακοὺς νὰ εἶνε ἥσυχοι.

Εὐτυχεῖς ὅσοι ἔχουν ἥσυχον τὴν συνείδησίν των!..

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ποῖον ἀγαπᾷς περὶ πολὺ; ἠρώτησεν ἡ ἀδελφή του τὸν
μικρὸν Τότην, τὸν ἥλιον ἢ τὸ φεγγάρι;

— Τὸ φεγγάρι;

— Γιατί;

— Γιατί ὁ ἥλιος δὲν ὠφελεῖ τίποτε· ἔρχεται ἀφ' οὗ φω-
τίσῃ καὶ τὸ φεγγάρι κάνει καὶ φέγγει· ὡς τὸ σκοτάδι τῆς
νύκτας.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Λεωδούλου.

Ὁ μικρὸς Νίκος ἔμαθε πλέον νὰ ἐνδύεται μόνος του.
Εἶνε τώρα πέντε ἐτῶν.

Προχθὲς εἶχε φορέσει ταῖς κάλτσας του ἀνάποδα.
— Διατί ἐφόρεσες ἀνάποδα ταῖς κάλτσας σου; τὸν ἔρω-
τᾷ ἡ μήτηρ μετὰ αὐστηρὸν ὄψος.

— Διότι ἀπὸ τὴν ὄψιν εἶνε τρύπαιες, ἀπαντᾷ ὁ Νίκος.

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ἀρσένος.

Ὁ Γεώργιος εἶνε καλὸν καὶ ζωηρὸν παιδίον, ἀλλὰ ὀλίγον
ἀμελὲς εἰς τὰ μαθήματά του. Ἡ μικρὰ Ἐλένη ἡ ἀδελφή του,
εἶνε πολὺ ἔξυπνος καὶ ἔμαθε μόνη τῆς νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ
νὰ γράφῃ.

Ἡ μήτηρ των ἄμα εἶδε τοῦτο, εἶπεν εἰς τὸν Γεώργιον.
— Βλέπεις, Γεωργάκη; ἡ Ἐλένη μετ' ὀλίγον θά σου φο-
ρέσῃ τὰ γυαλιά!

— Καλλιτέρα, μαμά, λέγει ὁ Γεωργάκης, τότε θά βλέπω
καλλιτέρα καὶ θά μανθάνω.

Ἐστῆλη ὑπὸ Θεοδοσίου Θεοδοσιάδου.

..

Ἐνῶ εἰς κύριος διήρχετο ὑπὸ μίαν γειτονικὴν του οἰκίαν,
ἡ Ζωῖτσα, ἡ μικρὰ κόρη τοῦ γείτονός του, τὸν περιχύνει ἀπὸ
τοῦ παραθύρου τῆς μετὰ θερμὸν γάλα, ἐξ ἀπροσεξίας βεβαίως.

— Δὲν προσέχετε, λέγει ὁ κύριος πλήρης ὀργῆς· καὶ νερὸ
νὰ ἦτο δὲν ὁλὶ τοῦ ἔχοντες ἔτσι τὸ γάλα ἀπὸ τὰ παράθυρα.
Καὶ ἡ Ζωῖτσα ἐν ὅλῃ τῇ ἀπαθείᾳ:

— Δὲν πειράζει, κύριε, ἦτο ζυμωμένο τὸ γάλα καὶ δὲν
ἐπίνετο.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Πολυγράφου.

..

Εἰς τὸν μικρὸν Κουφιοκεφαλᾶκην ἐχάρισεν ὁ θεὸς του τὸ
νέον ἔτος ἓνα ψιττακόν, τὸν ὁποῖον δὲν θέλει νὰ τον κλείῃ
εἰς τὸ κλωθίον.

— Πρόσεχε τὸν παπαγάλον του, Κουφιοκεφαλᾶκη, τῷ λέγει
εἰς φίλος του. Θά σοῦ τον φάγῃ καμμιὰ ὥρα ἡ γάτα καθὼς
τον ἀφίνει ἐξω.

Καὶ ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης:

— Ἄ μπᾶ! δὲν εἶνε φόβος. Οἱ παπαγάλοι, φίλε μου, ζοῦν
διακόσια ἔτη.

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Μικρούλας Τραλαλῆ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Λοιπὸν εἰσῆλθον εἰς τὸ ὄγδον ἔτος μου! μερικοὶ ἀπὸ
σᾶς, μικροὶ μου ἀναγνώσται, δὲν εἴχετε γεννηθῇ ἀκόμη ὅταν
ἦλθα ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον, ἄλλοι ἐγεννηθήκαμεν μαζὶ, εἴ-
μεθα συνομήλικοι καὶ ἐμεγαλώσαμεν συγχρόνως, ἄλλους τοὺς
εὐρήκα μικρὰ παιδάκια καὶ τοὺς βλέπω τώρα ἐφήβους μετὰ
χνοῦδι· μύστακος ἐπάνω εἰς τὰ χεῖλη. Πῶς περνοῦν τὰ ἔτη!
νομίζω ὅτι εἶνε χθὲς ἀκόμη ἡ ἡμέρα ὅπου εἶδα τὸ φῶς! Πόσους
φίλους καὶ πόσας φίλας ἀπέκτησα ἔκτοτε, παιδιὰ χαριτω-
μένα τὰ ὁποῖα συνεκίνησα ἢ ἔκαμα νὰ γελάσουν, λυπη-
μένα τὰ ὁποῖα παρηγόρησα, ζωηρὰ τὰ ὁποῖα ἔκαμα φρό-
νιμα. Ὡ! κλείω πρὸς στιγμὴν τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ
βλέπω χιλιάδας παιδικῶν μορφῶν νὰ πετοῦν τριγύρω μου.
Ποῦ δὲν ἐπῆγα! σχεδὸν εἰς ὅλας τὰς ἡπείρους! ἐπέρασα στέ-
πας, ἐπέρασα τὰς Ἀλπεῖς, ἐπλευσα τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεα-
νόν! Ἀλλὰ πῶς μου ἦλθαν αὐταὶ αἱ ὀνειροπολήσεις! Μοῦ
ἦλθαν διότι ἔγινε ὁκτὼ ἐτῶν, διότι σας ἀφῆκα εἰς τὸ
1885 καὶ σας ἐπαναβλέπω εἰς τὸ 1886.

Ὡ! νέον ἔτος, εἴθε νὰ εἶσαι εὐτυχὲς εἰς ὅλους τοὺς
ἀναγνώστας καὶ τὰς ἀναγνωστρίδας μου. Νὰ μὴ λείψῃ τὸ
μεῖδιμα ἀπὸ τὰ χεῖλη των καὶ ἡ χαρὰ ἀπὸ τὴν καρδίαν των.
Νὰ μὴ λάβουν μηδὲν εἰς τὰ μαθηματὰ των καὶ νὰ μὴ πά-
θουν βαρυστομαχίᾳ ἀπὸ τὰ πολλὰ γλυκίσματα. Νὰ μὴ μεί-
νουν νηστεία καὶ νὰ μὴ δυσχεραστῇσιν οὐτε τὴν μητέρα των
οὔτε τὸν πατέρα των. Νὰ μὴ λησμονήσιν τὴν ἀγαπητὴν
τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ, ἀλλὰ νὰ τὴν ἀγαποῦν μετὰ ἀγάπην ὁλονὴν
μεγαλητέραν. Ὡ! 1886, εἴθε νὰ μὴ ἴδῃς κανὲν στόμα τῶν
φίλων μου νὰ στεναλῇ, κανένα ὀρθλακὸν νὰ δακρύῃ, κανὲν
σῶμα ἐνδυσμένον εἰς τὰ μαῦρα. Εἴθε νὰ εἶσαι αἷσιον, φαιδρόν,
εὐτυχὲς! εἴθε!

Ὅλοι οἱ μικροὶ μου φίλοι! ἡμποροῦν, ἂν θέλουν, νὰ γίνουν
συνεργάται μου εἰς τὸ παιδικὸν πνεῦμα καὶ τὰς πνευματικὰς
ἀσκήσεις· ἄς ἐτοιμασθῶν ὅλοι ἀνεξαιρέτως. Ἀφ' οὗ φαίνομαι
αὐστηρὰ καὶ δὲν δημοσιεύω ἄλλα ἔργα τῶν συνδρομητῶν μου,
ὡς πρὸς τὰ δύο ταῦτα σᾶς ἀνοίγω ἐλευθέρως τὰς στήλας
μου. Παλαιῶν μου φίλοι, παλαιᾶ μου φίλαι, σκεφθῆτε,
ἐπινοήσατε μετὰ καμμίαν θὰ δημοσιεύω κάτω ἐνδὸς παιδι-
κοῦ πνεύματος ἢ πνευματικῆς τινας ἀσκήσεως ὡς τὰς
ὑπὸ... τοῦ δελνά ἢ τῆς τάδε. Μάθετέ το καὶ σεῖς, νέοι
μου φίλοι, καὶ στέλλετε, στέλλετε ὅλοι, νὰ γνωρισθῶμεν πε-
ρισσότερον. Δὲν εἶνε ὥραϊον νὰ βλέπατε κάθε τὸσον τὸ ὄνο-
μα σας δημοσιευόμενον; δὲν εἶνε ὥραϊον νὰ εἰσθε καὶ σεῖς
συνεργάται μου; Λοιπὸν γενικὸν σύνθημα: ὅλοι παιδικὰ
πνεύματα καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις.

Ἐλαβὸν τὸ κομψὸν ἱχθυογράφημά σου, ἀγαπητέ μου Γ.
Πανᾶ· καὶ δὲν ἠξέυρεις πόσον ἤθελα νὰ το δημοσιεύσω.
Νὰ ἰδοῦμεν ὅμως ἂν το κατορθώσω. Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ ὅμως
ἐξακολουθεῖ νὰ ἱχθυογράφῃς, ἀφ' οὗ ἔχεις τὸσον κλίσιν.

Ὁ ποθητός σου τόμος σοὶ ἐστάλη, φίλε μου Ἀπολλώνι-
ε Τυανεύ. Αἱ φιλοφρονητικαὶ φράσεις σου με καθυπεκρέμασαν.
Τὸ ἠξέυρω ὅτι «με ἀγαπᾷς, πολὺ με ἀγαπᾷς» καὶ σ' εὐ-
χαριστῶ.

Αἱ ὑπὲρ τῆς Πατρίδος εὐχαὶ σου ἀποδεικνύουν ὅτι ἐπα-
ξίως φέρεις τὸ ὠραῖόν σου ψευδώνυμον, Ἀλέξανδρε Μα-
κεδών· μοῦ φαίνεται ὅτι ἀκούω τὴν καρδίαν σου νὰ κτυπᾷ
εἰς τὰ στήθη σου τικ, τὰκ, τικ τὰκ, διὰ τὴν δόξαν τῶν ἐλ-
ληνικῶν ὀπλων... Ἐχε θάρρος, ἡ Πατρίς σου θὰ γίνῃ
ἐλευθερά!..

Εὐγε, Ἰωάννη Νικηταρά, μοῦ ἀρέσει τὸ ψευδώνυμόν
σου καὶ θέλω νὰ μου γράφῃς τακτικὰ διὰ νὰ σου ἀπαντῶ
εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου. Πιστεύω ὅτι θὰ γίνῃς ἕνας
ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους μου φίλους.

Ὁ ἐκ Ζακύνθου ἀποστείλας τὸ ἄνευ ἡμερομηνίας δελτά-

ρίον του συνδρομητῆς μας, μετὰ τὸ ὁποῖον ἐζητεῖ νὰ τῷ στει-
λῶμεν τὰ φυλλάδια τοῦ Σεπτεμβρίου παρακαλεῖται νὰ ἔλθῃ
εἰς Ἀθήνας μετὰ πρῶτον ἀτιμώλοισιν νὰ μας ἀναγνώσῃ τὴν
ὑπογραφὴν του διὰ νὰ μάθωμεν πρὸς ποῖον νὰ στειλῶμεν
τὰ ζητούμενα φυλλάδια. Τί ἱερογλυφικὸν πρᾶγμα εἶνε αὕτη
ἡ ὑπογραφή! Τώρα ἐννοοῦμεν διατί ὁ ἀρχικαγκελάριος τῆς
Γερμανίας Βίσμαρκ ἀπήντησεν ἀπὸ ὅλους τοὺς ὑπαλλήλους
τοῦ κράτους του νὰ μὴ θέτουν εἰς τὰ ἔγγραφα των τὴν ὑπο-
γραφὴν των ἀλλὰ νὰ τὴν γράφουν καθαρὰ καθαρὰ, καλλι-
γραφικὰ, διὰ νὰ ἠξέυρῃ ποῖοι τοῦ γράφουν. Τί ὠραία ποῦ
θὰ ἔκαμεν ὁ σιδηροὺς πρίγκιψ, ὅπως ἀποκαλοῦν τὸν Βί-
σμαρκ, ἂν ἔστειλε καὶ εἰς μερικοὺς συνδρομητὰς τῆς ΔΙΑ-
ΠΛΑΣΕΩΣ τὴν ἐγκύκλιόν του!..

Σοὺ εὐχομαι περαστικά, Ἀνθρὸς τῶν Δειμῶνων· ὦ!
πόσον θυμωμένη εἶμαι ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ ἀδιακρίτου κε-
φαλοπόνου, ὁ ὁποῖος σ' ἐμπόδισε νὰ μου γράψῃς!..

Στέλλε μου, στέλλε μου πνευματικὰς ἀσκήσεις, Κι-
δὲν· ἂν θὰ τὰς δημοσιεύω εὐχαρίστως, ἂν, ἐννοεῖται, εἶνε
καλὰ καὶ μ' ἀρέσουν· ἀλλ' ὡς πρὸς τοῦτο ἐλπίζω νὰ βά-
λῃς ὅλα τὰ δυνατὰ σου!..

Τὰ αὐτὰ λέγω καὶ πρὸς σέ, Χάρι τῆς Γραβιῆς. Νὰ
σε ἰδῶ!

Τόσον μου ἀρέσουν αἱ ἐπιστολαὶ σου, φίλε μου Δ. Μά-
ξιμε, ὥστε τὰς θέλω νὰ εἶνε μεγαλιέται· ὅπως συ δὲαν
σου ἀρέσει τὸ γλύκισμα τὸ ὁποῖόν σου δίδουν, θέλεις νὰ
εἶνε περὶ πολὺ!..

ἠξέυρεις ὅτι με συνεκίνησες μετὰ τὴν ἐπιστολήν σου, ἀγα-
πητέ μου! Ὁρῶσθι Δελτά; εἶνε τόσον τυχερὰ τὰ γραφόμε-
νά σου! Με ἀποκαλεῖς «τὴν μόνην συντροφίαν σου, τὸν
μόνον πιστὸν φίλον σου ἐν μέσῳ τῶν βρωμερῶν καὶ ἀθλίων
Φελλάχων τοῦ Ζαχαζίκ» ὅχι, καλὲ μου φίλε, δὲν σ' ἔλη-
σμόνησα, ἀφ' οὗ μάλιστα εἶσαι μακρὰν τῆς ποθητῆς Πατρί-
δος καὶ ἔχεις ἀνάγκην νὰ σου ὁμιλοῦν δι' αὐτήν· ὅχι δὲν
σ' ἔλησμόνησα, τὸ ἠξέυρεις καλὰ, διότι ἔλαβες ἀποδείξεις
ὅτι σ' ἐνθυμοῦμαι καὶ σ' ἀγαπῶ.

Σοὺ εὐχομαι καλὰς προόδους εἰς τὸ σχολεῖόν, Ἡρωϊκὴ
Πάρρη. Τ' ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ τα εἶδες εἰς
τὸ φυλλάδιον τῆς 15 Δεκεμβρίου.

Εὐγε, εὐγε διὰ τὰ ἐλληνικά σου αἰσθήματα, νέε μου φίλε
Θεοδοσίε Θεοδοσιάδῃ· ἔχω μητέρα ἀπὸ τὸν Παιραϊᾶ, μοῦ
γράφεις, «καὶ ὅταν μοι διηγῇται περὶ Ἑλλάδος, μεγάλην χα-
ρὰν καὶ ἀφοσίωσιν αἰσθάνομαι» Τί μαγευτικὸν αὐτὸ
ὄνομα τῆς Ἑλλάδος ἀφ' οὗ συγχινεῖ τὰ τέκνα τῆς καὶ
μακρὰν μακρὰν εἰς τὰ βῆθη τῆς Βεσσαρίας! Γράφε μου
ὅσον ἡμπορεῖς συχνότερα καὶ θά σου ἀπαντῶ μετὰ μὲν
εὐχαρίστησίν μου. Πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ παιδικὸν
πνεῦμα ἡμπορεῖς νὰ μου στέλλῃς καὶ θὰ τα δημοσιεύω προ-
θύμως, ἂν εἶνε καλὰ. Περὶ τῶν ὄρων τῆς συνδρομῆς ἰδὲ
εἰς τὸ ἐξέφυλλον ὅπου σημειοῦνται λεπτομερῶς.

Νεώτερα ἄσματα του κ. Ἐννιγγ δὲν ἐξεδόθησαν, φίλη
Βιργινία Γ. Α. αὐτὰ δὲ τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν θά σας στοιχι-
σούν φρ. 3 τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ πέμψῃς εἰς γαλλικὰ γραμ-
ματόσημα.

Καλῶς ὤρισες, Ἀπόμαχε τῆς Δέσβου· χαίρω πολὺ
διότι ἔγινες φίλος μου. Τὸ ψευδώνυμόν σου εἶνε ὥραϊον
καὶ θὰ μείνῃ μυστικόν. Στείλε καὶ ἄλλας πνευματικὰς ἀ-
σκήσεις. Ἡ τιμὴ τοῦ Ἀγροτικοῦ Οἰκίσκου εἶνε φρ. 1,75

Πολὺ καλὰ, Ἐνδοξὲ Περιελῆ, θὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ἐπιθυ-
μία σου. Περαιστικά ἀπὸ τοὺς πυρετούς!

Ναί, εἰς κρίσιμον περιστάσιν ἐνδύσκειται ἡ ἀγαπητὴ Πα-
τρίς, Ροδοδάκτυλος Ἀγγή, ἀλλὰ μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ
Θεοῦ καὶ τὴν γενναίότητα καὶ φιλοπατρίαν τῶν τέκνων τῆς
θὰ ἐξέλθῃ νικητρία. Γράφε μου συχνότερα· πόσον μου ἀρέ-

σουν αἱ ἐπιστολαὶ τῶν φίλων μου οἱ ὁποῖοι εἶνε μακρὰν τῆς Ἑλλάδος, πόσον μου ἀρέσει νὰ τοῖς ὁμιλῶ διὰ τὴν γλυκεῖάν μας Ἑλλάδα!..

Ἐραϊδύτατον εἶνε τὸ νέον σου ψευδώνυμον, Ἀτρόμητος Μπουμπουλίνα. Νὰ μου γράφης συχνά.

Πολύ, μὰ πολὺ συνεκινήθην ἀπὸ τὴν ἀγάπην τὴν ὅποίαν μου ἔχετε ὅλοι εἰς τὸ σπῖτι σας, ἀγαπητῇ μου Χωρικῇ· ὅλοι σὰς με ἀναγινώσκετε μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν καὶ με ἀγαπάτε, μοῦ γράφετε κ' ἐγὼ σας εὐχαριστῶ ὅλους.

Πολὺ ὀλιγόστιχος ἦτο ἡ ἐπιστολὴ σου, Ναύαρχε Μιανούλη· αὐτὸ πλέον δὲν εἶνε οἰκονομία εἰς τὰ λόγια, εἶνε σωστὴ φιλαργυρία. Γράψε μου δά, χριστιανέ μου, κατὰ περισσότερη!..

Φίλε μου Φιλόλογε, καὶ πάλιν θά σοι ἐπαναλάβω ὅτι δὲν θὰ δημοσιεύσω τὴν διατριβὴν τὴν ὅποιον μοι ἔστειλες. Α'. Διότι αὕτη δὲν εἶνε διόλου σύμφωνος μὲ τὸ πρόγραμμά τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ καὶ ἀπόδειξις ὅτι δὲν ἐδημοσιεύθη εἰς παιδικὸν τι περιοδικόν, ἀλλ' εἰς περιοδικὸν διὰ μεγάλους ἐξ οὗ καὶ τὴν μετέφρασε. Καὶ ἡξεύρεις τὸ ἀξίωμα: «Κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν τόπον του». Μὲ τὸ νὰ εἶνε πολὺ καλὴ διὰ τὸ Ἀππα-les δὲν ἔπεται ὅτι εἶνε καὶ διὰ τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ. Β'. Διότι ὅχι μόνον δὲν θὰ ἀδικήσωμεν τοὺς συνδρομητὰς μας, ἀν δὲν δημοσιεύσωμεν αὐτήν, ἀλλὰ τούναντιον χάριν θὰ τοῖς κάμωμεν, διότι ἀντὶ πράγματος τὸ ὅποιον δὲν εἶνε δι' αὐτοὺς προωρισμένον, θὰ τοῖς δώσωμεν ὅτι ἡμεῖς νομίζομεν καταλλήλῃ. Γ'. Διότι ἀρχὴν μας ἔχομεν νὰ μὴ δημοσιεύσωμεν ἔργα τῶν συνδρομητῶν μας. Πιστεύω ὅτι ταῦτα θὰ σε πείσουν ν' ἀποσύρῃς τὴν παράκλησίν σου περὶ τῆς δημοσιεύσεως τῶν Ἀθρυμάτων καὶ κορυφῶν. Ἀφ' οὗ τοσον ἐπιθυμεῖς νὰ ἐνασχολῇς εἰς τὸ γράφειν, ἄλλο δὲν μου μένει παρὰ νὰ σ' εὐχρηθῶ νὰ μεγαλώσῃς, νὰ γράψῃς πολλὰ πράγματα καὶ νὰ γίνῃς τακτικὸς πλέον συνεργάτης τῆς

ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, ἡ ὅποια, ὅπως βλέπεις, δὲν δημοσιεύει ἔργα πρωτοπτεῖρων, μακθανόντων τώρα τὴν τέχνην των εἰς τὸ κεφάλι τῶν ἀναγνώστων της, ἀλλ' ἀνθρώπων ἔχοντων πολλὴν γνωριμίαν μὲ τὴν ἔγγραφίδα καὶ αἰσθανομένων τὸ θάρρος ν' ἀποτείνωνται εἰς δέκα χιλιάδας ἀνγνῶστας, τὸ ὅποιον θάρρος, νομίζω, δὲν θὰ ἔχῃ ἐν παιδίον, ὅσον ἐπιμελές, ὅσον εὐφυὲς καὶ ἂν εἶνε, ὅσον ζῆλον καὶ ἂν ἔχῃ!..

Ὅπως βλέπεις, ἀγαπητῇ μου Δικατερίνῃ Κ. Σκοπέτου, «τὸ φύλλον τὸ ὅποιον περιέχει τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον, τὴν διαμονὴν κτλ.» διὰ ν' ἀνανεώσῃς τὴν συνδρομὴν σου, δηλαδὴ ἡ Ἀγγελία ἀποστέλλεται μὲ τὸ φυλλάδιον τοῦτο, ἂν καὶ ἡμπορεῖς ν' ἀνανεώσῃς τὴν συνδρομὴν σου καὶ δι' ἄλλης ἐπιστολῆς, σημειόνουσα εἰς αὐτὴν καθαρὰ τὴν διευθυνσίν σου καὶ ἐγγυησὺσα τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς.

Πραγματικῶς δὲν ἔχεις ἀνάγκην ψευδωνύμου, Κανάρη Φ. διότι τὸ ὄνομά σου ἐκφράζει ἀρκετὰ τί αἰσθήματα ἔχει ἡ καρδιά σου. Ἄν ἡδυνάμην νὰ σε κάμω διὰ μιᾶς μεγάλου, θὰ σ' ἐμεγάλωνα, διὰ νὰ μὴ λυπηθῇς ὅτι δὲν εἶχες τὴν εὐτυχίαν νὰ συνεισφέρῃς εἰς τὴν Πατρίδα ὅτι της χρεωστεῖς, καὶ νὰ τιμῇς τὸ ὄνομά σου.

Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν προθυμίαν σας, ἀγαπητοί μου Κωνστ. Ι. Βλάμη καὶ Γεώργι Δ. Βουτζίνα, ὅπως μοὶ στέλλητε «ὁδωρὰν διηγημάτων τινα ὠφέλιμα καὶ λίαν διασκεδαστικά.» Σὰς εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ ὡς ἀρχὴν μου ἔχω νὰ μὴ δημοσιεύω οὔτε ποιήματα οὔτε διηγήματα τῶν συνδρομητῶν μου. Ἄλλοτε ἀνέπτυξα διὰ μακρῶν τοὺς λόγους διὰ τὴν ἐλαθὴ αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν. Ἡμπορεῖτε ὅμως νὰ μοὶ γράφετε καὶ νὰ σας ἀπαντῶ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν, ἢ νὰ μοὶ στέλλετε πνευματικὰς ἀσκήσεις ἢ παιδικὸν πνεῦμα καὶ νὰ τα δημοσιεύω, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἶνε δυνατόν νὰ εἰσθῇ πάλιν συνεργάτης μου... Τὸ Εἰς τὴν Θάλασσαν τιμᾶται φρ. 1,75.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1. Συλλαβόγραφος.

Ἡ λύσις μου εἶν' εὐκολος, δὲν ἀπαιτεῖ καιρόν, τὸ ἡμισὺ μου εἶν' ἡ γῆ, τ' ὅλον δίδει νερόν.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἀνδρέα Π. Θεοχάρη.

2. Λεξιγράφος.

Ἀκέραιον με ἀγαπᾷς, διότι σε ἐνδύω.

Ὁλόκληρόν μ' ἔχθρυνεσαι, διότι σε ἐγκλείω.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Θεοδοσίου Θεοδοσιάδου.

3. Αἰνίγμα.

Ἄνευ ἐμοῦ θὰ εἶχες φρικτὴν ἀπελπισίαν,
Ὁ κόσμος δὲν ὑπῆρχε προτοῦ νὰ γεννηθῶ
Ἐγὼ ἐμπνέω πάντας εἰς πράξεις κ' εἰς θυσίαν,
Καὶ μέχρι τοῦ θανάτου θὰ τοὺς ἀκολουθῶ.
Τοὺς ἀπατῶ πολλάκις, ἐν τούτοις με φωνάζουν,
Καὶ ἔχουν τ' ὄνομά μου πολλὰ πού με διαβάζουν.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀραπάκου.

4. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων δέκα λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα κριτοῦ τῶν ψυχῶν κατὰ τὴν μυθολογίαν.

1. Εὐώδης ἄνθος. 2. Κράτος τῆς Εὐρώπης. 3. Θεὸς τῆς

Μυθολογίας. 4. Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ Κράτους. 5. Καρποφόρον δένδρον. 6. Ἀρχαῖος φιλόσοφος. 7. Ποτόν. 8. Στρατηγὸς τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων. 9. Ζῶον. 10. Νῆος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀηδόνης τῆς Ἑρήμου.

ΛΥΣΕΙΣ

68. Ταῶς (Τ, Ὡς). — 69. Ὑς, Εἰς — Μυῖα, μῖα. — 70. Ἐστία. (1. Ἐκάβη. 2. Σῦρος. 3. Τίγρις. 5. Ἰδη. 5. Ἀχιλλεύς). — 71. Μεσολόγγιον. (1. Μενέλαος. 2. Ἐρμης. 3. Σόλων. 4. Ὀλυμπος. 5. Λεμονέα. 6. Ὀμηρος. 7. Γύψ. 8. Γύθειον. 9. Ἴππος. 10. Ὀφθαλμός, 11. Νερόν). — 72. Πάνθηρ, Ἀνθη. — 73. Πίνδος, Ἰνδός. — 74. Ἀχλαδίς, (Ἀχ, Δ, ἀ). — 75. Σαλαμῖς. (1. Σωκράτης. 2. Ἀθηνᾶ. 3. Λεωνίδα, 4. Ἀρτεμισία. 5. Μενέλαος. 6. Ἴων. 7. Σῦρος). — 76. Τὸ νὰ ἀποθνήσκῃ τις διὰ τὴν Πατρίδα του εἶνε μῖα ἀπὸ τὰς μεγαλητέρας δόξας καὶ ἀπὸ τὰς μεγαλύτερα καθήκοντα. — 77. Πτέρυξ, περὶ. — 78. Πόρος ὁρος. — 79. Ὁ χρόνος. — 80. Θαλῆς. (1. Θέρος. 2. Ἀντίρριον. 3. Λύκος. 4. Ἥρα. 5. Σάμος).

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ

Λήξαντος ἤδη τοῦ 7ου ἔτους τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, παρακαλοῦμεν τοὺς κυρίους συνδρομητὰς τοὺς μὴ ἀνανεώσαντας εἰσέτι τὴν συνδρομὴν των καὶ ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐξακολουθήσωσι λαμβάνοντες αὐτὴν καὶ κατὰ τὸ ἀρξάμενον 8ον ἔτος 1886 νὰ μας ἀποστείλωσιν ἐγκλίως διὰ συστημένης ἐπιστολῆς τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των (οἱ ἐν Ἑλλάδι φρ. 5 καὶ μετὰ τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ φρ. 7,50· οἱ δὲ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ χρυσᾷ φρ. 6 καὶ μετὰ τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ χρυσᾷ φρ. 9, δεκτὰ καὶ εἰς χαρτονόμισμα ἢ γραμματόσημον παντὸς ἔθνους) ἵνα μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς πρὸς αὐτοὺς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκδηματικοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΣΑΝΔΩ. Μετάφρασις ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ]

[Συνέχεια ἴδε σελ. 1.]

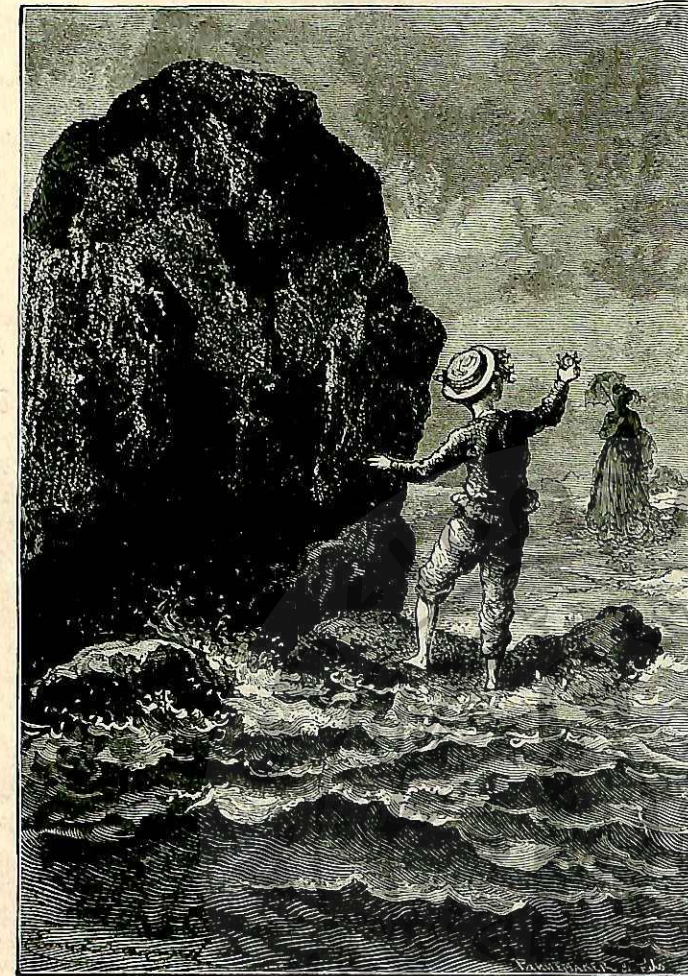
26 Αὐγούστου 1884

« Πιστεύω πραγματικῶς ὅτι ὁ Στέφανός μας ἀγαπᾷ τὴν θάλασσαν πού τρελλαίνεται! τὸν βλέπεις μέσα ἔς τὸ σχίσμα τοῦ μεσημεριοῦ καὶ στέκεται καὶ κυττάζει τὴν θάλασσαν. Τὴν ξηρὰν οὐδὲ κἂν τὴν λογα- ριάζει· ὁ νοῦς του ὅλος εἶνε εἰς τὴν θάλασσαν, αὕτη τὸν ἐλκύει σὺν μαγνήτης, αὕτη τὸν σκλαβώνει. Μόλις ἐξυπνᾷ καὶ εὐθὺς τρέχει εἰς τὸ παράθυρον νὰ τὴν καμάρωσῃ τὴν θάλασσαν του! Δὲν εἰξεύρεις πόσον εἶνε περιέργος! Ἀκόμη δὲν ἐπάτησε τὸ πόδι του τὸ κατὰστρωμα πλοίου, καὶ ὁμως εἰξεύρει ὅλας τὰς ναυτικὰς λέξεις, ὡς ἂν ἦτο παλαιὸς πλοίαρχος. Προλέγει πότε θὰ γίνῃ τρυκυμία. Φαίνεται ὅτι μετὰ τῆς θαλάσσης καὶ αὐτοῦ, μετὰ τοῦ μικροῦ αὐτοῦ πλάσματος καὶ τοῦ ἀπεράντου ἐκείνου στοιχείου ὑπάρχει σύνδεσμος, ὑπάρχει συμπάθεια, σχέσις μυστηριώδης. Ἀστατον καὶ εὐμετάβλητον ὅπως ἐκείνη, ἔχει τὰς αὐτὰς μεταβολὰς. Καθ' ὅσον ἐκείνη εἶνε γαληνιαία ἢ ταραχώδης, καὶ αὐτὸς ἔχει τὴν τεμπελιά του ἢ τὴν ζωηρότητά του. Ἡ ταραχὴ τῆς θαλάσσης τὸν ἐξάπτει, καὶ πέφτει ὅταν πέφτουν τὰ κύματα. Ποτὲ δὲν μου ξαναέκαμε λόγον διὰ ταξιδι· ἀλλ' ὅμως με κατατρῶγει μὲ τὰ μάτια του, καὶ με κυττάζει καλὰ καλὰ ὅταν βλέπῃ τὸν

μπάρμπα Λαμπινέτον ὅτι εἰτοιμάζει τὰ ἐργαλεῖα τοῦ ψαρεύματος καὶ εἰτοιμάζεται νὰ ἐξέλθῃ τοῦ λιμένος! Τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα καστανὰ βλέμματα, τὰ τῶσον τρυφερά, τὰ τῶσον παρακλητικὰ θὰ ἐμαλάκωνον καὶ τοὺς βράχους τῆς θαλάσσης. Αἰσθάνομαι καμμιὰ φορὰ ὅτι

ράγιζεται ἡ καρδιά μου. Τὸν παίρνω τότε εἰς τὰς ἀγκάλας μου, καὶ μου ἔρχεται νὰ τὸν ρίψω εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ γέρου ψαρῶ· ἀλλὰ εἰς τὴν στιγμήν δὲν εἰξεύρω πῶς με κυριεύει ἄγριος φόβος, μετανοῶ καὶ τὸ κρατῶ καὶ τὸ σφίγγω εἰς τὸ στήθος μου, ὡς νὰ ἤθελε νὰ μού το ἀρπάσῃ ἡ θάλασσα... »

Δὲν εἰμπορῶ νὰ καταλάβω πόθεν προέρχεται ὁ φόβος τὸν ὅποιον ἡμέραν μὲ τὴν ἡμέραν αἰσθάνομαι διὰ τὴν θάλασσαν. Δὲν εἰμπορῶ νὰ καταλάβω διὰ τί δὲν εἰμπορῶ νὰ τὴν κυττάξω πολλὴν ὥραν χωρὶς νὰ αἰσθανθῶ μεγάλην ἀδιαθεσίαν. Ὑποπτεύω τὰς θωπείας της καὶ ὁ θυμὸς της μὲ τρομάζει. Τοῦ κάκου λέγω μὲ τὸν ἐαυτόν μου ὅτι εἰς αὐτὴν χρεωστῶ τὸν τε-

«ΕΠΙΣΤΑΣ ΕΝΑ ΚΑΒΟΥΡΑ»

(Σελ. 20.)

λευταῖον θησαυρὸν ὁ ὁποῖός μου ἀπέμεινε· τί τα θέλεις, δὲν τὴν ἀγαπῶ πλέον, δὲν εἰμπορῶ πλέον νὰ τὴν ἀγαπήσω. Ὅπως θέλεις ἐξήγησέ το· ἐπεὶ το ἀχαριστίαν, ζηλοτυπίαν, δεισιδαιμονίαν, προαίσθησιν, ὅτι θέλῃς εἰπεῖ το. Ἐκτὸς πλέον ἂν εἶνε ἡ αἰτία ὅτι δὲν εἶμαι γεννημένη διὰ νὰ ζῶ καὶ νὰ βλέπω

ΕΤΟΣ Η'. — ΤΕΥΧΟΣ 2^{ον}.

ΤΟΜΟΣ Θ'. — 2

τὰ μεγάλα θεάματα τῆς φύσεως. Μ' ἀρέσκουν νὰ τα βλέπω καὶ νὰ τα θαυμάζω ὀλίγην ὥραν μόνον, διότι τὸ πολὺ μὲ κουράζει. Δὲν εἰξεύρω τὸ τί θέλω· τὰ βουνά, τί νὰ σου εἰπῶ, μὴ φαίνεται ὅτι κάθονται ἐπάνω εἰς τὸ στήθος μου, τὰ δάση με πνίγουν, ὁ Ὠκεανὸς με κάμνει ἄνω κάτω. Μάθε το, ἀγαπητέ μου, ἀπαξ διὰ παντός καὶ ἔχε το πρὸ ὀφθαλμῶν, ὅτι δὲν εἰμπορῶ νὰ ζῶ εἰς χωρίον, ἢ καρδίᾳ μου κάμνει τὰ κ. διὰ τὴν πρωτεύουσάν. Μ' ἀρέσουν οἱ μεγάλοι δρόμοι τῆς πρωτεύουσας, αἱ πλατεῖαι τῆς, αἱ λεωφόροι τῆς, καὶ ἀπὸ ὅλας τὰς γνωστὰς μου ἐξοχὰς δὲν προτιμῶ καμμίαν ἄλλην παρὰ τὰς ἐξοχὰς τῆς πρωτεύουσας μας. Ἐκεῖ ἤθελα ἐγὼ νὰ περνῶ τὴν ζωὴν μου. Ἐνθυμεῖσαι τὴν ὥραιάν ἐκείνην ἐξοχὴν, τὴν ὁποίαν ἐπεσεκέφθημεν μαζί μίαν φορὰν, ὅταν ἦμεθα εἰς τὸν περίπατον; Ἦτο Ἀπρίλιος καὶ ἡμέρα Κυριακή, καὶ ἦμεθα τότε πτωχοὶ μὲν ἀλλὰ εὐτυχεῖς! Ἡ ἐξοχή, ἐνθυμεῖσαι; εἶχεν ἐνοικιαστήριον, ἢ κιγκλιδωτὴ θύρα ἦτο ἀνοικτή. Ἐμβαίνομεν καὶ ἦτο μία τρέλλα! ἐχάσαμεν τὸν νοῦν μας ἀπὸ τὴν εὐμορφίαν τῆς! Πόσον ἦτο θελκτικὴ, ἀπλὴ, ἀρχοντικὴ, ἴσα ἴσα κατὰ τὴν γνώμην μας! Ὁ κήπος ἦτο εἰς μέρος κατηφορικὸν μὲ τὴν πρσιναῖαν τοῦ καὶ τὰς ἀνθισμένας μηλέας τοῦ, εἰς τὸ κάτω μέρος εἶχε σκιαῶν, καὶ πάρα πέρα εἰς μίαν πλατεῖαν ἦτο ἐκτισμένη οἰκία στρωμένη ἄπ' ἔξω μὲ τριανταφυλλέας καὶ μὲ κληματαριάν. Ἐνθυμεῖσαι τὰς εὐώδεις πασχαλέας καὶ τὰ ἄλλα πυκνὰ δένδρα; τὴν δεξαμενὴν μὲ τὸ διαυγέστατον νερόν, ὅπου ἔπιναν οἱ μελισσογάροι καὶ εἰς τὸ ἀνέναντι μέρος ἐφαίνοντο κατὰφυτοὶ λίθοι! ὅλα αὐτὰ τα ἔχω ἐμπρὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου· τὰ τόσα δάκρυα ὅσα ἀπὸ τότε ἔχυσα, δὲν εἰμπορέσαν νὰ θολώσουν καὶ νὰ ἐλαττώσουν τὴν ὁροσερότητα καὶ τὴν χάριν τῶν λαμπρῶν ἐκείνων εἰκόνων! Δύο ὁλοκληροὺς ὥρας ἦσαν εἰς τὴν ἔξουσίαν μας ὅλα ἐκεῖνα τὰ λαμπρὰ πράγματα. Εἶχαμεν κάμνη κατοχὴν τῆς ὥραιας ἐκείνης ἐξοχῆς, ἦτο ἰδική μας, καὶ ἡ εὐτυχία μας εἶχεν εὐρη τὴν φωλεάν τῆς. Τότε ἀκόμη δὲν ἦσαν τὰ τέκνα μας γεννημένα, ἀλλ' ὅμως ἐγὼ ἐκαμάρωνα τρία ξανθὰ κεφαλάκια, τὰ ὁποῖα ἐκυνηγοῦντο καὶ ἐπαίζον εἰς τὰς δενδροστοιχίας καὶ ἐκυλίνοντο εἰς τὴν πρσιναῖαν. Ἀχ! τί ἡμέρα ἀριστούργημα ἦτο ἐκείνη ἡ ἡμέρα, καὶ τί εὐμορφα ὄνειρα εἶδαμεν ἐκεῖ μέσα!»

1 Σεπτεμβρίου 1854

«Γέλασε μὲ τοὺς φόβους μου, ἀλλὰ μὴ γελάτης διὰ τοὺς ἔρωτας τοῦ υἱοῦ σου. Τὰ πράγματα εἶνε πολὺ

σπουδαιότερα ἄφ' ὅτι ἐπίστευσα, καθὼς θὰ ἰδῇς καὶ μόνος σου. Ἀκουσε λοιπὸν καὶ κρίνε.

» Εἶχα ἀποφασίσῃ νὰ κάμωμεν μίαν μικρὰν ἐκδρομὴν ἐρ' ἀμάξης. Ὁ Στέφανος εἶχε χαρὰν μεγάλην, διότι ἐμελλε νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν ἀμαξάν· καὶ ἐγὼ, νὰ σου εἰπῶ, ἤθελα νὰ λείψῃ λιγάκι ἀπὸ τὰ μάτια μου ὁ κύρ Ὠκεανός, διότι καθὼς σου ἔγραψα, πολὺ με φθίζει καὶ μ' ἐνοχλεῖ αὐτὸς ὁ κύριος. Λοιπὸν προχθὲς ἐπήραμεν μίαν ἀμαξάν μικρὰν—ὁ Θεὸς νὰ τὴν κάμῃ ἀμαξάν! ἓνα σαράδαλο ἐκεῖ μὲ δύο ψωράλογα ψεφίμια, πετσοὶ καὶ κόκαλο, τύφλα νύχῃ μ'προστά τοὺς ἢ καλιοφοράδα τοῦ Δὸν Κιχώτου, —καὶ πρῶι πρῶι ἐξεκινήσαμεν. Μοῦ εἶχαν συστήσῃ ὡς ἀξιοπεριεργὸν πρᾶγμα τὴν κρεμαστήν γέφυραν ἐκεῖ πλησίον εἰς ἓνα ποταμόν· τὸ μέρος αὐτὸ το λέγουσιν Ῥοσβερνάρδο. Αὐτοῦ λοιπὸν ἀπεφασίσα νὰ υπάγω μὲ τὸν Στέφανον.

» Ἐως ἐν διάστημι ἐπηγαίναμεν πολὺ καλὰ. Ὁ οὐρανὸς ἦτο γαλκνός, ὁ ἀήρ καθαρός, ἥλιος λαμπρότατος, καὶ ὁ Στέφανος ζωηρὸς καὶ χαίρδης σὺν σπίνῳ καὶ φλύαρος σὺν παπαγάλῳ. Ἦτο μία χαρὰ, καὶ μόνον σὺ ἔλειπες διὰ νὰ εἶνε σωστὴ ἡ εὐχαρίστησίς μας. Καθὼς εἰξεύρεις ὁ τόπος ἐδῶ εἶνε ξηρὸς, τραχύς, καὶ κάπου κάπου φαίνεται εἰς κανὲν μέρος καὶ ἡ θάλασσα. Τὰ πτηνὰ εἶνε σπάνια· μόνον εἰς μερικὰ ἀγκάθια πυκνὰ καὶ κατασκοπισμένα πετοῦν ἓνα σωρὸ πεταλοῦδες. Αὐτὰ δὲ εἶνε ὅλα ὅλα τὰ στολίδια τοῦ δρόμου τὸν ὁποῖον ἐπεράσαμεν.

» Μετ' ὀλίγην ὥραν ἡ ἀμαξὴ ἤλλαξε δρόμον, καὶ ἐγυρίσαμεν τὴν ῥάχιν μας πρὸς τὴν θάλασσαν. Τότε ἤλλαξε καὶ ἡ σκηνή. Βέβαια δὲν εἰμπορῶ νὰ εἰπῶ ὅτι τὸ μέρος αὐτὸ ἦτο Πιχάδεϊτος, ἀλλ' ὅμως καθὼς ἀπεμακρύνθημεν ἀπὸ τὰ ἄλμυρά ἐκεῖνα χώματτα, ὅπου ἄλλο τίποτε δὲν εἶχε ἐμπρὸς μου παρὰ θάλασσαν καὶ ὅλο θάλασσαν, μ' ἐράνη ὅτι εὐρέθην εἰς καμμίαν μαγευτικὴν κοιλάδα τῆς Ἀρχαδίδος! Ἐκεῖ νὰ ἰδῇς δένδρα! μονοπάτια σκιερά! λιβάδια! νερὰ τρεχάμενα! Οἱ ὀφθαλμοί μου ἦσαν κουρασμένοι νὰ βλέπουν ὀλημέρα τὸν ἄπεραντον Ὠκεανόν, καὶ δὲν εἰξεύρεις μὲ πόσῃ εὐχαρίστησιν ἀνεπαύοντο εἰς τὸ ὥραϊον θέαμα τοῦ ἀγροτικοῦ βίου! Δὲν εἰμπορεῖς νὰ φανταστῇς πόσον ἐπιθυμητὴ καὶ ἀγαπητὴ εἶνε ἡ Κυβέλη ὅταν ἔχῃ κανεὶς ἐμπρὸς τοῦ ἔξ ὅλους μῆνας τὸν γέρω Ποσειδῶνα μὲ τὴν τρίκινάν του. Ἀπὸ τὴν καλύβην ἐνδὲς λαγχνοκῆπου εἶδα νὰ ἀναβαίνει καπνός, καὶ εὐρύνθη ἡ καρδίᾳ μου. Ἐστάθηκα καὶ τὰ ἔβλεπα καὶ δὲν ἐχόρταινα. Ἐλεγα συχνὰ εἰς τὸν ἀμαξηλάτην νὰ στέκεται διὰ νὰ βλέπω μὲ τὴν ἡ-

συχίαν μου τὸ εὐμορφον ἐκεῖνο μέρος, καὶ νὰ ἀναπνέω τὴν εὐχάριστον εὐωδίαν τῶν χόρτων.

» Ἀλλὰ παράδοξον πρᾶγμα! Ὅσον ἐγὼ ἡ μήτηρ ἀπὸ τὴν χαρὰν μου καὶ τὴν πολλὴν εὐχαρίστησιν ἐγινέμην παιδίον, ὁ Στέφανός μας, τὸ παιδίον, ἐγίνετο σοβαρότερος καὶ δὲν ἔπαιρνα λόγον ἀπὸ τὸ στοματάκι του: «Κύτταξε, Στέφανε, τοῦ ἔλεγα, τί εὐμορφον ὅπου εἶνε τοῦτο τὸ μέρος», ἐκεῖνος μόλις ἐγύριζε καὶ ἔβλεπε μὲ ἀδιαφορίαν καὶ ἐξάρωνε πάλιν εἰς τὴν γωνιά του. Καθὼς ἐγυρίσαμεν τὰ νῦτα εἰς τὴν θάλασσαν καὶ δὲν τὴν ἐδύσαμεν πλέον, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐσφάλησε τὸ στοματάκι του καὶ ἐσταμάτησεν ἡ γλῶσσά του. Ἐπειδὴ ὁ καιρὸς ἦτο ζεστός, ὑπέθεσα ὅτι ἡ πολλὴ ζέστη τὸν εἶχε ζαλίση καὶ δι' αὐτὸ τοῦ εἶχε κοπῇ ἡ διάθεσις. Ὅσον παρήρηχο ἡ ὥρα, τόσον ἠῤῥαυεν ἡ ἀδιαθεσίᾳ του καὶ ἡ κατῆρειά του, καὶ τὸ προσωπάκι τοῦ τὸ γελαστόν, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγων ὥρῶν ἦτο σὺν τὸ μῆλον, ἔγινε χλωμὸν καὶ λυπημένον.

» — Μὰ τί ἔχεις, Στέφανέ μου; τί ἔχεις; Δὲν ἔμπορεῖς; πονεῖς πονεῖν; Εἰπέ μου ματάκια μου! »

» Ἐκεῖνος τίποτε! μόνον ἔσειε τὴν κεφαλὴν του καὶ δὲν ἔδραυν ἄκνην.

» Τὸ βράδυ ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Ῥοσβερνάρδο. Ὁ Στέφανος μόλις ἔβαλε δύο βουκιὰς εἰς τὸ στόμα του, καὶ ἠθέλησε νὰ πλαγιάσῃ. Μὴ ῥωτᾷς πῶς ἔγινε ἐκείνην τὴν ὥραν! Τὸ παιδί ἐκοιμήθη εὐθύς, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔκλειπα μάτι ὅλην νύκτα. Νὰ μὴ τα πολυλογῶ, ἔξημερώνει ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν, καὶ ὁ Στέφανος τὸ ἴδιον, ἐν ᾧ ἠλπιζα ὅτι θὰ τὸν ὠφελήσῃ ὁ ὕπνος, καὶ θὰ τοῦ περάσῃ ἡ ἀδιαθεσίᾳ του. Μὰ καὶ τὸ εὐλογημένο ἐκεῖνο ξενοδοχεῖον, ὅπου ἐμείναμεν, μήπως ἦτο πρᾶγμα; ὁαρρεῖς ὅτι εἶνε τὸ παλάτι τῆς Μελαγχολίας. Σὺν νὰ εἶνε ἐπίτηδες φτιασμένο νὰ ξεκουταῖν τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἔχι νὰ τοὺς κάμνῃ νὰ ἀνοίγῃ ἡ καρδιά των. Ἐπειτα καὶ τὸ Ῥοσβερνάρδο δὲν ἔχει τίποτε ἄλλο ἀξιοπεριεργόν, παρὰ μόνον τὴν κρεμαστήν γέφυραν. Ἀληθεῖα τὴν βλέπει κανεὶς καὶ θαυμάζει τί εἶνε ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλὰ τί τα

θέλεις; Ὁ Στέφανος δὲν εἰξεύρω καλὰ καλὰ ἀν κατεδέχθη νὰ γυρίσῃ νὰ τὴν ἰδῇ. Τοῦ εἶπα ἀν θέλῃ νὰ περιπατήσωμεν, ἢ καὶ νὰ προχωρήσωμεν, ἀλλὰ αὐτός, ἀγαπητέ μου, ἐκάθισεν εἰς μίαν πέτρην συλλογισμένος καὶ δὲν ἀπεκρίθη τίποτε. Μετ' ὀλίγην ὥραν τὸν ἠρώτησα:

» — Τὸ λοιπὸν τί θὰ γίνῃ, Στέφανε; Θέλεις νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ σπίτι μας;

» Ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι ὁ Στέφανος ἤθελε πηδήσῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν του, ὅταν τοῦ εἶπα νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας. Ἀλλ' αὐτὸς οὐδὲ κἂν ἐσάλευσεν ἀπὸ τὴν θέσιν του. Τὸ καϊμένον καὶ αὐτὸ δὲν εἰξεύρε τὴν αἰτίαν τῆς λύπης του. Τὸ ἔπαθεν ἀπαράλλακτα ὅπως τὰ ἀνθη τὰ ὁποῖα τα μεταφυτεύεις εἰς ἄλλον τόπον καὶ μαραίνονται χωρὶς καὶ αὐτὰ νὰ εἰξεύρουν τὸ διατί. Νὰ σου εἰπῶ, καὶ ἐγὼ δὲν ἔξευρα τί νὰ ὑποθέσω.

» Ἀς ἐπιστρέψωμεν λοιπόν.

» Φθάνομεν εἰς τὸ ἡμισυ τοῦ δρόμου, καὶ ὁ Στέφανος τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς. Ἀλλὰ καθὼς ἐπλησιάζαμεν εἰς τὴν παραλίαν καὶ μας ἐφύσησεν ἡ αὔρα τῆς θαλάσσης, εὐθύς ἐράνη ὡς νὰ ἐξύπνησεν ἀπὸ

Η ΤΑΡΑΧΗ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ ΤΟΝ ΕΞΑΠΤΕΙ

(Σελ. 17)

βαθὺν ὕπνον μετ' ὀλίγον ἠκούσθη ὁ κρότος τῶν κυμάτων ὡς εὐχάριστος μουσική, καὶ ἡ ὄψις τοῦ Στεφάνου μας ἤλλαξεν, ἐστρωσεν ὀλίγον. Ἀλλ' ἰδοὺ αἴφνης ἀνήμεσα εἰς ἓνα σχιστὸν βράχον προβάλλει ἀπὸ μακρὰν εἰς τὸν ὀρίζοντα μία γραμμὴ πρασίνῃ· καθὼς τὴν εἶδεν ὁ Στέφανος ἔγινεν ἄλλος ἐξ ἄλλου, ἐξωντάνευσε καὶ μὲ χαρὰν μεγάλῃ ἀνεφώνησε:

» — Νὰ τὴν ἡ θάλασσα! νὰ τὴν!

» Τέλος πάντων ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ χωρίον μας, ὁ ἥλιος εἶχε δύση πρὸ πολλοῦ. Ὁ Στέφανος χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμὴν, πηδᾷ κάτω ἀπὸ τὴν ἀμαξάν, καὶ μὴ καὶ δύο τρέχει εἰς τὴν παραλίαν πρὶν προφθάσῃ νὰ τὸν ἐμποδίσω. Ὅταν μετ' ὀλίγην ὥραν ἐπήγα νὰ τὸν πάρω, τὸν ἤυρα καὶ ἐκάθητο ἐπάνω εἰς ἓνα βράχον καὶ ἔβλεπε τὴν θάλασσαν, τὴν ἀγαπητὴν τοῦ φίλην, μὲ μεγάλῃ εὐχαρίστησιν, καὶ δὲν τοῦ ἔκαμνε καρδίᾳ νὰ ξεκολλήσῃ τὰ μάτια τοῦ ἀπ'

ἐπάνω της. Είδα κ' ἔπαθα ὡς νά τον ἔξεκολλήσω ἀπό τὸν βράχον. Καλέ, πῶς σου φαίνεται; Σήμερον πρῶτ' πρῶτ' ἐξύπνησε, καὶ ἀπ' ἐδῶ πᾶν κ' οἶα λλοι. Τώρα δὲ ἀκούω τὴν φωνήν του, παίζει κάτω 'ς τὸν λιμέναν μὲ τὰ χωριατόπουλα. Παναγία μου! σὲ τί χάλε; θά μού το φέρη τὸ βρακάκι του! »

10 Σεπτεμβρίου 1854

Δὲν εἰμπορῶ, ἀγαπητέ μου, νὰ ὑποφέρω τὸν χω-

ΕΚΑΘΗΤΟ ΕΠΑΝΩ ΕΙΣ ΕΝΑ ΒΡΑΧΟΝ (Σελ. 19)

ρισμόν σου· ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου καταλαμβάνω πόσον καὶ σὺ θὰ ὑποφέρης. Πρέπει νὰ φύγω, ἐπιθυμῶ νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ. Ἐπιθυμῶ, ἀλλὰ καὶ πάλιν πῶς νὰ φύγω; Τόσον καλὰ εἶνε ἐδῶ ὁ Στέφανός μας! καὶ ὁ καιρὸς εἶνε πολὺ καλὸς ἀκόμη. Πῶς νὰ λάβω τὸ θάρρος νά τον ἀποσπᾶω ἀπ' ἐδῶ, ὅπου ζῇ τόσον εὐχάριστα, καὶ ὅπου ἡ θάλασσα καὶ ἡ ἀκρογιαλιά φαίνεται ὡς νά τον ἀναγνωρίζη μικρὸν βσιλέα της; Πῶς νὰ ἀποφασίσω νὰ διασπᾶω τόσους δεσμούς; Διότι τώρα πλέον δὲν εἶνε ζήτημα ἀναχωρήσεως, εἶνε ζήτημα ἀποχωρισμοῦ. Μόλις τολμῶ νὰ του κάμω λόγον, καὶ εὐθὺς συννεφιάζει τὸ προσωπάκι του καὶ γεμίζουν τὰ μάτια του. Μόνος σὺ, ἀγαπητέ μου, θὰ εἰμπορέσης νὰ με βγάλῃς ἀπ' αὐτὸν τὸν λαβύρινθον, καὶ νὰ δώσης τέλος εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Ἀποφάσισε καὶ ἔλα ὡς πατὴρ ὅπου εἶσαι, καὶ θὰ σε ἀκούσῃ, τί θὰ κάμῃ; Πετᾷς μίαν στιγμὴν νὰ ἀρπάξῃς τὴν γυναῖκά σου καὶ τὸν υἱόν σου. Ὁ Στέφανός μας δὲν σε ἀγαπᾷ, σὲ λατρεύει! διότι φαντάσου, οὔτε ἡ ἀπουσία, οὔτε ὁ Ὠκεανὸς κατῴρθωσαν νὰ σου πάρουν τὸν τόπον τὸν ὁποῖον ἔχεις εἰς τὴν καρδίαν του. Ἡ μεγάλη χαρὰ τὴν ὁποίαν θὰ αἰσθανθῇ ὅταν σε ἰδῇ, θὰ τον ἡμερώσῃ, καὶ δὲν θὰ θελήσῃ νὰ ἀντισταθῇ ὅταν εἰπῇς ὅτι πρέπει νὰ ἀναχωρήσωμεν. Κύτταξε νὰ κατορθώσης νὰ εἶσαι ἐδῶ εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός. Καὶ ἂν ἀκόμη εἶνε φόβος μήπως πάθουν ὀλίγον τὰ συμφέροντά μας, ἃς πάθουν, δὲν πειράζει, ὕψιαι νὰ ἔχωμεν καὶ ὅλα διορθώνονται. Ὅταν ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν, νὰ περάσωμεν ἀργὰ ἀργὰ ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους δρόμους, καὶ ἐλπίζω ὅτι ἡ διασκεδάσις τοῦ ταξιδίου, τὰ ὥραϊα πράγματα τὰ ὁποῖα θὰ ἰδῇ, καὶ μάλιστα ἡ παρουσία σου θὰ τον κάμουν νὰ τὴν λησμονήσῃ τὴν θάλασσαν, διότι, καθὼς εἰξεύρεις, εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν κανὲν πάθος δὲν ριζοβολεῖ. Ὅλα καλὰ, ἀγαπητέ μου, ἀλλὰ δὲν μευ

λέγεις, ἀφ' οὗ φθάσωμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας, τί θὰ γίνῃ τὸ καίμενον αὐτὸ τὸ παιδάκι, τὸ ὁποῖον εἶνε συνηθισμένον νὰ ἀναπνέη καθαρὸν ἀέρα, καὶ νὰ βλέπῃ ἀπέραντον ἔκτασιν ἐμπρὸς του! Τί θὰ γίνῃ, ὅταν κλεισθῇ εἰς τὸ κλουβί, τὸ ἐλεύθερο θαλασσοπούλι μας! . . . »

Ὑποκάτω τῆς ἐπιστολῆς ἦτο ἐζωγραφημένον κᾶτι τι τὸ ὁποῖον ἤθελε τάχα νὰ φαίνεται ὅτι παριστάνει πλοῖον μὲ τὰ ἱστία ἀνοικτὰ καὶ ἔτοιμον νὰ ἀποπλεύσῃ ἐκ τοῦ λιμένος. Ὑποκάτω δὲ τοῦ πλοίου ὁ Στέφανος ἔγραψεν ὀλίγας σειρὰς ὀρνιθοσκαλίσματα πολὺ δυσανάγνωστα. Ἄν τα ἔβλεπεν ἄλλος τις, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ τα ἀναγνώσῃ. Ἀλλὰ ὁ κύριος Γεώργιος καθὼς εἶδε τὰ ὀρνιθοσκαλίσματα αὐτὰ τοῦ υἱοῦ του, τὰ ἀνέγνωσε χωρὶς μεγάλῃν δυσκολίαν τὴν εὐκολίαν ταύτην τὴν ἔχουν ὅλοι οἱ πατέρες καὶ ὅλαι αἱ μητέρες!

Ἴδου τί ἔγραφεν ὁ Στέφανος πρὸς τὸν πατέρα του:

« Ἀγαπητέ μου πατέρη,
» Σὰς ἀγαπῶ πολὺ πολὺ. Ἦθελα πολὺ νὰ ἔλθετε ἐδῶ νὰ μένετε μαζί μας. Ἦθελα πολὺ νὰ ἔμβω μέσα εἰς τὴν θάλασσαν, μὰ ἡ μητέρα δὲν θέλει.

ΠΟΥ ΝΑ ΠΡΟΕΒΑΛΕ ΤΑΣ ΝΕΑΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ (Σελ. 21)

« Ὅλη ἡμέρα τρέχω ἐπάνω κάτω καὶ ἐργάζομαι φοβερά στιγμὴν δὲν κάθομαι ἀργός. Χθὲς μάλιστα ἔπιασα ἓνα κάθουρα μέσα σὲ μίαν τρῦπα ἐνὸς βράχου. Ἐχθὴ νὰ σας πῶ ἓνα σωρὸ πράγματα, ἀλλὰ δὲν προφθάνω νὰ σας τα γράψω, διότι θὰ κλείσῃ τὸ ταχυδρομεῖον. Μόλις προφθάνω νὰ σας γράψω τοὺς

ἀσπασμούς μου καὶ νὰ ἀσπασθῶ τὴν δεξιάν σας.

Ὁ Στέφανός σας

« Ὑ. Γ. Ἐγὼ το ἐζωγράφισα τὸ καρδάκι! »

Οὕτω πως εἶνε πλασμένη ἡ ταλαίπωρος ἀνθρωπίνη καρδιά, ὥστε ὅσας συμφορὰς καὶ ἂν πάθῃ, καὶ ἂν χάσῃ ὄντα προσφιλέστατα, δὲν καταβάλλεται, δὲν μαραίνεται, ἀλλὰ ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἀναλαμβάνῃ βαθμηδὸν, νὰ ἀναζωογονητῇ καὶ νὰ δέχεται πάλιν τὴν χαρὰν. Τὰ πένθημα χρώματα γίνονται ἀνοικτότερα καὶ ἐξαλείφονται, ἡ φοβερὰ ὄψις τῶν πραγμάτων γίνεται βαθμηδὸν ἡμερωτέρα, ἡ χλόη πρασινίζει ἐπὶ τῶν τάφων, καὶ ἡ ζωὴ πάλιν ἀνθίει ἐπὶ τοῦ θανάτου. Ὁ πανάγαθος Θεὸς οὕτως ἠθέλησε νὰ γίνεταί, πρὸς παρηγορίαν τοῦ πλάσματός του. Λοιπὸν καὶ ἡ κυρία Εἰρήνη καὶ ὁ σύζυγός της ἔμελλον νὰ σμίξουν μετ' ὀλίγον χωρὶς πλέον νὰ ἀποχωρήσῃ. Ἐπλησίαζον νὰ τελειώσουν τὰ βάσανά των, καὶ ἡ εὐτυχία ἤρχισε πάλιν νὰ μειδιᾷ πρὸς τὴν οἰογένειαν ταύτην, τὴν ὁποίαν εἶχε κατακερυνώσῃ ἡ δυστυχία.

Ὁ κύριος Γεώργιος, ὁ πατήρ τοῦ Στεφάνου, ἐτακτοποιεῖ τὰ πράγματά του καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ ἀναχωρήσῃ πρὸς συνάντησιν τῆς ἀγαπητῆς οἰογενείας του. Καὶ τίποτε ἄλλο δὲν ἔμενε πλέον, παρὰ νὰ γράψῃ καὶ νὰ προσδιορίσῃ ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ εἰσέλθῃ. Ἡ νεὰ γυνὴ του ἐπερίμενε καὶ δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν πότε νὰ τον ἐπανίδῃ, διότι ἐσυλλογίζετο μὲ μεγάλῃν χαρὰν καὶ μὲ πολὺ καμάρι ὅτι θὰ του παρουσιάσῃ τὸν υἱόν του ὑγιέστατον καὶ εὐρωστον, μὲ ὅλους τοὺς θησαυροὺς, καὶ μὲ ὅλας τὰς εὐμορφίας τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Ποῦ νὰ προέβλεπε τὰς νέας συμφορὰς, αἱ ὁποῖαι τὴν ἐφοβέριζον!

Ε'

ΜΕΓΑ ΤΟΛΜΗΜΑ

Ἐφθάσαμεν εἰς τὰς 15 Σεπτεμβρίου. Τὴν ἡμέραν ταύτην μετὰ μεσημέριαν τὸ χωρίον ἦτο ἔρημον

καὶ ἐγκαταλειμμένον, ἐὰν ἦτο τις ἐκεῖ, θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ὅλη ἡ ζωὴ εἶχε φύγῃ. Πάντες οἱ κάτοικοι ἦσαν ἔξω, οἱ μὲν ἀλιεῖς εἰς τὴν θάλασσαν, οἱ δὲ ἐργάται τῶν ἀλυσκῶν εἰς τὰς ἀλυσκὰς, αἱ δὲ γυναῖκες ἐπῆγαν νὰ συναΐξουν φύκη ἢ νὰ πιᾶσουν καρίδας. Δὲν ἀπέμειναν λοιπὸν εἰς τὸ χωρίον ἄλλοι, παρὰ μόνον τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα ἦσαν πολὺ μικρά, καὶ δὲν ἠδύναντο οἱ γονεῖς των νὰ τα παραλάβουν μαζί των, καμμιὰ δωδεκαεὶς σκυλλόπουλα, τὰ ὁποῖα ἐπειδὴ οἱ γονεῖς των ἦσαν ἀπόντες, αὐτὰ ἦσαν ἀπόλοιοι κύριοι τοῦ χωρίου. Ἦσαν ἡλικίας μεταξὺ ἐπτά καὶ δέκα ἐτῶν, ἐκτὸς τοῦ υἱοῦ τοῦ καπετὰν Κουπιᾶ, ὁ ὁποῖος εἶχε πατήσῃ τὰ δώδεκα. Καὶ ἐπειδὴ ἦτο ὁ μεγαλύτερος καὶ εἶχε πολλὴν πείρην ἀναλόγως τῆς ἡλικίας του, τὸν παρήγγειλαν νὰ προσέχῃ τὰ μικρότερα. Τώρα δὲ εὐθὺς θὰ ἴδωμεν πῶς ἐξετέλεσε τὴν παρὰ γὰρ - λίαν των ὁ σεβάσμιος οὗτος Μέντωρ καὶ διὰ τῶν κατορθωμάτων ἐδικαίωσε τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ χωρίου.

Ἡ ἡμέρα ἦτο πολὺ θερμὴ, φύλλον δένδρου δὲν ἐσείετο, ἡ θάλασσα ἦτο ἄτμος - σφαιρα ἦτο πνιγερὰ, ὁ ἥλιος κατέκαιε τοὺς βράχους.

Ἡ κυρία Εἰρήνη ἐξῆλθε καὶ ἐκάθισε χάριν ἀναψυχῆς εἰς τὴν σκιάν τῶν πεύκων, τὰ ὁποῖα ἐπεσκέπτον τὴν παραλίαν. Ὁ Στέφανος ἐξῆλθε κατὰ γῆς πλησίον της, καὶ ἐπειδὴ ἐροδεῖτο μήπως της φύγῃ κρυφίως, προσεπάθει νὰ τον ἀποκοιμίσῃ μὲ τὴν θωπευτικὴν καὶ γλυκεῖαν φωνήν της. Ἀλλ' ὁμῶς ἀντὶ νὰ τον ἀποκοιμίσῃ, ἀποκοιμήθη αὐτὴ. Τὰ βλέφαρά της ἐδύκρουν καὶ ἐκλείσαν· καὶ ἐπειδὴ ὁ Στέφανος ὑπεκρίνετο ὅτι τον ἐπῆρεν ὁ ὕπνος, ἐμιμήθη καὶ αὐτὴ τὸ παράδειγμα τοῦ υἱοῦ της καὶ ἄφησε νὰ τὴν κυριεύσῃ ὁ ὕπνος.

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε ὅτι ὁ Στέφανος ἦτο ἐξυπνος καὶ εἶχε τὰ μάτια του τέσσερα.

Ἦκουε τὰς κραυγὰς τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ἔπαιζον κάτω εἰς τὸν αἰγιαλόν, καὶ δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν πότε νὰ κατορθώσῃ νὰ εὕρῃ τρόπον νὰ τρέξῃ καὶ αὐτὸς νὰ τα εὕρῃ. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἡ μήτηρ του ἐκλεί-

ΚΥΤΤΑΖΕΙ ΟΠΙΣΩ ΤΟΥ ΣΑΝ ΚΑΕΠΤΗΣ

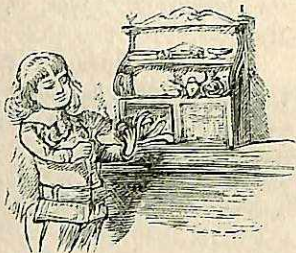
(Σελ. 22)

σε τούς ὀφθαλμούς της, ὁ Στέφανος ἔμεινεν ἥσυχος ἐλίγην ὥραν ἀκόμη, ἔπειτα σηκώνεται σιγὰ σιγὰ, κυττάζει ὀπίσω του σὺν κλέπτῃ καὶ μιὰ καὶ δύο τρέχει εἰς τὸν αἰγιαλόν. "Όταν ἐπλησίασεν ἐστάθη αἶφνης διότι εἶδε κάτι τι, τὸ ὁποῖον τον ἐξέπληξε, τὸν ἐξάλισε, τὸν ἐμάγευσε.

"Όλα τὰ σκυλλόπουλα ἐκεῖνα ἦσαν ἐντὸς μεγάλου ἀκατίου, τὸ ὁποῖον ἦτο δεμένον εἰς τὴν προκυμαίαν, ἐν ᾧ οἱ γονεῖς των εἶχον ἀρήσῃ ῥήτην πα-

ραγγελίαν νὰ μὴ ἔμβουν εἰς τὴν θάλασσαν. "Ο συνετὸς καὶ φρόνιμος Μέντωρ, ὁ καπετὰν Κουπιᾶς, ἤρπασε τὰ κωπία καὶ μὲ ὄλην του τὴν δύναμιν τα ἐκίνει, οἱ δὲ ἄλλοι σύντροφοί του ἐχόρευον καὶ ἐπήδων, καὶ μὲ τὰς ἀτάκτους κινήσεις τῶν ποδῶν των ἔκαμνον τὸ ἀκάτιον νὰ κυλᾷ πότε δεξιά, πότε ἀριστερά, καὶ νὰ βυθίζεται πότε ἡ πρῶρά του καὶ πότε ἡ πρὺμνη, ὥστε ἐνόμιζον ὅτι εὐρίσκονται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ "Ωκεανοῦ. [Ἔπεται συνέχεια]

ΔΕΝ ΕΛΗΣΜΟΝΗΣΕ

"ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ" (Σελ. 24)

"Ας μας παρακολουθήσῃ ὁ ἀναγνώστης εἰς οἰκίαν τινα, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπικρατεῖ πένθος. Τὸ πένθος εἶνε πρόσφατον. Ἀπέθανεν ἡ κόρη τῆς οἰκογενείας, μόνος ὁ πατήρ ἠδυνήθη νὰ συνοδεύσῃ τὴν μικράν του θυγατέρα, χαριστάτην κόρην δεκατριῶν ἐτῶν εἰς τὴν τελευταίαν κατοικίαν της. Ναι, ναι! παρηκολούθησε τὸ φέρετρόν της μέχρι τοῦ νεκροταφείου. Τὴν εἶδεν ἐξαφανιζομένην εἰς τὸ χῶμα. Ἐκεῖ μέσα, ἐκεῖ κάτω ἐτάφη διὰ παντός ὁ θησαυρός του. Ἐσπαραγμένην ἔχων τὴν καρδίαν του ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κενὴν του οἰκίαν. Ἡ μήτηρ εἶνε ὡτὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴν λύπην, οἱ συγγενεῖς βοοῦνται διὰ τὸ λογικόν της. Μικρὸν νόστιμον παιδάκι, σοδαρὲν συγχρόνως καὶ τρομασμένον, περιμένει τὸν πατέρα του νὰ ἔλθῃ.

— Πατέρχ, ... πατέρχ, ... ποῦνε ἡ Μαρία, δὲν τὴν φέρνεις πίσω; ..

— "Όχι, ἀποκρίνεται ὁ πατήρ, ὄχι! ..

— Πατέρχ, ἡ μαμά κλαίει, εἶπε εἰς τὸν Γεωργάκην πῶς ἡ Μαρία ἔφυγε, καὶ πάει πολὺ μακριά.

— Πολὺ μακριά, ἀπαντᾷ ὁ πατήρ.

— Πατέρχ, διατί ἔφυγεν ἡ Μαρία ἀφ' οὗ ἡ μαμά τὴν ἀγαποῦσε τόσο καὶ ὁ Γεωργάκης καὶ σὺ καὶ ὅλοι; "Όποιος εἶνε ἄρρωστος δὲν πρέπει νὰ βγαίῃ ἔξω, δὲν πρέπει νὰ πηγαίῃ μακριά, πρέπει νὰ ῥχεται γρήγορα.

— Ἡ Μαρία δὲν θὰ ξανάλθῃ ποτέ, παιδίμου, ἀνεχώρησε διὰ πάντα.

Ὁ Γεωργάκης ἐσιώπα προσπαθὼν νὰ ἐννοήσῃ αὐτὸ τὸ «διὰ πάντα» ἀλλὰ δὲν το κατώρθωνε.

Ὁ πατήρ τον ἔλαβεν εἰς τὰ γόνατά του καὶ προσηλώσας τὸ μελαγχολικόν του βλέμμα ἐπὶ τῶν μεγάλων ἀνησυχῶν ὀφθαλμῶν τοῦ παιδίου, τῷ εἶπε:

— Δὲν θὰ ξαναχίδοῦμεν πλέον τὴν ἀδελφὴν σου, Γεώργιε, ἀπ' ἐκεῖ ποῦ εἶναι δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ. Δὲν θὰ τὴν ἰδοῦμεν παρὰ ὅταν κάμωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ ταξίδι τὸ ὁποῖον ἔκαμε.

— Πᾶμε κ' ἡμεῖς, εἶπεν ὁ Γεωργάκης, πᾶμε, πατέρα!

Ὁ πατήρ ἔσφιγγε τὸ παιδίον ἐπὶ τῆς καρδίας του. — Δὲν ἤμποροῦμεν ν' ἀναχωρήσωμεν, εἶπε, πρίν μας προσκαλέσῃ ὁ Θεὸς ὅπως τὴν Μαρίαν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ παιδίου ἐγέμισαν δάκρυα.

Ὁ πατήρ ἐφίλησε τὸ δυστυχὲς μικρόν. — Τὰ βλέμματα τοῦ παιδίου ἦσαν προσηλωμένα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ πατρὸς του καὶ προσεπάθει νὰ εὕρῃ εἰς τὸ πρόσωπόν του τὴν ἐξηγητὴν τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου μυστηρίου, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύνατο ἀκόμη νὰ ἐννοήσῃ.

Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τὴν μαμά, εἶπε τὸ παιδίον. Ἀναμειβόμενος ἐσκέπτετο τὸ παιδίον ὅτι πλησίον τῆς μητρὸς του ἐμελλε νὰ λυθῇ ἡ ἀπορία του.

— Τώρα θὰ πᾶμε, εἶπεν ὁ πατήρ, ἀλλὰ προήτε-ρα πρέπει νὰ σου ὁμιλήσω καὶ νὰ μ' ἀκούσῃς καλά, Γεωργάκη μου, καὶ νὰ μὴ λησμονήσῃς ποτὲ ὅτι θὰ σου εἰπῶ.

Τὸ παιδίον ἐστάθη ἀπέναντι τοῦ πατρὸς του.

— Ὁ Γεωργάκης ἀκούει τί θὰ εἰπῇ ὁ πατέρχ, εἶπε.

— Ἀγαπητέ μου Γεωργάκη, εἶπεν ὁ πατήρ, αὐτὴ ἡ ἀναχώρησις τῆς Μαρίας φέρει τόσῃν λύπην εἰς τὴν μαμά σου, τόσῃν λύπην, ὥστε δὲν πρέπει νὰ τὴν εἰπῇς ποτε τίποτε ποῦ νὰ τῆς τὴν ἐνθυμίσῃ. Ὅλ' ἀγαπᾷς τὴν Μαρίαν σου, τὴν Μαρίαν μας, ποῦ σ' ἀγαποῦσε τόσο, θὰ τὴν συλλογίζεσαι πάντοτε, πάντοτε. Ἀλλὰ δὲν θὰ κάμῃς ποτὲ λόγον δι' αὐτήν, δὲν θὰ προφέρῃς ποτὲ τὸ ὄνομά της ἐμπρός εἰς τὴν μαμά σου, δὲν θὰ τὴν ζητήσῃς ποτέ, διότι δὲν ἤμπορεῖ νὰ σοῦ τὴν δώσῃ ὀπίσω, καὶ δι' αὐτὸ θὰ λυπῇται ἀκόμη περισσότερο, δι' αὐτὸ θὰ εἶνε περισσότερο ἀσθενής. Ἐννοεῖς, ἀγαπητέ μου Γεωργάκη; νὰ τὴν συλλο-

γίζεσαι πάντοτε τὴν Μαρίαν, ἀλλὰ νὰ μὴ ὁμιλῇς ποτε δι' αὐτήν!

Τὸ παιδίον ἐλύθη εἰς δάκρυα. Ἐρρίφθη εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ πατρὸς του, φωνάζον:

— "Ω! πατέρα, μὴ κλαῖς καὶ σὺ!

Καὶ πλησίασαν τὰ μικρά του χεῖλη, εἶπε χαμηλά, σκεπτόμενον ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον λέγουσιν τὰ μυστικά:

— Ὁ Γεωργάκης ἐκατάλαβεν ὅλα ὅσα τῷ εἶπε ὁ πατέρχ.

Ὅπως πολλὰ παιδιά ὁ Γεωργάκης ὠμίλει περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του εἰς τρίτον πρόσωπον.

Ὁ πατήρ ἐνόησεν ὅτι ἡ συμφωνία ἐτελείωσεν. Ἐσπόγγισεν ἡσύχως τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ υἱοῦ του καὶ τῷ εἶπε, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ μεγάλου ἀνθρώπου:

— Ἐχῶ τὸν λόγον σου.

Ἀφ' οὗ δέ τον ἔλαβεν εἰς τὴν ἀγκάλην του:

— Τώρα θὰ πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τὴν μαμά. Ἀγάπα τὴν, ἀγάπα τὴν περισσότερον, ἂν ἤμπορῇς, παιδί μου, διότι εἶνε πολὺ δυστυχὴς μόνος οὐ ἤμπορεῖς μὲ τὸν καιρὸν νὰ τὴν παρηγορήσῃς.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ πατήρ ἡ μήτηρ καὶ τὸ μικρόν παιδίον ἔκλειον καὶ οἱ τρεῖς μαζί. Κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν εἶχεν εἶπει τὸ ὄνομα τῆς Μαρίας, ἀλλ' αὐτὴν ἔκλειον καὶ οἱ τρεῖς.

Διὰ νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν οἰκίαν εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εὕρισκετο πλέον ἡ Μαρία, ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὴν πόλιν ὅπου κατῴκουν, ἐπῆγαν καὶ κατῴκησαν εἰς τὴν παραλίαν. Ἡμέρας ὀλοκλήρους ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ παρετήρουν ἄφωνον τὸ ἀτελείωτον νερόν, ἀτελείωτον ὅπως ἡ λύπη των. Τὸ παιδίον διὰν τοῦ ἐβλεπε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἄφωνους, ζητοῦντας μακρὰν ἐκείνην ἡ ὁποία ἦτο ἀκόμη μακρύτερα, διέκοπτε τὰ παιγνίδιά του, ἄφινε τὸ πτυάριόν του καὶ τὸν σωρὸν τῆς ἄμμου τὸν ὁποῖον εἶχε κάμει καὶ τὰ κογγύλια τὰ ὁποῖα εἶχε μαζεύσει, καὶ ἐπήγαινε πρὸς αὐτοὺς μὲ ἀνοιχτὴν ἀγκάλην. Τὰ βλέμματά του ἐξέφραζον ἀρκετὰ ὅτι ἤξευρε διατί τοὺς ἐφίλει. Ἐνδεῖ, βεβαίως, ὅτι ἔπρεπε νὰ φιλῇ τοὺς ἀγαπητοὺς του γονεῖς ὄχι μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν Μαρίαν ἡ ὁποία ἦτο πολὺ μακριὰ καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἔλθῃ νὰ τοὺς φιλήσῃ καὶ αὐτὴ.

Ἐν τούτοις ὁ καιρὸς ἐπέρασεν. — Ἐν ἔτος! δύο ἔτη μάλιστα καὶ μίαν ἡμέραν ὁ πατήρ ἐπανελάβεν ὅτι πολλάκις εἶχε σκεφθῇ ἔως τότε:

— Ὁ Γεωργάκης παρὰ πολὺ κατὰ γράμμα ἐξέτελεσε τὴν παραγγελίαν τὴν ὁποίαν τῷ ἔκαμα νὰ μὴ προφέρῃ τὸ ὄνομα τῆς ἀδελφῆς του. Πῶς! οὔτε μίαν φορὰν, οὔτε μίαν μόνην τὸ ὄνομα αὐτὸ τῆς Μαρίας, τὸ ὁποῖον ἐπανελάμβανε τόσον ὅταν ἔζη ἡ ἀδελφὴ του, οὔτε μίαν φορὰν δὲν ἐδόγηκεν ἀπὸ τὸ στόμα του! Ἐκαμα πολὺ ἄσχημα! Τὸ ἐβόηθησα νὰ λησμονήσῃ τὴν ἀδελφὴν του, ὁ καιρὸς βοηθοῦμενος ἀπὸ τὴν ἀπαγόρευσίν μου ἔκαμεν εὐκολώτερον τὸ ἔργον του. Τὴν ὥραν αὐτὴν δὲν σιωποῦν μόνον τὰ χεῖλη του, ἀλλὰ καὶ ἡ καρδιά του. Ὁ ἀχάριστος δὲν ἐνθυμεῖται πλέον τὴν Μαρίαν.

Ὁ καταλυπημένος πατήρ προσεπάθει νὰ παρηγορηθῇ λέγων μὲ στεναγμόν: «Τόσω τὸ καλλίτερον!» ἢ «Ἐπὶ τέλους εἶνε σφάλμα μου καὶ ὄχι ἰδικόν του».

Ἐν τούτοις, ἐνίστε εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας του ἠσθάνετο ἀγανάκτησιν τινα δι' αὐτὴν τὴν λήθην τοῦ υἱοῦ του. Ἀπ' αὐτὴν τὴν σκέψιν διαρκῶς κατεχόμενος ὁ πατήρ ἀνεκοίνωσε τὴν λύπην του εἰς τὴν σύζυγόν του, ἐννοεῖται δὲ ὅτι πρὸς ἐλάφρυνσιν τοῦ μικροῦ Γεωργάκη διηγῆθη εἰς αὐτὴν τὴν σκηνὴν τὴν ὁποίαν διηγῆθη.

— Ὡς πρὸς ἐμέ, τῷ

ἀπῆντησεν αὐτὴ, ἂν ἔκαμες καλὰ ἡ ἄσχημα δὲν ἤμπορῶ νὰ το εἰπῶ. Τρεῖς μῆνας δὲν ἠξέυρω πῶς ἔζησα. Μίαν μόνην ἐπιθυμίαν εἶχα: νὰ ὑπάγω νὰ εὕρω τὴν Μαρίαν μίαν μόνην ἐκπληξὴν ὅτι ἡ γῆ δὲν μου ἔκαμε τὴν χάριν ν' ἀνοιχθῇ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου καὶ νὰ ῥοφήσῃ κ' ἐμέ. Ἀλλ' ὁ σκοπός σου ἦτο τόσον καλὸς ὥστε δὲν ἤμπορῶ παρὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω ἐγκαρδίως.

Ὡς πρὸς τὸν Γεωργάκην ἐκτὸς τοῦ ὅτι ὑπώπτευσα τὴν ἀπαγόρευσιν ἅμ' ἀπαρηγόρητον τὴν σιωπὴν του, ὡς αἰτίαν αὐτῆς πρὸ πάντων ἔκρινα αὐτὸν τὸν χαρακτήρα του. Διατί πρᾶγμα παρεπονέθη ποτὲ αὐτὸ τὸ παιδίον; Ποῖος φυσικὸς ἡ ἡθικὸς πόνος το ἔκαμε ποτὲ νὰ φωνάξῃ; ὁ υἱός μας, φίλε μου, εἶνε ἐξ ἐτῶν στωϊκός. Εἶνε ψυχὴ πολὺ ὑπερήφανος καὶ δὲν εἶσαι δίκαιος ὅταν το κατηγορῇς δι' αὐτὴν τὴν σιω-

"Ο ΠΑΤΗΡ ΤΟΝ ΕΛΑΒΕ ΕΙΣ ΤΑ ΓΟΝΑΤΑ ΤΟΥ" (Σελ. 22)

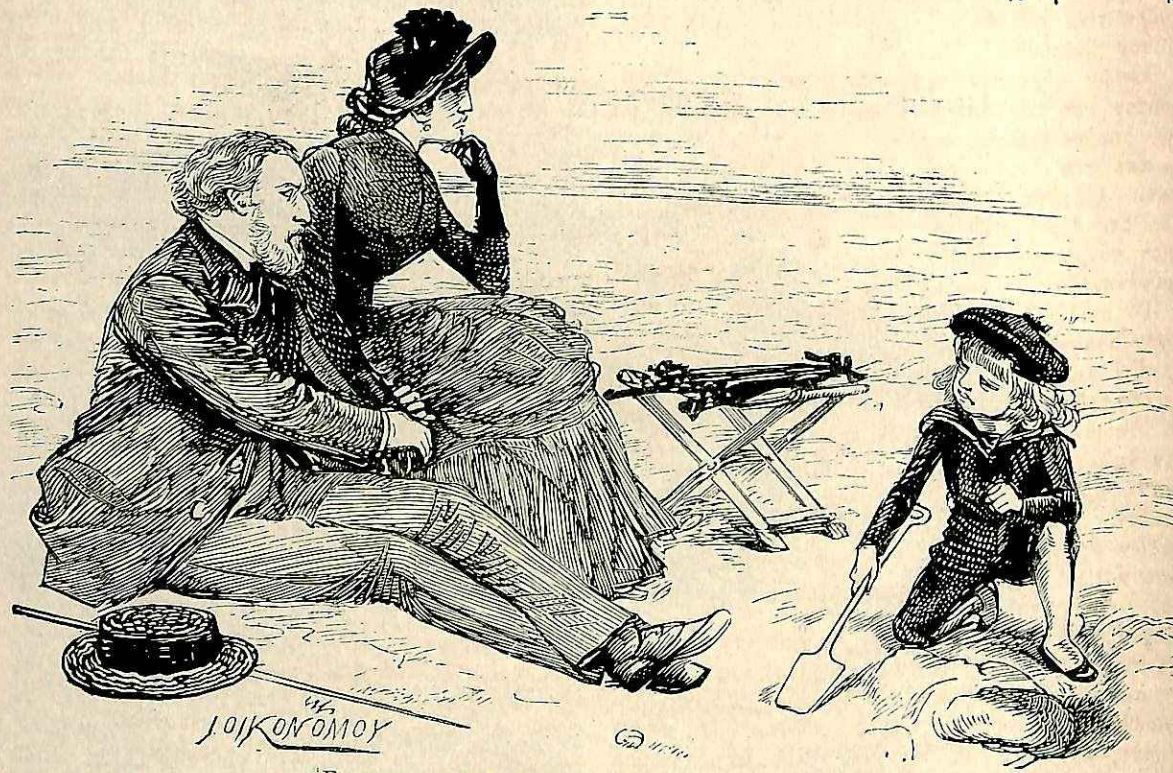
πὴν, τὴν ὁποῖαν σύ τῳ ἐσύστησες. Εἰς τὴν κατὰ-
στασιν τῆς υἱείας, εἰς τὴν ὁποῖαν ἤμην ἀπὸ ἐνὸς
ἔτους ὅταν ἐγάσαμεν τὴν Μαρίαν, αὕτη τοῦ ἦτο
ὡσάν δευτέρα μητέρα. Ὁ Γεωργάκης μας τίποτε
δὲν ἐλησμόνησε· ἔσο βέβαιος ὅτι εἰς τὸ βάθος τῆς
καρδίας του θρηνεῖ τὴν ἀδελφὴν του.

Ὁ πατὴρ ἤθελε νὰ πεισθῇ· καὶ ἐν τούτοις δὲν
ἐπέθετο.

— "Ἐγὼ ἀποδείξεις, ἀποδείξεις ἠθικὰς καὶ ὑλι-
κὰς ἀκόμη ὅσων σοι λέγω, εἶπεν ἡ μήτηρ μὲ τινα
ζωηρότητα. Ὅ, τι τῷ ἀφῆκεν ἡ ἀδελφὴ τοῦ τῷ εἶνε
ιερόν. Τὰ ἐτοποθέτησεν ὅλα οὐχὶ εἰς σωρὸν διὰ νὰ τα

Τίποτε ἄλλο δὲν ἐσκέπτετο ὁ πατὴρ. Ἀλλὰ δὲν
ἤθελε νὰ δώσῃ αὐτὸς ἀρρομὴν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ
ὥστε νὰ προσφέρῃ τὸ ὄνομα τῆς Μαρίας, τοῦτο δὲν
θὰ εἶχε καμμίαν ἀξίαν, ἤθελε μόνον του, αὐθορμή-
τως νὰ δείξῃ τὸ παιδίον ὅτι ἐνεθυμεῖτο τὴν ἀδελ-
φὴν του.

Ἐν τούτοις μίαν ἡμέραν, — ἐν πρώτῃ — τὴν στιγ-
μὴν κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ οἰκογένεια ἡτοιμάζετο νὰ
περάσῃ τὸν μεγάλον κῆπον, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν
θύραν ἡ ὁποία ἔφερεν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὁ πατὴρ ἐξε-
κίνησε γρηγορώτερον ἀπὸ τὴν μητέρα, ἡ ὁποία ἐφρόν-
τιζε διὰ τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ υἱοῦ τῆς πρὶν ἐνδυθῆναι

Ἰ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

(Σελ. 23)

ἰδίαν. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ πατὴρ ἀπὸ τὴν ιδέαν
του κατεχόμενος, ἐπεριπάτει ἀργὰ ἀργὰ εἰς τὴν
μεγάλην δενδροστοιχίαν, ἡ ὁποία ἔφερεν εἰς τὴν θύ-
ραν ὅπου συνειθίζε νὰ τοὺς περιμένῃ καὶ ὅπου συν-
ήθως ἔφθανε πρῶτον τὸ παιδίον καὶ ἔπειτα ἡ μήτηρ.

Ἡ θεὰ τῆς δενδροστοιχίας ἡ ὁποία ἦτο ἐστρωμένη
μὲ λεπτὴν ἄμμον, τὴν ὁποῖαν ὁ κηπουρὸς εἶχε στρώ-
σει ἐπιμελῶς ἐκεῖνο τὸ πρῶτῃ, τῷ ἐνέπνευσε μίαν ιδέαν.

— "Α! ἐσκέφθη, τώρα θὰ βεβαιωθῶ, τώρα θὰ
μάθω τέλος ἂν ἡ σιωπὴ αὐτῆ τοῦ δυστυχικοῦ παιδίου
εἶνε θέλησις, δηλαδή ἐνθύμισις καταδικάζουσα τὸν
ἑαυτὸν τῆς ἡρωϊκῶς νὰ σιωπῇ, ὅπως νομίζει ἡ μη-
τέρα του, ἢ λήθη, ὅπως φοβοῦμαι ἐγώ.

— "Α! ἐσκέφθη, τώρα θὰ βεβαιωθῶ, τώρα θὰ
μάθω τέλος ἂν ἡ σιωπὴ αὐτῆ τοῦ δυστυχικοῦ παιδίου
εἶνε θέλησις, δηλαδή ἐνθύμισις καταδικάζουσα τὸν
ἑαυτὸν τῆς ἡρωϊκῶς νὰ σιωπῇ, ὅπως νομίζει ἡ μη-
τέρα του, ἢ λήθη, ὅπως φοβοῦμαι ἐγώ.

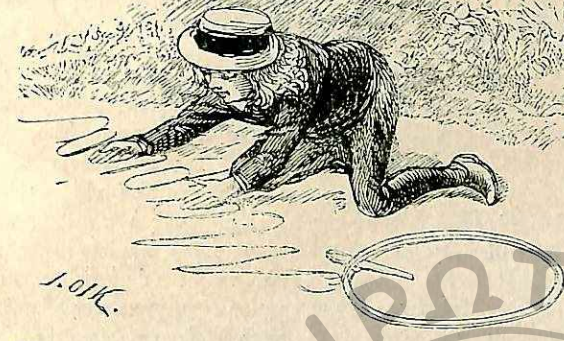
Καὶ μὲ τὸ ἄκρον τῆς ράβδου του, διὰ μεγάλων
εὐαναγνώστων γραμμῶν, ὅπως τῶν βιβλίων εἰς τὰ
ὁποῖα ὁ υἱὸς του ἀνεγίνωσκεν ἤδη μὲ εὐκολίαν, ἐχά-
ραξε τὸ ὄνομα.

MARIA

Τὸ ὄνομα τοῦτο κατεῖχε ὅλον τὸ πλάτος τῆς
δενδροστοιχίας διὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἰούλιος ὅστις προ-
ηγεῖτο πάντοτε ὀλίγον τῆς μητρός του, ἐμελλε νὰ
περάσῃ διὰ νὰ τον ἐνταμώσῃ. Κατόπιν ἀπὸ τοῦτο,
λίαν συγκεκινημένος ἀπὸ τὴν δοκιμὴν, τὴν ἐπικίν-
δυνον ἴσως, τὴν ὁποῖαν ἐπεχειρεῖ, ἐκρύφθη ὀπίσω ἀπὸ
δένδρα τινα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἠδύνατο νὰ βλέπῃ χωρὶς
νὰ τον βλέπουν.

Ὅπως εἶχε προῖδει ὁ πατὴρ, τὸ παιδίον ἐξῆλθε
πρῶτον ἀπὸ τὴν οἰκίαν. Ἐκράτει μίαν στεφάνην μὲ
τὴν ὁποῖαν ἔτρεχε κά-
τω ἀπὸ τὴν δενδροστοι-
χίαν. Ἐξαφνα ὁ πατὴρ
εἶδε ὅτι ἔρριψε τὸ ρα-
βδίον του, παρήτησε τὴν
στεφάνην του.

Τὸ παιδίον εἶχεν ἴδει,
εἶχεν ἀναγνώσει μὲ ἐκ-
πληξιν καὶ μὲ εἰδός τι
φρίκης τὸ ὄνομα «Μαρία»
τὸ ὁποῖόν τῳ ἔφραττε
τὸν δρόμον του, καὶ εἶχε
σταθῇ πρὸς στιγμὴν δι-
στάζον. Ἀλλὰ διὰ μιᾶς,
λαβὼν ἀπόφασιν, ἐγονά-
τισε καὶ μὲ τὰς μικρὰς
του χεῖρας τὰς ὁποίας

Ἰ. ΟΙΚ.

μετεχειρίσθη ὡς σάρωθρον, ἤρχισε νὰ ἐξαλείψῃ
μὲ πυρετώδη ταραχὴν τὸ ἀγαπητὸν ἐκεῖνο ὄνομα
τὸ ὁποῖον δὲν ἔπρεπε νὰ προσφέρῃ· ἔπειτα βε-
βαιωθεὶς ὅτι κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ ν' ἀναγνώσῃ πλέον
τίποτε, ἐσκηκώθη μὲ συγκίνησιν διὰ νὰ ἐπανεύρῃ
τὸν πατέρα του, ὅστις εἶχεν ἐξέλθει ἀπὸ τὸ μέρος
ὅπου ἦτο κρυμμένος, καὶ φθάσας πλησίον του ἐρ-
ρίφθη εἰς τὴν ἀγκάλην μὲ πρόσωπον δακρυσμένων.

— "Α, πατέρα, τῷ εἶπε, ἐλησμένης λοιπὸν ὅτι
ἀπ' ἐκεῖ θὰ περάσῃ ἡ μαμά;

Ἡ καρδιά του ἐκτόπα δυνατὰ εἰς τὸ στήθος του.
Ὁ πατέρας τον ἔλαβε σπαρταριστὸν εἰς τὴν ἀγκά-
λην του· ἀλλ' αἱ τρυφερώτεραι θωπεῖαι δὲν κατῴρ-
θωσαν νὰ τον καθησυχάσουν· ὅλα ἐκεῖνα τὰ δάκρυα
τὰ συμμαζεθέντα εἰς δύο ἔτη σιωπῆς, εἶχαν ἀνάγ-
κην νὰ ἐξέλθουν. Ὁ πατὴρ του ὀλίγον ἐλείψε νὰ
τῷ ζητήσῃ συγγνώμην.

— Κ' ἐγὼ ἐνόμιζα, εἶπεν εἰς τὸ παιδίον, ὅτι ὁ
Γεωργάκης ἐλησμόνησε τὴν Μαρίαν!

— "ὦ, πατέρα! εἶπε τὸ παιδίον, — καὶ τὰ δά-
κρυα πάλιν ἔτρεξαν ἀφθονὰ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς
του, ὅταν ἤκουσε τὴν ἀδικὸν ἐκείνην ὑποψίαν, ὦ,
πατέρα!

Ὁ πατὴρ εὐτυχῶς συγχρόνως καὶ δυστυχῶς εὐ-
ρῆκεν ἐν μέσον νὰ παρηγορήσῃ τὸν Γεωργάκη.

— Τώρα, Γεωργάκη μου, τῷ εἶπε, ἠμποροῦμεν
νὰ ὁμιλοῦμεν διὰ τὴν Μαρίαν.

— "Α, εἶπε τὸ παιδίον, εὐχαριστῶ, πατέρα! —
καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν. ἠμποροῦμεν καὶ ἐμπρὸς
εἰς τὴν μητέρα;

— Ναί, ναί, ἀπεκρίθη ὁ πατὴρ, ναί, ναί, παιδί μου.

Εἰς στεναγμός, μακρὸς ἀναστεναγμός ἐξῆλθεν
ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ παιδίου. Ἐθώπευε θερμῶς τὸν
πατέρα του διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ἐκείνην ἀδειαν
νὰ ὁμιλῇ περὶ τῆς ἀδελφῆς του, καὶ ὅταν ἔφθασεν
ἡ μητέρα, ἰδοῦσα τὸν πα-
τέρα καὶ τὸν υἱὸν ἀκτινο-
βολοῦντας ἀπὸ χαρὰν,

— Τί συμβαίνει, εἶπε,
εἶνε τίποτε μυστικόν;

— Συμβαίνει, ἀπεκρί-
θη ὁ πατὴρ, ὅτι σήμερον
θὰ κάμωμεν τὸν περί-
πατόν μας μὲ τὴν Μα-
ρίαν.

— Ναί, εἶπε τὸ παι-
δίον, μὲ τὴν Μαρίαν,
μαμά· θέλεις, αἱ;

— Μ' ἐρωτᾷς ἂν θέ-
λω! ἀνέκραξεν ἡ μή-
τηρ σφίγγασα τὸ παιδίον
εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς.

Τὸν περίπατον ἐκείνον, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ ἀγαπη-
τὸς περίπατος τοῦ παιδίου, τὸν ὠνόμασε περίπατον
τῆς Μαρίας.

— "Α, εἶπεν ἡ μήτηρ μὲ ὑπερηφάνειαν εἰς τὸν
σύζυγόν τῆς, ὅταν οὗτος εἰς τὸν δρόμον τῆς διηγήθη
ὅλα ἔσα συνέβησαν· ἤμην βεβαία ἐγὼ ὅτι ὁ Γεωρ-
γάκης ἦτο πιστὴ καρδιά.

Καὶ μετὰ μικρὰν σιωπὴν ἐξηκολούθησε.

— Τέτατο εἶνε τὸ παιδί μας, εἶπε, καὶ τέτοιο
θὰ εἶνε εἰς ὅλα καὶ δι' ὅλα ὅσον καιρὸν καὶ ἂν
ζήσῃ. Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴν ἀπαντήσῃ εἰς
τὴν ζωὴν του ἄλλους δυσπίστους ἀπὸ τὸν πατέ-
ρα του.

Τὸ παιδίον ἐκεῖνο λοιπὸν δὲν ἐλησμόνησε πολλὰ
παιδιὰ ἔχουν τοιούτην μνήμην· ὅλα διατηροῦνται εἰς
αὐτὴν, καὶ ἂν φύγῃ τίποτε ἀπ' αὐτὴν, γρήγορα ἐπι-
στρέφει.

Α. Π. Κ.

(Κατὰ τὸν P. J. Stahl.)

Η ΠΡΩΤΗ ΑΝΑΓΝΩΣΙΣ

"Εμαθα τὴν ἄλφα, ἔμαθα τὴ βῆτα·
Τί χαρά, μανούλα·
Τώρα 'ς τὴ στιγμουῖλα
ἔγειναι μέγας. Νά, μανούλα, κύττα!

Τώρα τὸ βιβλίον θεν' ἀνοίξω, ἀλήθεια!
κι' ὅλα θά τα εὔρω,
ὅλα θά τα ξεύρω
Καὶ ταῖς προσευχαῖς μου καὶ τὰ περὶ μύθια.

Θενὰ 'βρω τὸ δράκο, τὴ βασιλοπούλα,
τὴ γρηῃ, τὸ μέλι.
Τώρα μὴ σε μέλη,
Μόνος τα διαβάξω· σὺ δουλεῖς, μανούλα.

Θενὰ 'δῶ πῶς σκάφτουν, πῶς τὰ 'ψάρια πιάνουν·
πῶς τὸ στᾶρι ἀλέθουν,
τὸ μαλλὶ πῶς γνέθουν,
Πῶς γεννοῦν ἢ κόττες, πῶς τὰ σπῖτια φτειάνουν.

Θὰ 'βρω τὴν Ἀθήνα, θὰ 'βρω τὴν Ἑλλάδα
θὰ 'βρω καὶ τὴν Πόλι,
Κι' ὅταν ἔχω σκόλη,
θὰ τα ταξιδεύω ὅλα 'ς τὴν ἀράδα.

Πᾶνε, εἰ στρατιῶταις καὶ ἡ τυφλομουῖχα
καὶ οἱ κουκουρῖκοι
κ' οἱ ξυλένιοι λύκοι,
Δόσε μου κονδύλι καὶ χαρτί καὶ ρίγα.

ΚΑΛΛΙΑΣ

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΜΙΜΗ

"Αν κανεὶς ἔλεγεν εἰς τὸν Μιμῆν ὅτι δὲν ἀγα-
πᾷ τὰ βιβλία, θὰ ἔβαζε ταῖς φωναῖς:

— Τί! ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ τὰ βιβλία; Ποῖός το λέ-
γει; 'Εγὼ πού πάντα ζητῶ βιβλία, πολλὰ βιβλία;
'Εγὼ πού εἶμαι συνδρομητὴς εἰς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ
καὶ ἔχω ὅλους τοὺς τόμους τῆς δεμένους, καὶ ὅλην
τὴν σειρὰν τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
'Εγὼ πού πάντα κρατῶ ἐν βιβλίον εἰς τὸ χέρι ἢ
κάτω ἀπὸ τὴν μσχάλην μου; Λάθος ἔχεις, ἤθελες
νὰ εἰπῆς ὅτι τ' ἀγαπῶ πολὺ τὰ βιβλία.

Λοιπὸν ἄς παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ κύριος Μιμῆς τ'
ἀγαπᾷ τὰ βιβλία του, ἀλλ' ἄς μας ἐπιτρέψῃ νὰ τῇ
εἰπώμεν ὅτι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον τ' ἀγαπᾷ εἶνε
πράξεως. Ἄν ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τοῦ τῷ
ἐφ' ἀνέρω τὴν ἀγάπην των μὲ τὸν ἴδιον τρόπον,
εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ κύριος Μιμῆς πολὺ κακὴν ἰδέαν
θὰ ἐσχημάτιζε δι' αὐτὴν τὴν ἀγάπην.

"Ἄς παρατηρήσωμεν τὰ βιβλία του. Τὰ φύλλα
τῶν τόμων τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θὰ σκορπισθοῦν εἰς
ὅλον τὸ δωμάτιον μὲ τις τοὺς ἐγγίσσωμεν.

Τὰ Παιδικὰ Διηγήματα εἶνε εἰς κακὸν
χάλι... Τὸ Εἰς τὴν Θάλασσαν, ἐλθεῖν.
Οἱ Παιδικοὶ Διάλογοι, οἱ Μαθηταὶ τοῦ
Εὐσεβίου, ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος, ἡ Μοῦσα
τῶν Παίδων, ὁ Βαϊτᾶν Ζεράη, ὅλα εἶνε ἀξιολύ-
πητα· ἄλλο εἶνε μελανωμένον, ἄλλο κηλιδωμένον,
τὸ καθὲν ἔχει τὸ πάθημά του.

Τὰ βιβλία τοῦ σχολείου του εἶνε εἰς ἀκόμη χει-
ροτέρα κατὰστασιν· πόσας γραμματικὰς, πόσας
γεωγραφικὰς, πόσας ἀριθμητικὰς, πόσας ἐλληνικὰς

ἱστορίας ἔχει χαλάσει ἕως τώρα ὁ κύριος Μιμῆς!

Τὸ δὲ περιεργὸν εἶνε ὅτι ὁ Μιμῆς τὸ ὅτι καταστρέ-
φει τὰ βιβλία τοῦ το θεωρεῖ ὡς ἀπόδειξιν ὅτι τ' ἀγαπᾷ.

— "Αν δὲν τα ἐδιδάξα λέγει, δὲν θὰ ἦσαν ἔτσι·
ἀλλὰ διατὶ τα διαβάξω; διότι τ' ἀγαπῶ.

Καὶ ὅμως ὁ πατέρας τοῦ Μιμῆ ἦτο μικρὸν παιδί
μὴν φορὰν καὶ εἶχε βιβλία τότε καὶ τα ἀνέγνωσε,
καὶ τὰ βιβλία αὐτὰ ἔμειναν καθαρὰ καὶ γερά ἕως
τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν εἶχαν τὸ δυστύχημα νὰ
πέσουν εἰς τα χέρια τοῦ Μιμῆ. Ἦμπορεῖ ν' ἀναγ-
νώσῃ κανεὶς ἐν βιβλίον χωρὶς νὰ το χαλάσῃ. Διότι
ὁ Μιμῆς ἀρπάζει τὰ ἰδικὰ του δὲν ἠξεύρω κ' ἐγὼ πως,
διότι δὲν τα προσέχει, καὶ τα ρίπτει ἀνοικτὰ ἐπάνω
εἰς τὸ τραπέζι τῆς τραπεζαρίας κοντὰ εἰς τὸ λάδι,
ἢ ἐπάνω εἰς ἕν καθίσμα τοῦ κήπου, ἢ χάμου εἰς τὴν
σάνην, δὲν ἔπεται ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ τα προσέχῃ
κανεὶς τὰ βιβλία του, νὰ τα κλείῃ ἂρ' οὔ τ' ἀνα-
γνώσῃ καὶ νὰ τα ξαναθῇ εἰς τὴν θέσιν των.

"Αν ὁ Μιμῆς δὲν διορθωθῇ, ἂν δεικνύῃ τὴν
σκληρότητα εἰς τὰ βιβλία του, ἠξεύρετε τί θὰ πάθῃ;
Θὰ πάθῃ κατὰ τι δυσάρεστον, κατὰ τι τρομερόν. Ὁ
πατέρας καὶ ἡ μητέρα του δὲν θὰ τῷ ἀγοράσουν πλέον
οὔτε ἐν βιβλίον, οὔτε θὰ τῷ προσφέρουν πλέον κανὲν
βιβλίον χρυσοδεμένον ὡς δῶρον τῆς πρωτοχρονίως.

Τί σκληρὰ τιμωρίζ! πόσον θὰ λυπηθῇ, ποῖα δά-
κρυα θὰ χύσῃ ὁ Μιμῆς... Ἀλλὰ ποῖος θὰ τοῦ
πταίῃ;.. Ὁ θὰ τοῦ ἀξίξῃ αὐτὴ τὴ τιμωρία ὅσον αὐ-
στηρὰ καὶ ἂν εἶνε, ἂν δὲν διορθωθῇ, ἂν δὲν ἀρχίσῃ
νὰ τ' ἀγαπᾷ πραγματικῶς τὰ βιβλία του.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Ο ΑΚΟΥΣΙΟΣ ΜΑΝΤΙΣ

Ὁ αὐτοκράτωρ Καρὰ-Μπου-Λαδῆ ἐβασίλευεν εἰς
τὴν Σαμαρκάνδην.

Ἦτο μονάρχης πολὺ ἀγαπητός, ἐν μόνον ἔχων
ἐλάττωμα, ὅτι ἐλάτρευε τὰ μῆλα ἂν καὶ δὲν εἶχε
πλέον ὀδόντας διὰ νὰ τα τρώγῃ· εἰς τὸν κῆπον λοι-
πὸν τοῦ ἀνακτόρου τοῦ εἶχε μίαν ἑκτακτον μηλέαν,
τὴν ὁποίαν ἐζήλευαν ὅλοι οἱ ὑπῆκοοι του.

Ἀλλὰ μὲ ὅλην τὴν φύλαξιν τὴν ὁποίαν ἔκαμνε,
τὰ μῆλά του τα ἔκλεπτον, ὅχι μόνον οἱ αὐλικοὶ του
ἀλλὰ καὶ οἱ νέοι τῆς πόλεως, οἱ ὁποῖοι ἐξέθετον τὴν
κεφαλὴν των εἰς κίνδυνον διὰ νὰ φάγουν τὰ τόσον ὠρῆα
μῆλα. Οὔτε αὐτὸς δὲ ὁ πρωθυπουργός του δὲν ἀντέ-
στη εἰς τὸν πειρασμὸν καὶ μίαν νύκτα ἀνερρίχθη
εἰς τὸν τοῖχον τοῦ κήπου καὶ ἔκλεψε δύο τρία μῆλα.

Κανεὶς πρωθυπουργὸς δὲν ἠμπορεῖ νὰ περάσῃ ἀ-
παρατήρητος, πρὸ πάντων δὲ ὅταν εὐρίσκειται ἐπάνω
εἰς ὑψηλὸν τοῖχον· οἱ ἐχθροὶ του λοιπὸν ἐξύφταναν
συνωμοσίαν ἐναντίον του, καὶ μίαν νύκτα ἐνῷ ἔτρωγε
μὲ ἀπερίγραπτον εὐχαρίστησιν ἐν μῆλῳ, τὸ ὠραιό-
τερον ἀπ' ὅλα, μέσα εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν κῆπον,
δολοφόνοι τινες ὤρμησαν ἐπάνω του καὶ τὸν ἐφόνευ-
σαν· ἔπειτα δ' ἔφυγον ἀφήσαντες τὸ πτώμα κάτω
ἀπὸ τὴν μηλέαν.

Δύο νυκτοκλέπται, οἱ ὁποῖοι καὶ αὐτοὶ ἐπεσκέπτον-
το τὴν μηλέαν τοῦ Καρὰ-Μπου-Λαδῆ εἶδον τὸ
ἐγκλημα· ὁ εἰς ἀπ' αὐτῶν ἦτο ὁ Βέν-Δούδας, ὁ γε-
λωτοποιὸς τοῦ αὐτοκράτορος, ὁ ἄλλος ἦτο νέος τις
ὀνομαζόμενος Ἀλῆς.

Ἐφυγον κατατρομαγμένοι, ἀνερρίχθησαν εἰς
τὸν τοῖχον τοῦ ἀνακτόρου, καὶ τόσον μέγας ἦτο
ὁ φόβος των ὥστε ὁ εἰς ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὸν ἄλ-
λον ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ περιβόλου τοῦ κήπου.

Ἐκεῖ ὁ εἰς συνέλαβε τὸν ἄλλον ἀπὸ τὸν λαι-
μὸν νομίζοντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον ὡς δολοφόνον· ἀλλ'
εὐτυχὶς ἐγνωρίσθησαν.

— Εἶδες τί συνέβη; ἠρώτησεν ὁ Βέν-Δούδας.

— Naί, ἀπεκρίθη ὁ Ἀλῆς, καὶ ἀνεγνώρισα ἕνα
ἀπὸ τοὺς δολοφόνους ὅτι ἦτο ὁ ἄρχων Ὁμάρ, ὁ
ὁποῖος κάμνει τόσας ραδιουργίας πρὸ τόσο καίρου
διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ πρωθυπουργοῦ.

— Δὲν ἠμποροῦμεν νὰ τον καταγγείλωμεν εἰς τὸν
αὐτοκράτορα, εἶπεν ὁ Βέν-Δούδας, χωρὶς νὰ καταγ-
γείλωμεν καὶ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν μας· καὶ ἐν τούτοις ἐν
τόσον μέγαν ἐγκλημα δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἀτι-
μώρητον.

— Τί νὰ κάμωμεν; ἠρώτησεν ὁ Ἀλῆς.

— "Ἀκουσε, εἶπεν ὁ γελωτοποιός, αὔριον νὰ εὐ-
ρεθῇ εἰς τὸν δρόμον ὅπου θὰ περάσῃ ὁ αὐτοκράτωρ
ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ προσκύνημα, καὶ θὰ σε συστήσω
εἰς αὐτὸν ὡς τὸν καλλίτερον μάντιν τοῦ βασιλείου

του· θὰ σε πᾶρῃ μαζί του εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ ἐκεῖ
θὰ τοῦ διηγηθῇς τί εἶδομεν.

Ἄφου ἔμειναν σύμφωνοι οἱ δύο συνένδοχοι ἀπεχω-
ρίσθησαν.

Τὴν ὠρισμένην ὥραν ὁ Ἀλῆς εὐρέθη εἰς τὸ μέρος
ὅθεν διήρχετο ὁ Καρὰ-Μπου-Λαδῆ, καὶ ὁ Βέν-Δού-
δας τὸν παρουσίασεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα ὅστις τῷ
ἔδωκε διαταγὴν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἀνάκτορον καὶ νὰ
τον περιμείνῃ.

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Σαμαρκάνδης δὲν ἤργησε νὰ ἐ-
πιστρέψῃ εἰς τὴν βασιλικὴν του κατοικίαν καὶ νὰ προσ-
καλέσῃ ἐνώπιόν του τὸν περίφημον μάντιν Ἀλῆν,
τὸν ὁποῖον ὁ Βέν-Δούδας τῷ εἶχεν ἐκθειάσει.

— Ὁμίλει, σε ἀκούω, εἶπεν ὁ Καρὰ-Μπου-Λαδῆ,
μάντευσέ τί ἔχω αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἰς τὸν νοῦν μου.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Ἀλῆς, τὴν στιγμὴν
αὐτὴν συλλογίζεσθε τί νὰ ἔγεινεν ὁ πρωθυπουργός σας
τὸν ὁποῖον ἔχετε νὰ ἴδῃτε ἀπὸ χθὲς βράδυ.

— Σωστά, τὸ ἐπέτυχες· εὐγέ σου! Καὶ δὲν μου
λὲς τώρα τί ἔγεινεν ὁ λαμπρὸς αὐτὸς πρωθυπουργός;

— Μεγαλειότατε, ἐδολοφονήθη ἀπὸ κλέπτas τῶν
μῆλων, ἐνῷ ἀπὸ ἀφοτίωσιν ἐφύλατεν εἰς τὸν κῆπον.

— Ψεύδῃσαι! ἀνέκραξεν ὁ Σουλτάνος, συγκινη-
θεὶς.

— Τὸν βλέπω, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀλῆς· μὲ ἐμπνευ-
σμένον τόνον· καίτοι καταματωμένος κάτω ἀπὸ τὸ
δένδρον τὸ ὁποῖον κάμνει τὰ τόσον ἀγαπητὰ αὐτοκρα-
τορικὰ σας μῆλα.

Ὁ Καρὰ-Μπου-Λαδῆ ἔστειλεν ἀμέσως αὐλικούς
τινας διὰ νὰ βεβαιωθῶν ἂν πραγματικῶς ἔλεγε τὴν
ἀλήθειαν ὁ μάντις· οὗτοι δὲ ἐπέστρεψαν μετ' ὀλίγον
μὲ δάκρυα καὶ ἐπεβεβαίωσαν ὅσα εἶπεν ὁ Ἀλῆς.

— Τὸ ὄνομα τῶν δολοφόνων; ἀνέκραξεν ὁ αὐ-
τοκράτωρ μὲ ἀγανάκτησιν.

Ὁ Ἀλῆς προσεποίηθη ὅτι ἐσκέπτετο ὡς καὶ ἐν
πέταγμα τῆς μῆρας ἡδύνατο ν' ἀκουσθῇ, τόσον μεγάλη
σιωπὴ ἐπεκράτει· οἱ παρευρισκόμενοι ἐπερίμεναν μὲ
ἀγωνίαν τὴν τρομερὰν ἀποκάλυψιν.

— Εἶνε ὁ ἄρχων Ὁμάρ καὶ οἱ ὀπαδοὶ του, εἶπεν ὁ
Ἀλῆς· διέπραξε αὐτὸ τὸ ἐγκλημα διὰ νὰ λάβῃ τὴν
θέσιν του καὶ γίνῃ πρωθυπουργός τῆς Ὑμετέρας
Μεγαλειότητος.

Ὁ Καρὰ-Μπου-Λαδῆ ὠχρός, συγκεκνημένος,
λάβῃ δὲν εἶπε· ἠπλώσε τὸν βραχίονά του μὲ ἀνοι-
γμένην χεῖρα, μὲ ταχὺ δὲ κίνημα ἔσχισε τὸν ἄερα
δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ.

Ὁ πρῶτος δῆμος ἐνέθησε.

Ἦρκασε τὸν ἄρχοντα Ὁμάρ ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ
πρὶν αὐτὸς προφθάσῃ νὰ εἰπῇ οὐφ! ἡ κεφαλὴ του
ἐκυλίσθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ δαυλίου.

Τότε ο Καρά-Μπού-Λαδῆ ἐστράφη πρὸς τὸν Ἀλῆν καὶ τῷ εἶπεν:

— Σὲ διορίζω Μπάς-Γκουτζάν, δηλαδή μέγαν μάντιν τῆς αὐλῆς με βαθμὸν αὐλάρχου.

Ἐπειτα ἔδωκε διαταγὴν νὰ τῷ δώσουν ἐν μέγαρον, πλούσια φορέματα, ὠραίους ἵππους καὶ νὰ γεμίσουν μὲ λίρας τὰ θυλάκιά του.

Ὁ Ἀλῆς ἐνόμισεν ὅτι ὠνειρεύετο· οὔτε αὐτὸς ὁ Βέν-Δούδας ἐφαντάζετο τόσην εὐνοίαν. "Ὅτε ὁ γελοιοποιὸς εὐρέθη μὲνος μετὰ τὸν Ἀλῆν,

— Ἡ δουλειά σου δὲν ἐτελείωσεν ἕως ἐδῶ, τῷ εἶπε, τώρα ὅπου ἔγινες ἐπίσημος μάντις θὰ εἶσαι ἡγαγκασμένος νὰ εὐχαριστῇς κάθε ἡμέραν τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ αὐτοκράτορος.

— Δυστυχῶς, ναι, εἶπε με στεναγμὸν ὁ Ἀλῆς· ἀλλὰ τί νὰ κάμωμεν;

— Μὲ τὴν τολμὴν τὰ πάντα κατορθοῦνται· καὶ ἐκτὸς τούτου ἐγὼ θὰ εἶμαι πάντα ἐδῶ διὰ νὰ σου κανοναρχῶ τί πρέπει νὰ λέγῃς, θὰ σε προειδοποιῶ προηγουμένως τὰς ἐπιθυμίας σου καὶ τὰς ἀπαντήσεις τὰς ὁποίας πρέπει νὰ τῷ κάμνῃς· ἀλλὰ ὑπὸ ἓνα ὄρον...

— Ποῖον;

— Θὰ μοιράζεσαι μαζί μου ὅλα τὰ κέρδη.

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ Ἀλῆς.

Ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ Βέν-Δούδας ἔγεινεν ὁ βοηθὸς τοῦ μεγάλου μάντεως τῆς αὐλῆς, καὶ ὁ Ἀλῆς ἐμάντευε πάντοτε τοὺς συλλογισμοὺς τοῦ αὐτοκράτορος.

Ἐν τούτοις κάποτε ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὴν πάθῃ.

Ὁ Καρά-Μπού-Λαδῆ ἔλαβε μίαν ἡμέραν ἐν γράμμα τοῦ Σουλτάνου, τὸ ὁποῖον τὸν ἔβαλεν εἰς πολλὰς σκέψεις. Ὁ Καρά-Μπού-Λαδῆ ἦτο ὑποτελής εἰς

τὸν Σουλτάνον, ἃν καὶ εἶχε τὸν τίτλον αὐτοκράτορος.

Ἀμέσως προσεκύλησε τὸν Ἀλῆν.

— Λέγε, αὐτοκρατορικὲ μάντι, τῷ εἶπε, τί σκέπτεται αὐτὴν τὴν στιγμήν ὁ Σουλτάνος;

— Ὅ,τι σκέπτεσθε καὶ σεῖς, Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ Ἀλῆς χωρὶς διαταγμὸν.

— Ξεύρεις τί σκέπτομαι; εἶπεν ὁ Καρά-Μπού-Λαδῆ μανιώδης, νομίσας τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ἀλῆ ὡς εἰρωνεῖν. Σκέπτομαι νὰ διατάξω νὰ σου κόψουν τὸ κεφάλι σου, αὐθαδῆ!

— Βλέπετε λοιπὸν ὅτι το ἐμάντευσα!

— Πῶς! νομίζεις ὅτι ὁ Σουλτάνος ἐσκέφθητο οὕτο πρᾶγμα δι' ἐμέ;

— Διατὶ ὅχι, ἀφοῦ σεῖς το ἐσκέφθητε δι' ἐμέ;

— Ἐπὶ τέλους ἡμπορεῖ νὰ ἔχῃ καὶ δίκαιον, εἶπεν Καρά-Μπού-Λαδῆ κατ' ἰδίαν. Τὸ γράμμα ἦτο πολὺ αὐστηρὸν· πρέπει νὰ συμβουλευθῶ τὸν πρωθυπουργόν μου.

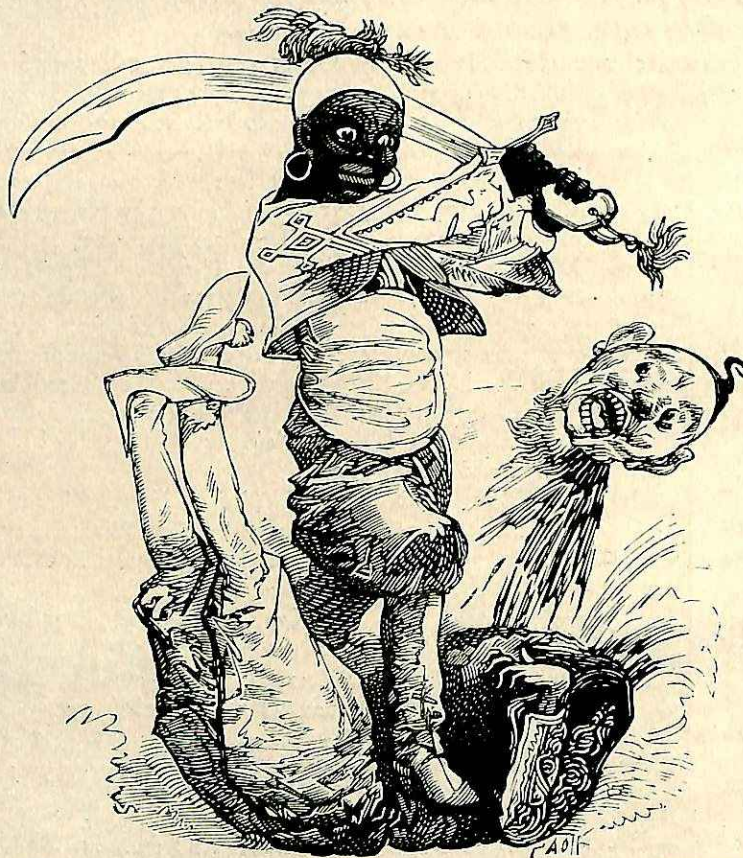
Μίαν ἄλλην φορὰν, ὅτε ἐκλάπη τὸ θησαυροφυλάκιον, ὁ Καρά-Μπού-Λαδῆ ἀπήτησεν ἀπὸ τὸν Ἀλῆν ν' ἀνκαλύψῃ τοῦς κλέπτας.

— Σοῦ δίδω τρεῖς ἡμέρας διορίαν νὰ τοὺς εὕρῃς· ἐν τὴν τρίτην ἡμέραν, τὴν ὥραν ὅπου ὁ μουεζίνη προσκαλεῖ τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν προσευχὴν, δὲν ἀνακαλύψῃς τοὺς ἐνόχους, θὰ σου κόψω τὴν κεφαλὴν σου.

Ὁ δυστυχὴς Ἀλῆς ἦτο εἰς δεινὴν θέσιν. Τί τὸν ὠφέλει ὁ πλούτος καὶ αἱ τιμαὶ, ἂν οὐ διήρχετο μὲ ἀκατάπαυστον ἀγωνίαν τὴν ζωὴν του; ἐπέστρεψε λοιπὸν κατακυριασμένος εἰς τὸ μέγαρόν του καὶ ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς ἓν κάθισμα πρὸ τῆς θύρας.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ
(Κατὰ τὸ Γαλλικόν.)

Ἡ ΚΕΦΑΛΗ ΤΟΥ ΕΚΥΛΙΣΘΗ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΟΔΑΣ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥ* (Σελ. 27)

ΤΟ ΚΑΡΤΕΡΙ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Τρία ποντικάκια ἐβγάζουν τὸ κεφαλάκι των ἀπὸ τὴν φωλεάν των, τὸ κεφαλάκι των τὸ ὁποῖον εἶνε στολισμένον με δύο μικρὰ στρογγυλὰ αὐτιά, δύο μικρὰ λεπτὰ μουστάκια καὶ δύο μικρὰ ὀμμάτια τὰ ὁποῖα λάμπουν ὡσὰν φωταῖς. Τὰ τρία ποντικάκια γυρνοῦν τὰ κεφαλάκια των ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ σηκώνουν ὀρθὰ τὰ μικρὰ των αὐτιά καὶ τὰ μικρὰ των μουστάκια καὶ περιφέρουν δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ τὰ λαμπερὰ μαῦρα ὀμμάτιά των.

— Τί εἶνε αὐτὸ τὸ μικρὸ σπῖτι ἐκεῖ πέρα; εἶπεν ὁ Στακτερός.

— Ἡ θύρα εἶνε ὀλάνοικτη, εἶπεν ὁ Λεπτομούστακος.

— Καὶ βλέπω σιμὰ εἰς τὴν εἴσοδον ἓνα ὀρεκτικὸ κομμάτι τυρί, εἶπεν Βελουδότριχος.

— Ἀπ' ἐδῶ νοιώθω τὴν εὐωδίαν του, εἶπεν ὁ Στακτερός.

— Κ' ἐγώ! εἶπεν

ὁ Λεπτομούστακος.

— Κ' ἐγώ! εἶπεν ὁ Βελουδότριχος.

Καὶ τὰ τρία ποντικάκια κάμνουν ἐν βῆμα ἔξω ἀπὸ τὴν φωλεάν των, ἔπειτα ἐν ἄλλο βῆμα πρὸς τὴν μικρὰν οἰκίαν, ἔπειτα ἐν ἄλλο ἀκόμη, ὥστε εὐρέθησαν πλησίον τῆς ὀλάνοικτης θύρας. Ἀκόμη ἐν, δύο, τρία βήματα, καὶ εὐρέθησαν μέσα εἰς τὸ σπιτάκι.

Κράκ! — Τί συμβαίνει;

Ἡ θύρα ἐκλείσεν ἑξαφνα. Μπα! τὰ μικρὰ ποντικάκια οὔτε το παρατήρησαν καὶ.

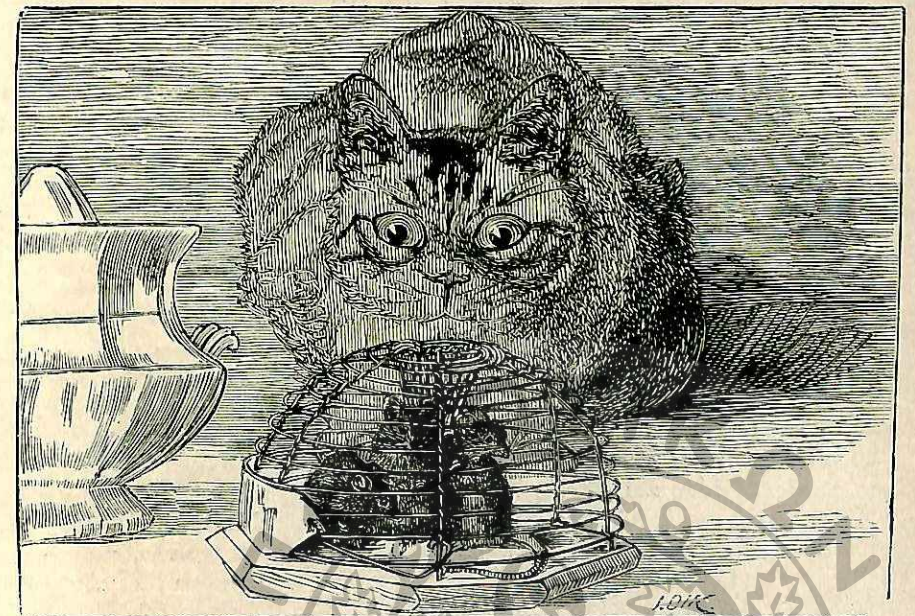
Ἀρχίζουν λοιπὸν νὰ τραγανίζουν σιγὰ σιγὰ τὸ κομμάτι τοῦ τυρίου. ὦ! τί ὠραῖον τυρί!

— Σὰν νὰ το ἔβαλαν ἐπίτηδες δι' ἡμᾶς! λέγουν καὶ τὰ τρία.

Καὶ τὰ ὀδοντάκια των ἐξακολουθοῦν τὸ ἔργον των με τόσην προθυμίαν, ὥστε τὸ τεμάχιον τοῦ τυρίου γίνεται ἀφαντον μετ' ὀλίγον.

Τώρα εἶνε καιρὸς νὰ φύγουν. Ἀλλὰ ποῦ εἶνε ἡ θύρα; Ἐγεινεν ἀφαντὴ καὶ αὐτή. Τὰ τρία κακόμοιρα ποντικάκια εἶνε φυλακισμένα καὶ ἐκεῖ κοντὰ, δύο βήματα μακρὰν των, ἐν θηρίον στέκει καὶ τα κυττάζει.

Καρφώνει ἐπάνω των τ' ἄγριά του ὀμμάτια. Μαντεύει τί θὰ γίνῃ. Μαντεύει ὅτι ἡ μαγεύρισσα θὰ του δώσῃ νὰ φάγῃ τὰ τρία χαριτωμένα ἐκεῖνα ποντικάκια, τὰ ὁποῖα ἐπιᾶσθησαν εἰς τὴν παγίδα ἀπὸ τὴν λαιμαργίαν των. — Ἄχ, αὐτὴ ἡ λαιμαργία τί δὲν κάμνει! — Τὸ θηρίον εἶναι ὅλον χαρὰ διὰ τὸ ὀρεκτικὸν του γεῦμα· ἀλλὰ τὰ τρία ποντικάκια ἤρχισαν νὰ φοβοῦνται πολὺ, τὰ ἔπιασε δυνατὸς τρόμος. Κακόμοιρα ποντικάκια!

Ο ΠΤΩΧΟΣ ΛΕΜΒΟΥΧΟΣ

Εἷς λεμβούχος ἐξ αἰτίας ἀσθενειῶν καὶ ἄλλων δυστυχημάτων ἦτο καταχρεωμένος, καὶ εἰς τόσῃν πτωχείᾳ ὥστε ἐκινδύνευε νὰ χάσῃ ὅ,τι εἶχε. Οἱ δανεισταὶ τοῦ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ πωλήσουν τὴν καλύβην του, τὸ πλοιάριόν του, καὶ ὅλα τὰ πτωχικά του ἔπιπλα.

Ὁ δυστυχὴς λεμβούχος εἰς τὴν φρικτὴν αὐτὴν δυστυχίαν τοῦ ἐνθυμῆθη πλούσιον τινα καὶ ἀγαθὸν ἄνθρωπον. Ἐπῆγε λοιπὸν πρὸς αὐτόν, καὶ τῷ εἶπε τὴν ἀξιολύπητον κατάστασίν του καὶ τὸν παρεκάλει νὰ τῷ δανείσῃ χιλίας δραχμὰς, τὰς ὁποίας ὑπέσχετο νὰ πληρώσῃ μετὰ ἓν ἔτος μὲ τόκον.

— Εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος, καὶ ὅλοι ὡς τοιοῦτόν σε νομίζουν, ὁ λόγος σοῦ μου φθάνει· ἰδοὺ αἱ χιλίαι δραχμαὶ αἱ ὁποῖαι σοὺ χρειάζονται· δόσε μού τας ὁπόταν εὐκολυνθῇς.

Ὁ λεμβούχος λαμβάνει τὸ ποσὸν καὶ ἀναχωρεῖ καταχαρούμενος· ἐργάζεται ἀκούραστα, μὲ ἐπιμονὴν καὶ καρτερίαν· κερδίζει ἀρκετὰ χρήματα, εἰς δὲ τὴν προθεσμίαν τὴν ὁποίαν αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε προσδιορίσει παρουσιάζεται φαιδρὸς εἰς τὸν πλούσιον καὶ ἀγαθὸν ἄνθρωπον.

— Ἰδοὺ, τῷ εἶπε, θέσας ἐπὶ τῆς τραπέζης δύο

χιλιάδας δραχμὰς, ἰδοὺ τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖόν μου ἐδὰνεις καὶ ἐν μέρος ἀπὸ ὅσα ἐκέρδησα μὲ αὐτά.

— Δὲν ἐνθυμῶμαι νὰ σου ἔχω δανείσει τίποτε, εἶπεν ὁ πλούσιος θέλων νὰ δοκιμάσῃ τὴν τιμιότητά τοῦ λεμβούχου· μέσα εἰς τὰ κατάστιχά μου δὲν βλέπω νὰ εὐρίσκεται τὸ ὄνομά σου.

Ὁ λεμβούχος ἀνεχώρησε καταλυπημένος καὶ ἐπέστρεψε φέρων ἀκόμῃ χιλίας δραχμὰς.

— Αὐτὸ εἶνε ὅλον τὸ κέρδος μου, τῷ εἶπε· ἂν δὲν πάρῃς ὀπίσω ὅσα μ' ἐδάνεισες, θά τ' ἀφήσω ὅλα, δὲν θέλω τίποτε.

Τότε ὁ πλούσιός τῷ εἶπε:

— Εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος καὶ πρέπει ν' ἀνταμειφθῇς· κράτησε λοιπὸν τὰς δύο χιλιάδας δραχμὰς καὶ μεταχειρίσου τας ὅπως θέλεις· τὰς δὲ χιλίας δραχμὰς, τὰς ὁποίας σοὶ ἔχω δανείσει, τὰς χαρίζω εἰς τὰ παιδιὰ σου καὶ τας κρατῶ μὲ τόκον.

Καὶ ἐφύλαξε τὸν λόγον του. Μετὰ κάμποσα ἔτη ἔδωκε τὰς χιλίας δραχμὰς μὲ τοὺς τόκους των εἰς τὰ τέκνα τοῦ λεμβούχου, τὰ ὁποῖα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀντημείβθησαν διὰ τὴν τιμιότητά τοῦ πατρὸς των.

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΝΕΜΟΙ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Ο ΑΝΕΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ

Ὁ ἄνεμος τῆς ἀνοιξέως φυσᾷ ἐπάνω εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τὰ δάση καὶ εἰς τὰς πόλεις.

Παίρνει τοὺς ἀετοὺς τῶν μικρῶν παιδιῶν, καὶ τοὺς πηγαίνει ὑψηλὰ, πολὺ ὑψηλὰ. Ἀρπάζει τὰ καπέλα τῶν μικρῶν ἀγοριῶν καὶ κορασιῶν τὰ ὁποῖα τρέχουν μὲ γέλια εἰς τὸν δρόμον διὰ νὰ τα προφθάσουν· τοῦ ἄρέσει πολὺ νὰ παίξῃ μὲ τὰ ὠραῖα ξέπλεκα μαλλιά των.

Ζήτω ὁ ἄνεμος τῆς ἀνοιξέως!

Ο ΑΝΕΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΡΟΥΣ

Ὁ ἄνεμος τοῦ θέρους φυσᾷ ἐπάνω εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τὰ δάση καὶ εἰς τὰς πόλεις.

Μὲ τὴν πνοήν του κάμνει νὰ παίξουν καὶ νὰ χορεύουν μαζὶ τὰ ἄνθη τοῦ κήπου καὶ τῶν λειβαδιῶν. Διγίζει τὰ χρυσὰ στάχυα τοῦ σίτου τὰ ὁποῖα κυματίζουν ὅπως τὰ κύματα τῆς θαλάσσης. Ταλαντεύει τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων καὶ ναυουρίζει τὰ πτηνὰ μέσα εἰς τὰς ὑψηλὰς φωλεὰς των. Ρυτιδώνει τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ φουσκώνει τὸ πανάκι τῆς βαρκούλας καὶ παίξει μὲ τὴν γαλανόλευκον σημαίαν.

Ζήτω ὁ ἄνεμος τοῦ θέρους!

Ο ΑΝΕΜΟΣ ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

Ὁ ἄνεμος τοῦ φθινοπώρου φυσᾷ ἐπάνω εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τὰ δάση καὶ εἰς τὰς πόλεις.

Σείει τοὺς κλάδους τῶν μηλεῶν τῶν καρυῶν καὶ τῶν καστανεῶν, σκορπίζειν ὅλοισιν ὁπωρικὰ τὰ ὁποῖα τὰ παιδιά μαζεύουν μὲ προθυμίαν. Σαρώνει τὰ ξηρὰ φύλλα τῶν δένδρων εἰς τοὺς δρόμους, τὰ ὁποῖα πηδοῦν καὶ χορεύουν.

Ζήτω ὁ ἄνεμος τοῦ φθινοπώρου.

Ο ΑΝΕΜΟΣ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΟΣ

Ὁ ἄνεμος τοῦ χειμῶνος φυσᾷ ἐπάνω εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τὰ δάση καὶ εἰς τὰς πόλεις.

Κινεῖ μὲ δύνην τὰ δένδρα τοῦ δάσους, τῶν ὁποίων οἱ κλάδοι τρίζουν. Ρίπτει χιόνι εἰς τὸ πρόσωπον τῶν μικρῶν ἀγοριῶν καὶ κορασιῶν, τὰ ὁποῖα πηγαίνουν εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ τα κάμνει νὰ βιάζονται εἰς τὸν δρόμον ὅταν ἐπιστρέφουν εἰς τὸ σπῆτι των, διὰ νὰ ξεσταθοῦν κοντὰ εἰς τὴν ἐστίαν. Τραγωδεῖ ἔξω ἀπὸ τὰ παράθυρα ἐπάνω εἰς τὰς καπνοδόχους καὶ ἀναγγέλλει τὴν ἔλευσιν τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους μὲ τὰ πρωτοχρονιάτικα δῶρα.

Ζήτω ὁ ἄνεμος τοῦ χειμῶνος!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ θεία τοῦ μικροῦ Κουφιοκεφαλᾶκη τῷ ἔδωκεν ὡς δῶρον τῆς πρωτοχρονιάς ἓν ὠραϊότατον μπασοῦνι· μὲ πολλὴν κομψὴν λαβὴν. Ἐπειδὴ ὁμως τοῦ εἶνε μεγάλο, ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης τὸ κόβει ἀπ' ἐπάνω, καὶ τὸ ἀφίνει χωρὶς λαβὴν.

Ἡ ΘΕΙΑ ΤΟΥ. Δὲν τῶκοβες ἀπὸ κάτω, εὐλογημένο παιδί; Ὁ ΚΟΥΦΙΟΚΕΦΑΛΑΚΗΣ. Ἀπὸ πάνω ἦταν μεγάλο, θειά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρούλας Τρακαλῆ.

Ὁ μικρὸς Νίκος εἶδε μίαν ἡμέραν μίαν μέλισσαν, ἡ ὁποία ἀπὸ ἐπεριπάτησε εἰς τὸ χέρι του ἔφαγε ἑσάθῃ· τότε ὁ μικρὸς Νίκος ἔβαλε τὰς φωνὰς· ἐννοεῖτε διατί, διότι τὸν ἐκέντησε.

Ἄφ' οὗ ἐπέρασεν ὁ πόνος, ὁ μικρὸς Νίκος, ὁ ὁποῖος εἶνε ὀλίγον συγγενὴς τοῦ Κουφιοκεφαλᾶκη, εἶπε μὲ σοβαρότητα:

— Παράξενο! ὅταν ἐπεριπατοῦσε ἡ μέλισσα δὲν μ' ἐπόνεσε, ἅμα στάθηκε μ' ἐπόνεσε· γιατί;

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Πανῶ.

Ὁ Κωστάκης καὶ ὁ Γεωργάκης ἔβαλαν ἀπὸ μίαν δεκάραν ὁ καθένας καὶ ἠγόρασαν μίαν καρδερῖναν, διὰ νὰ τὴν ἔχουν μαζὶ, καὶ τὴν ἔκλεισαν εἰς τὸ κλωδί ὅπου κελαδεῖ πολὺ ὥρατα. Μετὰ δέκα ἡμέρας ὁ Κωστάκης δὲν εἰσεύρω πῶς ἔγεινε φιλόζωος καὶ ἤθελε καλὰ καὶ σώνει νὰ ἀφήσουν τὴν καρδερῖνα νὰ φύγῃ διὰ νὰ μὴν εἶνε σκλαθωμένη, ἀλλ' ὁ σκληρὸς Γεωργάκης δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀφήσουν.

Τότε ὁ Κωστάκης ὄλλγον θυμωμένος:

— Ἐπὶ τέλους δὲν εἶνε μισὴ δική σου καὶ μισὴ δική μου ἡ καρδερῖνα; ἂν δὲν θέλῃς νὰ ἀφήσῃς τὴν δική σου μισὴ νὰ φύγῃ, ἄφησε τὴν δική μου μισή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βέλους.

«ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Εὐγε, εὐγε, εὐγε, Ἰλωρὶς τοῦ Παγγαίου, μέσα εἰς τὸ μικρόν σου στήθος τί μεγάλη καρδιά κτυπᾷ!.. ὅσον διὰ τὸ ζήτημα τῶν ὑπὲρ Πατρίδος συνεισφορῶν σοὶ λέγω ὅτι ἀρκετὰ ἑλληνοπούλα καὶ μικρὰ ἑλληνοπούλα ἐδήλωσαν μὲ προθυμίαν ὅτι θὰ στείλουν ὅλας τὰς οἰκονομίας διὰ τὴν φιλότατην Πατρίδα, ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς των δὲν μου ἐφάνη ἀκόμῃ ἀνάλογος πρὸς τὸν Μεγάλον σκοπὸν, εἶπα δὲ ἄλλοτε ὅτι ἐννοῶ ἢ λαμπρὰ νὰ γίνῃ ἡ συνεισφορὰ αὕτη καὶ νὰ τιμήσῃ τὰ ἑλληνοπούλα τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, ἢ νὰ μὴ γίνῃ διόλου. Θὰ προσμείνω λοιπὸν, φίλη μου, ἀκόμῃ ὀλίγον καὶ τότε θὰ σοὶ εἰπῶ ὁριστικῶς ἂν θ' ἀνοίξῃ ἢ δὲν θ' ἀνοίξῃ στήλην πατριωτικῶν εισφορῶν.

Πῶς γίνεται αὐτὸ, Ἐνδοξὲ Ἑλλην, νὰ μὴ γνωρίζῃς ποῖον ἔργον θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ τῷ 1886; Εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα τοῦ τελευταίου φυλλαδίου τοῦ 1885 λέγεται ρητῶς ὅτι θὰ εἶνε ἡ Ἀνθούλα θελκτικώτατον μυθιστόρημα μὲ καλλιτεχνικωτάτας περιγραφὰς εἰκόνας. Ἡθελον νὰ σοὺ γράψω καὶ ἄλλα περὶ τοῦ ὠραιότατου τούτου ἔργου, τὸ ὁποῖον θὰ καταμγεύσῃ μικροὺς καὶ μεγάλους, παιδιά καὶ γονεῖς, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν ἀναγινώσκεις τὰς γραμμὰς ταύτας, θὰ ἔχεις ἤδη λάβει τὸ πρῶτον τεῦχος τῆς χαριεστᾶτης Ἀνθούλας — τὸ ὁποῖον ἐξαιρετικῶς θὰ σταλῇ εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ὡς δῆγμα — ὥστε σε ἀφίνω νὰ σχηματίσῃς μόνος σου περὶ αὐτῆς γνώμην, ἂν καὶ ἀπὸ τὸ πρῶτον τεῦχος δὲν ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀξίαν κανενὸς ἔργου ἰδίως δὲ τῆς Ἀνθούλας, ἡ ὁποία ὅσον προχωρεῖ γίνεται συγκινητικώτερα, περιπαθεστερα, δραματικώτερα...

Ἐξάπαντος εἰς τὸ ταχυδρομεῖον θὰ ἐχάθῃ, ὅπως λέγεις, φιλότατη Νίκη ἡ συνδρομή σου τοῦ 1885· εἰς τὸ γραφεῖόν μου δὲν ἔφθασε, τοῦτο ἡμπορῶ νὰ σοὺ τὸ διαβεβαιώσω.

Καλῶς τιν, καλῶς τιν τὴν Μικρὰν Πολυλογον, τὴν νέαν μου φίλην, τὴν ὁποίαν μεῦ ἔρχεται καὶ νὰ φιλήσω συγχρόνως καὶ νὰ μαλωσω· νὰ τὴν φιλήσω διότι μ' ἀγαπᾷ πολὺ καὶ τὴν ἀγαπῶ κ' ἐγώ, καὶ διότι γράφει μὲ πνεύμα· νὰ τὴν μαλωσω διότι καθαρὰ καθαρὰ καὶ ἑστέρα μου κάμνει τὸν πανηγυρικόν της. «Μοῦ λέγουν ὅτι εἶμαι ἐπιμελής καὶ ἀρκετὰ ἔκπνοσις!» γράφει εἰς τὴν ἐπιστολήν της. Ἀχ, Πολυλογον, Πολυλογον, δὲν ἤξευρες ὅτι εἶνε μερικὰ πράγματα τὰ ὁποῖα οἱ ἄλλοι ἡμποροῦν νὰ λέγουν δι' ἡμᾶς, εἰς ἡμᾶς τοὺς ἰδίους ὁμως δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τα

λέγωμεν; ἂς εἶνε... εἶσαι μικρούλα ἀκόμῃ καὶ σε συγχωρῶ· κύτταξε νὰ μου γράψῃς τακτικὰ καὶ καλὰ, καὶ πολλά, διότι, ἂν πάρω παρὰδῆγμα ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν σου, δὲν φαίνεται διόλου Πολυλογον, τὸ ἐναντίον μάλιστα· ἀλλὰ προσπάθησε συγχρόνως νὰ διορθώσῃ κάπως καὶ τὴν γραφήν σου, ἡ ὁποία χλωαίνει (ὅπως μου γράφεις μὲ ἀξέπαιτον εἰλικρίνειαν) πηγαινέ τὴν εἰς κανένα χειροῦργον νὰ της ἰαίσῃ τὰ πόδια της... Πωπώ! πόσα σοὺ εἶπα! ἀλλὰ τί νὰ κάμω; ἔσμιξα μὲ μία Πολυλογον κ' ἔγεινα κ' ἐγώ...

Ναί, γρήγορα, γρήγορα νὰ μάθῃς νὰ γράφῃς, μικρὴ μου Γεώργιε Βαβεία διὰ νὰ μου γράψῃς. Πῶς ἀνυπομονῶ! ἀλλὰ καὶ σὺ βέβαια θὰ βάζῃς ὅλα τὰ δυνατά σου διὰ νὰ μάθῃς. Εἶμαι καὶ περιεργὸς νὰ ἰδῶ ποῖον ὥρατον ψευδώνυμον θὰ ἐκλέξῃς.

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου θὰ γίνεται ὅπως ἐπιθυμεῖς, Ἐνδοξὲ Περικλείς. Εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχὰς σου περὶ τοῦ νέου ἔτους.

Τέλος πάντων σε ἀφῆκεν ὁ κατηρημένος ἐκείνος κεφαλόπονος, ὁ τρυφερόν μου Ἀνθὸς τῶν Λειμώνων, ἔφυγε, πάγει εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ Θεοῦ. Πόσον ἐχάρηκα!.. Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τὸ ὁποῖόν μου γράφεις δὲν εἶμαι ἐντελὼς σύμφωνος μαζὶ σου. Βεβαίως ἦσαν ἥρωες ἀπαράμιλοι οἱ ἄνδρες τοῦ 1821· ἀλλὰ πῶς ἡμποροῦμεν νὰ κατηγορήσωμεν τοὺς συγχρόνους μας Ἑλλήνας, ἀφ' οὗ ἀκόμῃ δὲν ἐφάνη τί δύναται νὰ κάμουν εἰς τὴν στιγμήν τοῦ κινδύνου; Ποῖός σου λέγει ὅτι δὲν θὰ φανοῦν καὶ πάλιν ἥρωες νὰ κάμουν ἀνδραγαθήματα, φιλοπατρίδες νὰ θυσιάσουν καὶ πάλιν κολλοσιαίας περιουσίας διὰ τὴν Πατρίδα;... Μὴν ἔχωμεν τόσον κακὴν ἰδέαν διὰ τὸν ἑαυτὸν μας.

Ὅχι, φίλε μου Ἀλέξανδρε Παντερμαλῆ, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ καταχωρῇς τὰ ἴδια αἰνίγματα εἰς δύο συγχρόνως περιόδους. Ἀπορῶ πῶς σου ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν νοῦν σου ὅτι ἦτο ποτε δυνατόν τοιοῦτο πρᾶγμα. Κάθε περιόδικὸν ἐννοεῖ νὰ ἔχῃ τὴν ὕλην του· ἔχεις σὺ μὲ κανένα συντροφικὸν τὸ ἐπανωφόρι σου ἢ τὸ πανταλόνι σου; Ὅχι, βέβαια.

Ὅχι, ἀγαπῶ, πολὺ πολὺ, νέε μου φίλε, μικρὴ μου Περ. Ἰασηνίδῃ καὶ μὲ πολλήν, πολλήν χαρὰν μου θὰ δημοσιεύω τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς λῦτας· ἀλλὰ πρόσθε δὲ νὰ τας λύσεις σωστά τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις αὐτῇ τὴν φορὰν, νὰ σοὺ τὸ πῶς; δὲν ἐπέτυχες· καὶ ὁμως ἤθελα τόσον νὰ δημοσιεύσω τ' ὄνομά σου. Τί νὰ γίνῃ πλέον! θ' ἀναγκασθῶ νὰ περιμείνω νὰ μου στείλῃς τὰς λύσεις αὐτοῦ τοῦ φυλλαδίου,

αί όποια βεβαίως θά είνε σωσταί. Κύτταξε νά μή μ' έν-τροπιάζης!

Μ' ένθυμήθηκεν επί τέλους και ό Γέρος τοῦ Μωριᾶ! Τί νάγινε; τί νάγινε; έλεγα κ' έγώ, και ούτε μου γράφει, ούτε μ' ένθυμεῖται; Και πού νά φαντασθῶ ότι ό Γέρος τοῦ Μωριᾶ εἰς αὐτό τό μεταξὺ ἤλθεν εἰς τόν Μωριᾶ, και ἀπό τό Πορτ-Σαῖδ εὐρίσκεται εἰς τήν πατρίδα του, κειμένην κάτω ἐκεῖ εἰς τό ἄκρον τῆς Πελοποννήσου! Τέλος πάντων καλῶς ὥρισες και εἰς τήν Ἑλλάδα και εἰς τήν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ!

Φαίνεται ότι κατήντησα πολύ εὐαίσθητος· διότι ένίστε συγκινοῦμαι τόσον, τόσον! ὅπως παραδείγματος χάριν ἔμα έλαβα τήν ἐπιστολήν σου, Ἰωαννέ "Αγεμε. Μοῦ γράφεις: «Χαιρετίζω ἀπό μακρὰν μέ τήν σιγανήν πνοήν μου, τήν καλήν φιλοπάτριδα (τήν μικρὰν Ἑλληνίδα "Ολγαν Σπάθη). Ἡ ἐπιστολή της μέ συνεκίνησε τόσον πού ἔδάκρυσα, και εὐθύς έλαβα τήν πένναν διά νά σου γράψω· ἀλλά δέν ἤμ-πόρεσα διά λόγων νά ἐκφράσω ὅλην τήν συγκίνησίν μου πού ἤσθανόμην βαθεῖα, μέσα μου, και δι' αὐτό περιορι-ζομαι μόνον νά σου στείλω, ἀκολουθῶν κ' έγώ τό παρά-δειγμα τῆς μικρᾶς Ἑλληνίδος, τὰ ἐσώκλειστα 5 φράγχα. Εἶνε μικρόν τό ποσόν ἐμπρός εἰς τὰς περιστάσεις· ἀλλά ένθυμοῦ, ἀγαπητή μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, πῶς κ' έγώ εἰμαι μι-κρός.» Ναι πολύ συνεκινήθην, Ἰωαννέ "Αγεμε, οἱ λόγοι σου μοι ἐράνησαν ὡς μυρωμένον ἀέραν ἐρχόμενον ἀπό τήν ὥραιαν σου πατρίδα. Ἡ προθυμία σου αὐτή δεικνύει ότι τήν ἀγαπᾷς τήν Πατρίδα και ότι ἂν ἦσο μεγαλύτερος θά της ἐδεικνυες ἀκόμη ἐκφραστικώτερον τήν ἀγάπην σου. Πόσον εὐτυχής εἶμαι ότι ἔχω τέτοιους φίλους, και πόσον καμάρι ότι συνετέλεσα κ' έγώ ὀλίγον νά γίνουν τοιοῦτοι!.. Διά τὰ 5 φράγχα σου σοι λέγω ὅτι εἶπα ἀνωτέρω. Δέν εἶμαι βεβαία ἀκόμη ἂν θ' ἀνοίξω στήλην εἰσφορῶν διά τήν Πατρίδα· ἂν ἀνοίξω θά τα κρατήσω εἰδεμῇ θά σου τα ἐπιστρέψω ὅπως και ὅλων ὅσων μοι ἔστειλαν ἔως τώρα. Σοῦ ἀνταποδίδω τό φιλημα.

Και πάλιν ἐπαναλαμβάνω ότι τὰ γαλλικά αἰνίγματα τὰ ἐκλέγω μόνη μου και δέν δημοσιεύω ὅσα μου στέλλουν οἱ

φίλοι μου. Δοιπὼν ἄς το ἀκούσουν ἄλλην μίαν φορὰν οἱ ἐν διαφερόμενοι. και ἄς μου στέλλουν μόνον ἑλληνικά.

Ἡ λέξις γράφεις σου, Γ. Πανᾶ, ἐδημοσιεύθη εἰς τό 20^{ον} τεῦχος.

Ἐρωτήσεις, πληροφορίες, ἀσπασμοὶ προσήσεις: Ἀπολλώνιος ό Τυανεύς ἀσπάζεται τόν Κεραυνοβόλον Δία, τόν Φιλόπατριν Ἑλληνα, τήν Φιλόπατριν Ἑλ-ληνίδα, τόν Μάριον Καπάρην και τόν Μορταρῆν. — Τό Ἀνθος τῶν Δειμώνων στέλλει τοὺς ἀσπασμούς του εἰς τό Μῆ με λησμόνει, τό ὅποιον παρακαλεῖ νά τῷ ἀπο-καλύψῃ τό ὄνομα του, εἰς τόν Πυγμαλῶνα ἀπαντᾷ διε εὐχαρίστως θά ἔλεγε τό ἀληθές ὄνομα του, ἀλλά δέν ἐπιθυ-μεῖ ν' ἀλλάξῃ τό ψευδώνυμόν του, τό ὅποιον ἔχει πρό πέντε ἐτών. Τὰς προσήσεις του πέμπει εἰς τόν Ἀρην και τοὺς ἀσπασμούς του εἰς τήν Δευκὴν Περιστεράν, τήν Πει-ραικὴν Αὔραν και τήν Ἀριάδην τῆς Κρήτης. — Τό Λά-ρι τῆς Γραβίως ἀσπάζεται τόν Σχοινοβάτην τόν ὅποιον παρακαλεῖ νά τῷ εἴπῃ τό ἀληθές ὄνομα του. — Ὁ Ψεφ-κος ἐπιθυμεῖ πολύ νά μάθῃ τί ἀπέκαμεν ό Ἀρης μέ τήν Σφήκα ἡ ὅποια τον ἐκέντα μέ τό κεντρίον, ἐπιθυμεῖ δέ νά μάθῃ ἀκόμη και τό ὄνομα τοῦ Πολιτικοῦ Ἀστέρως. Στέλλει δέ πολλοὺς ἀσπασμούς εἰς τόν Ἀντίβαν Κοκονάς τόν ὅποιον ἐρωτᾷ ἂν ἐξεπρήσῃ τό μάγουλόν του. — Ἡ Ἡρωϊκὴ Πάργα ἀντασπάζεται τό Μῆ με λησμόνει, τοῦ ὁποίου ἐπιθυμεῖ νά μάθῃ τό ὄνομα διά νά τῷ φανερώσῃ τό ἰδικόν της. — Ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ πέμπει τοὺς ἀσπα-σμούς του εἰς τήν Χιόνα, εἰς τήν Βίκοστην πέμπτην Μαρτίου, και εἰς τήν Μορῆν τοῦ Ἀρχαδίου, τῆς ὁποίας ἐπιθυμεῖ νά μάθῃ τό ὄνομα. — Ὁ Ἐνδοξος Περικλῆς ἐπιθυμεῖ νά μάθῃ τό ὄνομα τοῦ Ὀδρανίου Ἀγγέλου. — Ὁ Κανάρης Φ. προσφέρει τοὺς ἀσπασμούς του εἰς τήν Χλωρίδα τοῦ Παγγαίου. — Ὁ πέρ μου το γά σου το πῶ μοι ἀνέθηκε νά εἴπῃ ότι ὀνομάζεται Κυριάκης Γ. Μπου-κλάκος. — Ὁ Γέρος τοῦ Μωριᾶ προσφέρει τοὺς ἀσπασμούς του εἰς τόν Βασιλέα τῆς Ἑρήμου, τόν φίλον του και συμ-πατριώτην. — Ὁ Μίλων ό Ἀθλητῆς ἀσπάζεται τόν Δη-μητράκην Κουκοῦ Πετεινάρακη.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ

Λήξαντος ἡδὴ τοῦ 7ου ἔτους τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, παρακαλοῦμεν τοὺς κυρίους συνδρομητὰς τοῦς μὴ ἀνανεώσαντας εἰσέτι τήν συνδρομήν των και ἐπιθυμοῦντας νά ἐξακολουθήσωσι λαμβάνοντες αὐτὴν και κατὰ τό ἀρξάμενον 8^{ον} ἔτος 1886 νά μας ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως διά συστημένης ἐπιστολῆς τό ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των (οἱ ἐν Ἑλλάδι φρ. 5 και μετὰ τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ φρ. 7,50· οἱ δέ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ χρυσᾷ φρ. 6 και μετὰ τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ χρυσᾷ φρ. 9, δεκτὰ και εἰς χαρτονόμισμα ἢ γραμματόσημον παντὸς ἔθνους) ἵνα μὴ ἐπέλθῃ δια-κοπὴ τῆς πρὸς αὐτοὺς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

5. Λεξιγράφος.

Στὰ μικρὰ μικρὰ πουλάκια ὅπως εἶμαι· θά με ὀδέτῃ· Δίχως κεφαλὴν, σὲ λίγους τῶν ἀνθρώπων θά μ' εὐρήτῃ· Κι' ἂν δέν μ' ἔχετε, σὰς λέγω πῶς ἀδίμως με ζητεῖτε.

^{Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σπινθόρος}

6. Λεξιγράφος.

Ζῶν εἶμαι τρωκτικόν

Ὡς εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃ·

Ἄλλ' ὄργανόν σου αἰσθητικόν,

Ἄν μ' ἀποκεφαλίσῃς

^{Ἐστὴν ὑπὸ Ἀλεξ. Παντερμαλῆ}

7. Μεταγραμματισμός.

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς, σπῖτια, κάμαρα σφαλίξω.

Ἄν τήν κεφαλὴν μ' ἀλλάξῃς, ὄρη, κάμπους χρωματίξω.

^{Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀστραπῆς.}

8. Αἶνιγμα.

Ἄνευ ἐμοῦ, ὡς βλέπετε, ό κόσμος δέν ὑπάρχει,

Ἄνευ ἐμοῦ και ό Θεός ό ἴδιος δέν ἄρχει,

Μ' ἔχουν οἱ αὐτοκράτορες και ό λαός ἐπίσης,

Και εἰς πλουσίους και πτωχοὺς θά μ' εὕρῃς ἂν ζητήσῃς,

Δέν ἀγαπᾷ τοὺς βασιλεῖς, τόν ὄχλον προστατεύω,

Στὰς πόλεις εἶμαι δεύτερος κ' εἰς τὰς ὁδοὺς προτεῦω.

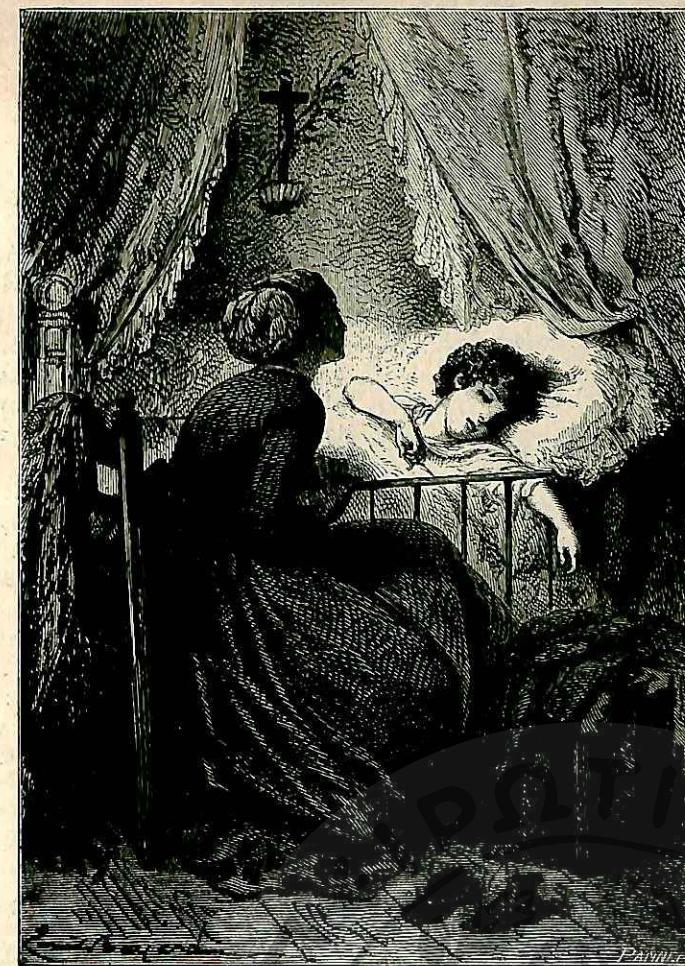
Ἴσως δέν μ' εὕρῃς, φίλε μου, κ' εἰσέτι ἀπορεῖς.

Ἐν τούτοις κ' εἰς τό στόμα σου νά μ' εὕρῃς εἰμπορεῖς.

^{Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Αἰμοσταζούσης Καρδίας.}

ΛΥΣΕΙΣ

1. Πηγὴ, γῆ. — 2. Νῆμα, Μνήμα. 3. Ἐλπίς. 4. — Ραθάμανθος (1. Ρόδον, 2. Ἀγγλία. 3. Διόνυσσος. 4. Ἀθῆναι. 5. Μηλέα. 6. Ἀριστοτέλης. 7. Νέκταρ. 8. Θε-μιστοκλῆς. 9. Ὑς. 10. Σαλαμίς).

ΚΟΙΜΑΤΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΜΟΥ

(Σελ. 42)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ 11 ΕΤΩΝ. — Ο ΠΑΤΗΡ ΤΟΥ

Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις τήν παρομονὴν τοῦ νέου ἔτους.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Πατέρα, ... κατὶ ἤθελα γά σου εἰπῶ.

ΠΑΤΗΡ. Λέγε, ἀκούω...

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Κάθε χρόνο... (Σταματᾷ).

ΠΑΤΗΡ. Λέγε δά! τί ἐστάθηκες ἔς τήν μέση;

(Παρατηρῶν αὐτὸν μέ προσοχήν). Κατὶ ἔχεις, Θρα-σύβουλε· σήμερα δέν ὀρίζεις τήν γλῶσσά σου σὰν ἄλ-λοτε πού τήν κάνεις και κελαδεῖς, τί θέλεις. Πές μου τί ἔχεις;

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. (Λαμβάνων διά μιᾶς θάρρος, και

ΕΤΟΣ Η'. — ΤΕΥΧΟΣ 3^{ον}.

ΤΟΜΟΣ Θ'. — 3

ὀμιλῶν βιαστικά). Πατέρα κάθε χρόνου μου δίδεις δῶρον, θά μου δώσης κ' ἐφέτος;

ΠΑΤΗΡ. Ἐννοεῖται καὶ γάρ.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Ὡς πόσων δραχμῶν;

ΠΑΤΗΡ. Ὡ! Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐννοεῖται. Ὅταν σοῦ το δώσω κάμε τὴν ἐκτίμησιν.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Σὲ παρκαλῶ πολὺ, πολὺ, πές μου, ὡς πόσων δραχμῶν θὰ εἶνε;

ΠΑΤΗΡ. Αἴ, ἀφοῦ ἐπιμένεις τόσον, ἄς σοῦ το πῶ: θὰ εἶνε ἕως δεκαπέντε δραχμῶν.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. (Ἰκετευτικῶς). Πατέρα, δόσε μου ἐμένα τὰς δεκαπέντε δραχμάς, δόσε μου τὰς καὶ μὴ μ' ἀγοράζης δῶρον!

ΠΑΤΗΡ. Νά σου δώσω τὰς δεκαπέντε δραχμάς; καὶ τί θὰ τὰς κάμης, παρκαλῶ;...

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. (Μὲ σοβαρότητα). Θά τὰς προφέρω εἰς τὴν Πατρίδα.

ΠΑΤΗΡ. Τί; εἰς τὴν Πατρίδα; σὺ θὰ προσφέρῃς εἰς τὴν Πατρίδα χρήματα;

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Ἐγώ.

ΠΑΤΗΡ. Καὶ ποῖος σοῦ ἔδωκε αὐτὴ τὴν ιδέα, δὲν μοῦ λές;

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Τὸ ἀπεφασίσαμεν ἡμεῖς.

ΠΑΤΗΡ. Ποῖοι σεῖς;

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Οἱ μαθηταὶ τῆς τάξεώς μας.

ΠΑΤΗΡ. (Ἐτοιμος νὰ γελάσῃ, ἀλλὰ κάμνων τὸν σοβαρόν). Σοβαρὰ ὑποκείμενα! Νὰ κάθεσθε ἔς ταύ- γας, λογιώτατοι, λέγω ἐγώ, νὰ κυττάζετε τὰ βιβλία σας καὶ ν' ἀφήσετε ἡσυχὴ τὴν Πατρίδα.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Θυμᾶσαι, πατέρα, πού μου εἶπες ὅτι εἰς τὴν Ἑλβετίαν, εἰς τὴν Γερμανίαν, εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὰ παιδία μαζεύονται εἰς τὸ σχολεῖον καὶ σκέπτονται διὰ τὰ πούλιὰ καὶ τὰ ζῶα, πῶς νὰ τα γλυτώσουν, νὰ τα προστατεύσουν, νὰ κάμουν ὅτι μποροῦν δι' αὐτά;

ΠΑΤΗΡ. Ναί, θυμοῦμαι...

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Διατί λοιπὸν ἡμεῖς νὰ μὴ κάμωμεν διὰ τὴν Πατρίδα ὅ,τι κάμνουν ἐκεῖνα διὰ τὰ πούλιὰ καὶ τὰ ζῶα; ἢ τάχα ἓνας σπουργίτης καὶ μία γάτα ἀξίζουν πεῖδ πολὺ ἀπ' τὴν Ἑλλάδα μας;

ΠΑΤΗΡ. (Κατ' ἰδίαν). Δὲν τὰ εἶπε ἄσχημα! (Πρὸς τὸν Θρασύβουλον). Λοιπὸν, τί ἐκάματε διὰ τὴν Πατρίδα;

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Ἐκάμαμε σύσκεψιν.

ΠΑΤΗΡ. (Μὲ κωμικὸν ἐνδιαφέρον). Σύσκεψιν... ὦ! κ' ἐπειτα;

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. (Μὴ χάνων τὸ σοβαρόν του). Ἐνας ἀπὸ μᾶς εἶπε ὅτι ἡ Πατρίς εὐρίσκεται εἰς κρίσιμον θέσιν καὶ ὅτι καὶ ἡμεῖς, ὡς παιδία τῶν Ἑλλήνων πού εἴμεθα, πρέπει νὰ σκεφθῶμεν τί νὰ κάμωμεν.

ΠΑΤΗΡ. (Μὲ τὸν ἴδιον τόνον). Λοιπὸν;

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Λοιπὸν τότε ἐσηκώθη ἓνας ἄλλος καὶ εἶπε ὅτι ἀφοῦ καὶ τώρα θὰ γίνῃ πόλεμος ὅλης

τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς σὺν τῷ 21, πρέπει νὰ πολεμήσωμεν κ' ἐμεῖς. ἔτερε παράδειγμα ἓνα παιδί ἀπὸ τ' ἀθάνατα Ψαρά. Οἱ Ψαρινοὶ γιὰ νὰ μὴ παραδο- θοῦν ἔς τοὺς ἐχθροὺς, ἀπεφάσισαν νὰ τιναχθοῦν εἰς τὸν ἀέρα ὅλοι τους, ἄνδρες, γέροι, γυναῖκες, παιδιὰ: μὰ τὸ μέρος ὅπου εἶχαν τὸ μπαρουτὶ ἦτο ἔξω ἀπὸ τὸ κά- στρο: ἐπὶ ἤδη ἓνας γιὺ νὰ πᾶγῃ νὰ βάλῃ φωτιά: οἱ ἐχ- θροὶ ὅμως πού ἦσαν ἀπ' ἔξω τον ἐσκότωσαν, ἐπειτα ἐπὶ ἤδη κ' ἓνα ψαριανόπουλο δεκαπέντε χρόνων μὲ τὸν δαυλὸ ἔς τὸ χέρι, μὰ καὶ αὐτὸ το βρῆκε τὸ φαρμα- κερὸ βόλι καὶ ἀπέθανε γιὰ τὴν Πατρίδα. Νὰ λοιπὸν ὅτι πολεμοῦν καὶ τὰ παιδιὰ!

ΠΑΤΗΡ. (Μὲ εἰρωνεῖαν). Λοιπὸν ἀπεφασίσατε νὰ κάμετε καὶ σεῖς τὸ ἴδιον, αἴ; ἀλλ' ἀπεφασίσατε καὶ πού θὰ καταταχθῆτε; ἐγὼ λέγω νὰ γίνετε εὐζωνά- κια: μὲ τὴν φουστανέλλα καὶ τὸ κόκκινο φέσι θὰ εἰσθε ξεφτέρια.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Δὲν ἀπεφασίσαμεν νὰ πολεμήσω- μεν... πρῶτον διότι δὲν θὰ ὠφελήσωμεν τὴν Πα- τρίδα μας, καὶ θὰ εἴμεθα κατὰ γελοῖσι τοσοῦτοιχοι στρατιῶται, καὶ δεύτερον διότι δὲν ἐξουσιάζομεν τὸν ἑαυτὸν μας: τὸ σῶμά μας ἀνήκει ἀκόμη ἔς τοὺς γονεῖς μας: καὶ ἔς τὴν Πατρίδα δὲν μποροῦμεν νὰ δώσωμεν πρᾶγμα πού δὲν εἶνε ἴδιό μας:...

ΠΑΤΗΡ. Σωστά; κ' ἐπειτα;

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Τότε ἓνας ἄλλος εἶπε: ἄμ' ἀρ- χίσῃ ὁ πόλεμος νὰ παρκαλοῦμεν τὸν Θεὸν μὲ τὴν καρδίαν μας νὰ φυλάγῃ τοὺς στρατιώτας μας μέσα ἔς τὸν κίνδυνον καὶ τὴν φωτιά, καὶ νὰ νικήσουν τὰ ὅπλα μας καὶ ἔς τὴν στερὰ καὶ ἔς τὴν θάλασσα.

ΠΑΤΗΡ. Σεῖς βλέπω ὅλα τα ἐσκέφθητε: ἀλλ' ἀρ' οὐ ἐσυλλογίσθητε τὴν μεγάλην δύναμιν τοῦ Θεοῦ δὲν ἐσυλλογίσθητε ὀλίγον καὶ τὰς Μεγάλας Δυ- νάμεις τῆς Εὐρώπης, δὲν ἐκάματε καὶ κανὲν ψη- φισματάκι; ἀλλὰ μὲ συγχωρεῖς, σὲ διακόπτω, λέ- γε, λέγε.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. (Ἀτάρχος: ὡς πρίν). Τότε ἓνας, τοῦ ὁποῖου δὲν θέλω νὰ εἰπῶ τὸ ὄνομα, εἶπε ὅτι καλὰ εἶνε καὶ αἱ προσευχαί, ἀλλ' ὅτι δὲν πρέπει νὰ σταυρώσωμεν τὰ χέρια μας καὶ νὰ τα περιμένωμεν ὅλα ἀπὸ τὸν Θεόν, χωρὶς ἡμεῖς νὰ κάμωμεν τίποτε.

ΠΑΤΗΡ. (Μὲ σοβαρότερον ὄρος). Λοιπὸν;...

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Λοιπὸν, εἶπε: Εἶν' ἐντροπὴ ἐν ᾧ οἱ ἀδελφοί μας θὰ πολεμοῦν καὶ θὰ χύνουν τὸ αἷμά τους ἡμεῖς νὰ διασκεδάζωμεν, νὰ τρώωμεν γλυ- κίσματα, νὰ ἔχωμεν ὅλας τὰς ἀναπαύσεις μας... καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ κακοπάθωμεν διὰ τὴν Πατρίδα.

ΠΑΤΗΡ. Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ!

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Λοιπὸν ἀπεφασίσαμεν ὅ,τι μας δί- δουν οἱ γονεῖς δι' ἑξοδὰ μας νὰ τα δίδωμεν διὰ τὴν Πατρίδα. Τί χαρὰ νὰ ξεύρωμεν ὅτι αἱ πεντάρες μας ἐγένιναν ζῶμος δι' ἓνα κουρασμένον ἀπὸ τὴν

μάχην, ἐγένιναν βόλι καὶ ἐμπήκαν εἰς τὸ στήθος ἐνὸς ἐχθροῦ, ἐγένιναν ξαντὸ κ' ἔδωσαν τὴς πληγὰς ἐνὸς ἀνδρείου!..

ΠΑΤΗΡ (Μειδιῶν). Μὲ τῆς πεντάρες σας, παιδί μου, θὰ τα κάμετε ὅλ' αὐτά;

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Ὅχι μόνον μὲ τὰς ἰδικὰς μας: καὶ τὰλλα παιδιὰ, πατέρα, θὰ δώσουν, καὶ τὰλλα ἑλληνόπουλα: ἐκάναμε ἔτσι ἓνα πρόχειρον λογαρια- σμὸν πῶς μέσα κ' ἔξω ἔς τὴν Ἑλλάδα θὰ εἶνε διακό- σιαι χιλιάδες ἀγῶρια καὶ κορίτσια νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ σχολεῖον: εἶνε πεῖδ πολλά, μὰ βγάξομεν τὰ ἀμύπτω- χα: λοιπὸν ἂν δίδουν κάθε ἡμέρα μονάχα πέντε λε- πτὰ τὸ καθένα: ἐνῶ ἄλλα ἡμποροῦν νὰ δίδουν καὶ δέκα καὶ εἴκοσι: ἂν δίδουν μιὰ πεντάρη: δύο οἱ πέντε δέκα: ἔχομεν δέκα χιλιάδας τὴν ἡμέραν, τρι- ακοσίας χιλιάδας τὸν μῆνα, ἔν ἑκατομύριον σὲ τρεῖς μῆνας καὶ δέκα ἡμέρας. Τώρα θὰ μου εἰπῇς: πῶς θὰ μαζεύονται αὐταὶ αἱ πεντάρες; Νά, σὲ κάθε σχολεῖον ἄς βάλουν ἓνα κουτί, σὺν τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ κάθε παιδί τὸ πρῶ: ἄς ῥίπτῃ μέσα ὅ,τι προχι- ρεῖται... Δὲν εἶνε δύσκολον. Ἀπόφασιν θέλει μο- νάχα...

ΠΑΤΗΡ. Μὰ σὺ, βλέπω, κάνεις γιὰ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν! Κ' ἐπειτα λέγουν πως λείπουν ὑπουργοὶ τῶν Οἰκονομικῶν ἀπ' τὴν Ἑλλάδα! ἀλλ' ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἐν πρᾶγμα ἀκόμα δὲν ἐννοῶ διατί μοῦ ζητεῖς τὰς δεκαπέντε δραχμάς, ἀντὶ νὰ σου ἀγοράσω δῶρον; ἀρ' οὐ ἀπεφασίσατε νὰ δίδετε πεντάρες, δίδε καὶ σὺ τὴν πεντάρη σου ἢ τὴν δεκάρα σου...

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Ὅχι, πατέρα, δὲν μου φθάνει: δὲν εἶνε μεγάλο πρᾶγμα νὰ μὴν ἀγοράσω στραγάλια ἢ νὰ μὴ φάγω ἓνα γλύκισμα: θέλω νὰ στερηθῶ κατὰ τι πού νὰ το νοιώσω, νὰ πῶ καὶ ἐγὼ πως ἔκαμα θυσίαν: ἔτσι μοῦ φαίνεται, πῶς ὅσῳ περισσότερον ὑποφέρω γιὰ τὴν Πατρίδα, τόσῳ περισσότερον τὴν ἀγαπῶ.

ΠΑΤΗΡ (Κατ' ἰδίαν). Μοῦ ἤλθε μία ιδέα! Ἄς τον δοκιμάσωμεν! (Πρὸς τὸν Θρασύβουλον). Καὶ πραγ- ματικῶς θυσίαν θὰ κάμης, Θρασύβουλε, διότι δὲν ξεύρεις τί θὰ στερηθῇς διὰ νὰ προσφέρῃς τὰς δεκα- πέντε δραχμάς σου. Ξεύρεις τί ἐσκόπευα νὰ σου προσφέρω;

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Τί;

ΠΑΤΗΡ. Θυμᾶσαι ἐν ὥραϊον λεύκωμα γραμματο- σήμων, πού εἶχες ἰδεῖ πρὸ ἐνὸς μηνὸς εἰς τὸ χαρτο- πωλεῖον καὶ με παρεκάλεσες τόσῳ νὰ σοῦ το ἀγορά- σω; Αἴ, ἐκεῖνο. Βίδες τί εὐμορρὸ πού ἦτο;

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. (Μὲ ὀφθαλμοὺς ἀστράπτοντας ἐξ εὐχαριστήσεως) Ναί, ναί!

ΠΑΤΗΡ Ὁραῖον, χρυσοδεμένον... μὲ θεσίτσαις ὅπου περιμένουν, θαρρεῖς, ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴν κατὰ δακτυλάκια νὰ κολλήσουν γραμματόσημα, εἰδὼν εἰ- δὼν γραμματόσημα, τῆς Ἀμερικῆς, τῶν Ἰνδιῶν, τῆς Ἰαπωνίας...

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. (Μὲ ἑκφρασιν ζωηρᾶς ἐπιθυμίας). Ἄ! Τί ὥραϊα!..

ΠΑΤΗΡ. Πρὸ καιροῦ μου ἔλεγες δ' αὐτὸ τὸ λεύ- κωμα: ἤξευρες ὅτι το ἤθελες πολὺ, δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ ἀπεράτιστα νὰ σοῦ τ' ἀγ-ράσω.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. (Μὲ θερμὸν τόνον). Τί καλὸς πού εἶσαι, πατέρα!

ΠΑΤΗΡ. Αἴ, λοιπὸν ἐρχεται, Θρασύβουλε, ν' ἀφῇ- σωμεν τὴν Πατρίδα καὶ νὰ σου ἀγ-ράσω τὸ ὥραϊον, τὸ λαμπρὸν αὐτὸ λεύκωμα; Τί λέγεις;

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. (Μὲ δισταγμὸν). Πῶς;

ΠΑΤΗΡ. Νὰ μὴ σου δώσω τὰς δεκαπέντε δραχ- μάς, ἀλλὰ νὰ σου ἀγοράσω τὸ λεύκωμα.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Νὰ μὴ μου δώτῃς τὰς δεκαπέντε!.. (Σιωπᾷ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς κατὰ τὰς ὁποίας ἰσχυρὰ πάλη γίνεται ἐντὸς του.—Τέλος μὲ ζωηρὰν φωνήν): Ὅχι, ὄχι, δόσε μου τὰς δεκαπέντε! δὲν θέλω τὸ λεύκωμα...

ΠΑΤΗΡ. Ὡ! σκέψου ὀλίγον... Εἶνε τόσῳ ὥραϊον!..

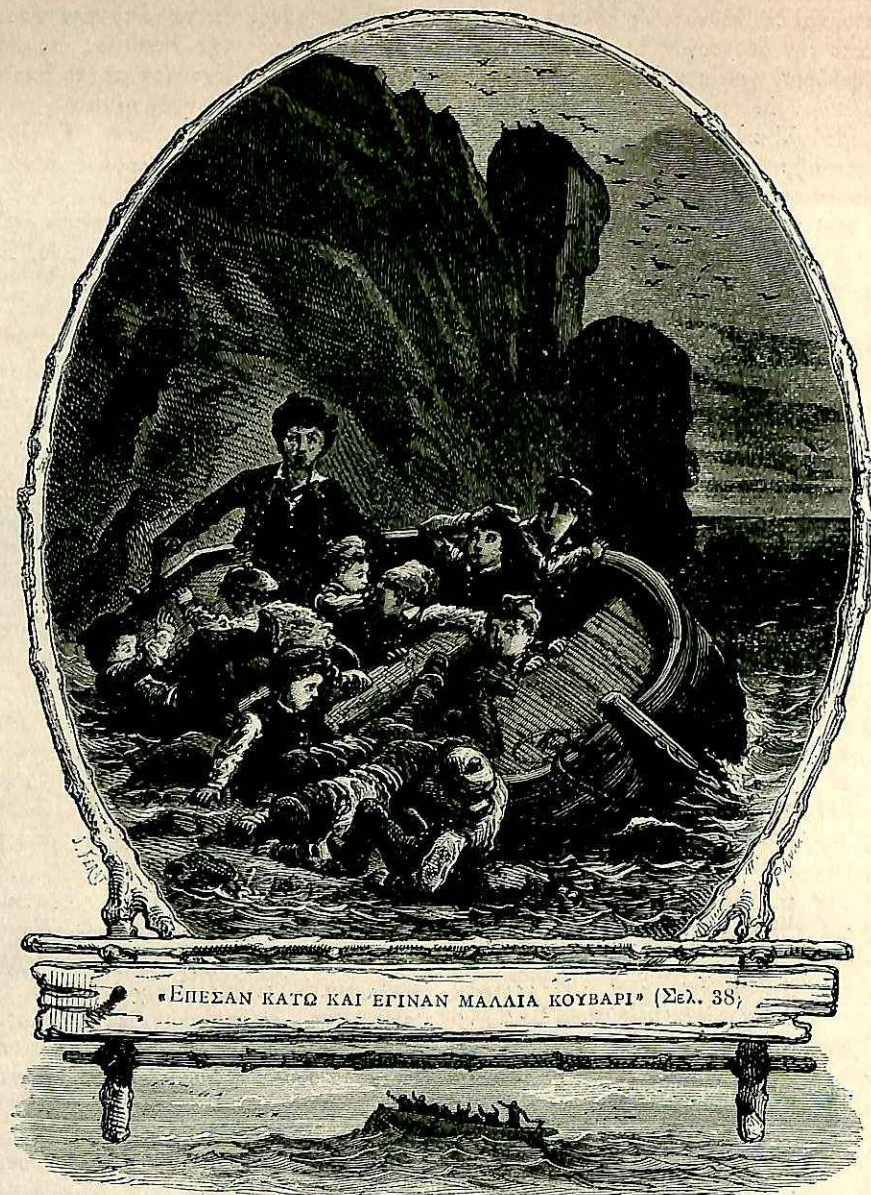
ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Δὲν το θέλω... ὁἶμαι μεγάλην χαρὰν νὰ τῷχω... μὰ, τὴν θυσιάζω τὴν χαρὰν μου ἔς τὴν Πατρίδα.

ΠΑΤΗΡ. (Μεταβάλλων διὰ μιᾶς ὄρος, καὶ ἐνσπαρα- ληζόμενος καὶ φιλῶν τὸν Θρασύβουλον ἐν συγκινή- σει). Ὡ! παιδί μου, Θρασύβουλέ μου!..

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. (Μένει σιωπηλὸς, συγκινημένος μέ- χρι δακρύων, εὐτυχῆς, πολὺ εὐτυχῆς.)

ΠΑΤΗΡ. Εὖγε! ἔδειξες χάρη. ἤρα! ἔδειξες πῶς δὲν εἶσαι μὲ τὰ λόγια μόνον φιλόπατρις. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος: ἀπὸ σέ, Θρασύβουλέ μου. Πές μου, θέλεις νὰ σου δώσω καὶ τὰς δεκαπέντε δραχμάς καὶ νὰ σου ἀγοράσω καὶ τὸ λεύκωμα; νὰ αἰσθανθῇς καὶ τὰς δύο χαράς; (Ὁ Θρασύβουλος κάμνει σημεῖον ὅτι δὲν θέλει). Καλὰ λέγεις, δὲν πρέπει νὰ σοῦ το ἀγοράσω, δὲν πρέπει! διὰ νὰ νοιώσῃς τὴν στερῇσίν του, διὰ νὰ αἰσθανθῇς πραγματικῶς τὴν θυσίαν, διὰ νὰ ἔχῃς τὴν τιμὴν ὅτι ἔδειξες αὐταπάνησιν διὰ τὴν Πατρίδα. Ἰδοὺ! Πάρε τὰς δεκαπέντε δραχμάς...

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. (Σφίγγων θερμῶς τὴν χεῖρα τοῦ πατρὸς του.) Εὐχαριστῶ, πατέρα!..

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκκλημαϊκοῦ ΙΟΥΔΙΟΥ ΣΑΝΔΩ. Μετάφρασις ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ]

[Συνέχεια ἴδε σελ. 17.]

Εὐθὺς ὡς εἶδον τὸν Στέφανον ἐρχόμενον, ἀνεφώ-
νησαν πάντες: «Ὁ Στέφανος! Νά τον ὁ Στέφανος!
ἔλα, Στέφανε, ἔλα μαζί μας!»

Ὁ Στέφανος ἂν ἤθελεν ἴδῃ τὸν Οὐρανὸν ἀνοιγόμε-
νον, καὶ ἤκουε τὴν φωνὴν δώδεκα ἀγγέλων νά τον προ-
σκαλοῦν νά ἔλθῃ καὶ νά καθίσῃ μαζί των εἰς τὸν Παρά-
δεισον, δὲν θᾶ συνεκινεῖτο περισσότερον. Ἐνθυμούμε-

νος ὁμῶς τὴν παραγγελίαν τῆς μητρός του, ἀπεκρίθη:

«Ὁχι, δὲν ἔρχομαι, δέν μ' ἀφίνει ἡ μητέρα μου.

— Ἐλκ δά! ἀνεφώνησεν ὁ μικρὸς Κουπιᾶς, ὁ
ὁποῖος ἦτο ὁ πλέον διαβολεμένος, τάχστες ἐμεῖς τί
κκὸ εἶνε αὐτὸ ποὺ κάνομε;»

Καὶ τὰ ἄλλα παιδία ἀνεφώνησαν:

«Ἐλα τὸ λοιπὸν, ἔλα, Στέφανε!»

Ἄλλ' ὁ Στέφανος ἔμενεν ἀκίνητος, μὲ τὰς χεῖρας
εἰς τὰ θυλάκιά του, καὶ δὲν ἠδύνατο νά ξεκολλήσῃ τοὺς
ὀφθαλμούς του ἀπὸ τὴν ἄβυσσον ἢ ὁποῖα τον ἔσυρεν.

«Ὁχι!» ἐψιθύρισε χωρὶς καὶ αὐτὸς νά εἰξεύρῃ
τί νά κάμῃ.

— Γιούχα! γιούχα τοῦ Στέφανου! γιούχα του!
Γιούχα τοῦ φοβισιάρη! Γιούχα τοῦ ἀφιλότιμου!
Γιούχα του!» ἀνερώνησαν τὰ τρελλόπαιδα.

Ὁ Στέφανος δὲν εἰμπόρεσε νά κρατηθῇ, ἐγύρισε
καὶ ἐκύτταξε κρυφὰ κρυφὰ πρὸς τὰ πεύκη, ὅπου εἶ-
χεν ἀφήσῃ τὴν μητέρα του, καὶ διὰ μιᾶς ἐπήδησεν εἰς
τὸ ἀκάτιον, ἐν ᾧ ἐχειροκρότουν τὰ ἀνόητα ἐκεῖνα
παιδία, τὰ ὁποῖα ἔχαιρον, διότι εἶχον ἓνα συνένονον
περισσότερον.

Ὁ Στέφανος διὰ τοῦ κινήματός του τούτου ἔ-
πραξε διπλοῦν πταίσμα· διότι πρῶτον μὲν ὑπήκουσεν
εἰς τὴν προτροπὴν τῆς φιλαυτίας του, δηλαδὴ ἔκαμε
τοῦ κεφαλιοῦ του, ὅπως κοινῶς λέγομεν, καὶ δεύτε-
ρον παρεσύρθη εἰς
διασκέδασιν ἀπη-
γορευμένην.

Ἀλλὰ τὸ πρᾶγ-
μα δὲν ἔμεινεν ἕως
ἐδῶ.

Ἐν εἶνε ἀλη-
θινὸν ἐκεῖνο τὸ ὁ-
ποῖον λέγουν, ὅτι
ἡ ἔρεξις ἀνοίγει,
ἀρ' οὐ ἀρχίσωμεν
νά τρώγωμεν, ἀ-
κόμη περισσότερον
ἀληθεύει τοῦτο, ὅ-
ταν τρώγωμεν καρπὸν τὸν ὁποῖον μας ἀπηγόρευσαν
νά ἐγγίσωμεν. Τὸ ἐν σφάλμα φέρει ἄλλο σφάλμα ἢ,
καθὼς ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι, «ἐνὸς ἀτόπου δοθέντος
μυρία ἔπονται». Τὸ κακὸν ὁμοιάζει μὲ τὰς μηχαν-
νάς αἱ ὁποῖαι ἔχουν τροχούς μὲ ὀδόντας· ὅταν ὁ τρο-
χὸς ἀρπάξῃ τὴν ἄκραν τοῦ φορέματός μας δέν τὴν
ἀφίνει, ἀλλὰ μας παρασύρει καὶ μας κίμνει τρίμ-
ματα. Ἡ θάλασσα ἦτο ὡς καθρέπτης. Μίαν σχε-
δὸν ὥραν ἐγάλασαν τὸν κόσμον τὰ δαιμονισμένα ἐ-
κεῖνα παιδία ἐντὸς τοῦ ἀκατίου, τὸ ὁποῖον δὲν
ἔπλεε, καὶ ἤρχιζον νά βαρύνωνται τὸ παιγνίδιον
τούτο, διότι τόσῃ ὥρᾳ ἐκοπίαζον χωρὶς νά προ-
χωρήσουν καθόλου. Καὶ πῶς ἦτο δυνατόν νά προ-
χωρήσουν, ἀρ' οὐ τὸ ἀκάτιον ἦτο δεμένον;

Τότε ὁ Κουπιᾶς, τὸ παλληκάρι τῆς φακῆς, ὁ
ὁποῖος μὲ μεγάλο καμάρι ἐκράτει τὰ κωπία, εἶπεν
εἰς τοὺς συντρόφους του ἐὰν θέλουν νά κάμουν ἓνα
γῦρον ἐντὸς τοῦ λιμένος.

Ἐννοεῖται ὅτι τὰ ἄτακτα ἐκεῖνα παιδία ἤκου-
σαν μετὰ χαρᾶς τὴν πρότασιν τοῦ καπετάνιου τῶν
καὶ ἀνεκραύγασαν:

«Ζήτω τοῦ Κουπιᾶ! Ζήτω του!»

Ὁ Στέφανος ἐπείτα ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Παρ-
φερόμενος ὑπὸ τῆς ἀπειθείας του, ὁ ταλαίπωρος!
αὐτὸς ἔλυσε τὸ σχοινίον μὲ τὸ ὁποῖον ἦτο δεμένον
τὸ ἀκάτιον εἰς τὴν προκυμαίαν.

Ἰδέτε τους! ἐξεκίνησαν. Τί ὥραϊα, τί ὥρχιν!

Ὁ Χριστοφόρος Κολόμβος ὅταν ἐξεκίνησε νά
ἀνακαλύψῃ τὸν Νέον Κόσμον, δὲν εἶχεν οὔτε περισ-
σοτέραν χαρὰν οὔτε περισσότερην ἔπαρσιν.

Τὸ ἀκάτιον ἐκεῖνο, τὸ ἔτοιμον νά ἀπομακρυνθῇ
ἀπὸ τὴν προκυμαίαν, ἡ θάλασσα ἐκεῖνη ἡ ἡσυχοῦς
κατὰ τὸ φαινόμενον, τὰ παιδία καὶ εὖθυμα ἐκεῖνα
παιδία κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως, πάντα
ταῦτα, μικρὸν ἀναγνώστα, σοῦ δεικνύουν φῶς φα-
νερά, πόσον εὐκόλως ὁ ἄνθρωπος δύναται νά ἀπα-
τηθῇ, ὁποῖαν δὴποτε ἡλικίαν καὶ ἂν ἔχῃ. Νομίζουν
τὰ παιδία ὅτι θὰ δυνηθῶν νά σταματήσουν ἐγ-
καίρως ὅπου θέλουν! ὅτι θὰ προσθάσουν νά πλη-
σιάσουν εἰς τὸ ἀ-
πέναντι μέρος τοῦ
λιμένος! Διότι μό-
νον ἓνα γῦρον θᾶ
κάμουν, καὶ ἔπειτα
θὰ ἐπανεέλθουν πάλιν,
καὶ κατ' αὐ-
τὸν τὸν τρόπον ἐπι-
στεύονται τὴν ζωὴν
τῶν εἰς τὸ ρεῦμα, τὸ
ὁποῖον παρασύρει
εἰς τὴν ἄβυσσον.

«ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ ΩΡΥΟΝΤΟ ΠΕΡΙΕ ΤΟΥ ΑΚΑΤΙΟΥ» (Σελ. 38)

Μόλις εἶχον ἀ-
πομακρυνθῇ ἐκ τῆς
προκυμαίας, καὶ τὸ ἀκάτιον βαθμυδὸν ἤρχισε νά παρα-
σύρεται πρὸς τὸ πέλαγος, χωρὶς καθόλου νά λάβουν
εἰδησὴν τὰ παιδία. Ἐγέλωι λοιπὸν, ἐφώναζον, ἐτρα-
γῶδον καὶ ἡ χαρὰ τῶν δὲν εἶχεν ὄρια. Ὁ καπετάν
Κουπιᾶς καμπαρώνων διὰ τὴν ἐπίσημον θέσιν του,
ἐκίνει τὰ κωπία ἐπάνω κάτω χωρὶς καὶ αὐτὸς νά
εἰξεύρῃ τί του γίνεται, καὶ τὸ ἀκάτιον ἀπεμακρύνετο
βαθυμυδὸν ἐκ τῆς προκυμαίας, καὶ ὁλονὸν παρεσύ-
ρετο εἰς τὸ πέλαγος, ὡς νά το ἔσυρε σχοινίον ἀό-
ρατον.

Διὰ νά ἐκτιμήσῃ τις τὰς ἀποστάσεις ἐντὸς τῆς
θαλάσσης, πρέπει νά ἔχῃ ὀφθαλμούς πολὺ γυμνα-
σμένους καὶ νά εἶνε καλὸς ναυτικός. Τὰ παιδία
ὁμῶς, τὰ ὅποια ἦσαν ὅλως διόλου ἄπειρα καὶ ἀγύ-
μναστα, ἐνόμιζον ὅτι εἶνε ἀκόμη ἐντὸς τοῦ λιμένος,
ἐν ᾧ αὐτὰ ἐταξίδευον εἰς τὸ πέλαγος· ἡ προκυμαία
ἦτο πολὺ μακρὰν, καὶ πάντα τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα
ἄφησαν ὅπῃ των ἐγίνοντο βαθμυδὸν μικρότερα, καὶ
σχεδὸν δὲν ἐφαίνοντο καθαρὰ πλέον.

Μετ' ὀλίγην ὥραν αἰφνης ἔπαυσαν διὰ μιᾶς καὶ
τὰ ἄσπρα καὶ οἱ γέλωτες· διότι ὅσον ἔπλεον εἰς

τὰ ἀνοικτά, τότεν μεγαλητέρα ἦτο ἡ ταρχὴ τῆς θαλάσσης καὶ ὁ σάλος.

Εἰς τὰ πρόσωπα τῶν παιδίων ἐζωγραφήθη ἀπορία, ἐκπληξις, φόβος.

Ὁ Κουπιᾶς ἦτο κατάκοπος, εἶχεν ἀπαυδήσῃ, προσεπάθει μὲν νὰ κατορθώσῃ καὶ τι, ἀλλ' αἱ προσπάθειαι τοῦ ἦσαν ἀνωφελεῖς καὶ μάταιαι. Πάντες ἤρπασαν τὰ κωπία, καὶ τὸσον περίφημά τ' ἐκατάφεραν, ὥστε μετ' ὀλίγα λεπτά τῆς ὥρας τὰ κύματα τῆς θαλάσσης τοὺς τα ἐπῆραν, καὶ ἀπέμειναν μὲ τὰς χεῖρας κενάς. Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν τα ἔχονταν τὰ κωπία, πάλιν ὀλίγον θὰ ὠφελοῦντο, διότι δὲν εἴξευρον καθόλου πῶς ἔπρεπε νὰ τα μεταχειρισθῶν, ἀλλ' ὁ μὲν ὁ φόβος τῶν ἡύξουν, ὡς νὰ ἔχασαν τὴν μόνον ἐλπίδα τῆς σωτηρίας τῶν.

Ἐφώναζαν δυνάτ' αὐτά, ἀλλ' οὐκ ἀπελπιστικὰ κραυγὰς τῶν μόνον ὁ Θεὸς ἠδύνατο νὰ τας ἀκούσῃ.

Ἡ ἡμέρα ἤρχιζε νὰ κλίνη, ὁ ἥλιος εἶχε δύσῃ, καὶ τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ οὐρανοῦ ἦτο κατὰ κράτος ὡς εὐλογεῖς πυρκαϊᾶς. Πουθεν εἰς τὸν ὀρίζοντα δὲν ἐφαίνετο οὔτε ἐν ἰστίον, οὔτε ἐν τρεχαντήριον, οὔτε ἐν φορτηγῶν πλοιάριον, οὔτε ἐν ψαροκάικον.

Δὲν εἴξευρον ποῦ εὐρίσκονται, καὶ ὅπου καὶ ἂν ἔστρεφον τοὺς ὀφθαλμούς των, τίποτε ἄλλο δὲν ἔδλεπον, παρὰ μόνον θάλασσαν καὶ οὐρανόν.

Τί νὰ κάμουν!

Καθὼς πάντοτε συμβαίνει μεταξὺ ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι ἐσυμφώνησαν νὰ κάμουν μίαν ἀνοησίαν, ἤρχισαν κατὰ πρῶτον νὰ ἐπιρρίπτουν τὴν αἰτίαν ὅς εἰς τὸ ἄλλον. Ἐγὼ δὲν πταίω, ὅχι σὺ πταίεις, καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ. Ἀλλὰ ἐπεὶ ἕκαστος ἔδλε-

πεν ἐμπρός του τὸν κίνδυνον, ὁ ὅποιος ἡῤῥαγεν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, ὁ κοινὸς κίνδυνος ἔκαμε τὰ δυστυχῆ παιδία νὰ ἀγαπίσουν. Ἐκάλυπτο ζαρωμένον τὸ ἐν πλησίον τοῦ ἄλλου, καὶ ἦσαν ὡχρά, κατὰ βλημέναι, τὸ βλέμμα των ἦτο ἀγριωπόν, δὲν ἐζώνον πλεόν, δὲν ἔκλειον, ἔτρεμον ἐκ τοῦ φόβου των.

Καὶ πότε μὲν τὸ ἀκάτιον ἐγύριζεν ὡς σβούρα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν κυμάτων, πότε δὲ ἐδυθίζετο καὶ ἐγίνετο ἄφαντον ἐν τὸς βαράθροι. Τὰ κύματα ἐβόζον καὶ ὠρύοντο περίξ τοῦ ἀκατίου ὡς πεινασμένοι σκύλοι.

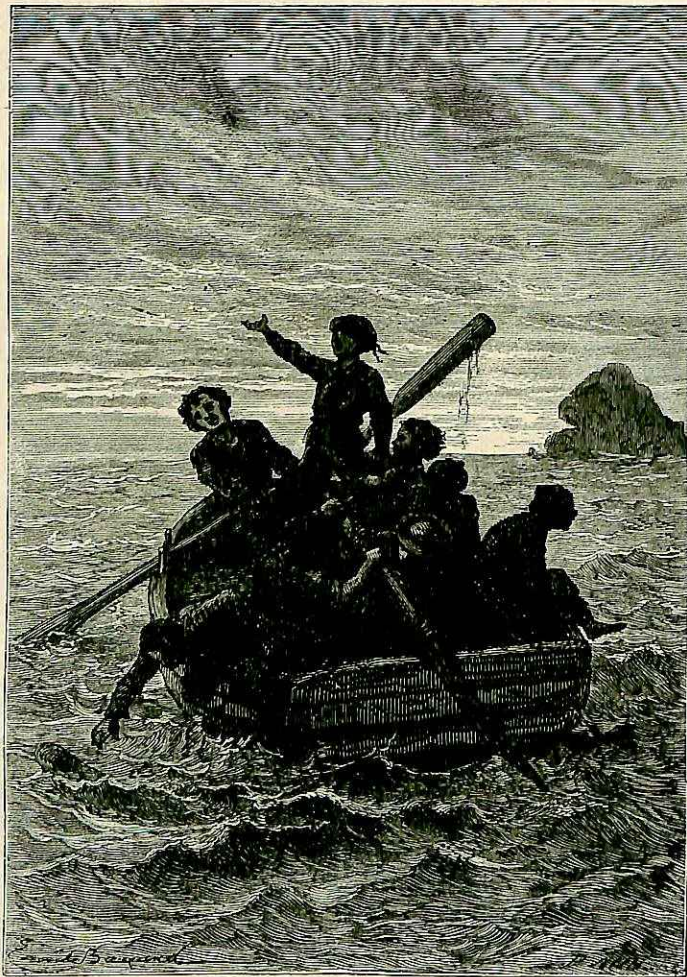
Ὁ Στέφανος καὶ ὁ Κουπιᾶς αὐτοὶ οἱ δύο μόνον ἦσαν ἀκόμῃ ὀλίγον ζῶντο. Ὁ Στέφανος μάλιστα ἐφαίνετο ὅτι ἡ φόβος ἐκείνη σκηνὴ ἐκίνει περισσότερον τὴν περιεργίαν του παρὰ τὸν φόβον του. Εἶχεν ἀκούσῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ροβινσῶνος, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι πλησιάζει καὶ αὐτὸς εἰς νησὶν τινα ἔρημον. Καὶ δὲν τον δυσχερᾶται ἡ ἐλπίς αὐτῇ. Ἀκριβῶς δὲ συνέβη ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸς ἐπεθύμει διότι τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ ἥλιος ἐβύθιζετο εἰς τὰ κύματα τοῦ Ωκεανοῦ, τὸ ἀκάτιον ἐκύλισεν ἐπάνω εἰς μικροῦς βράχους καὶ ἐξώκει-

λεν, ἔπρεπε ἔξω. Ἐνεκα τῆς συγκρούσεως τοῦ ἀκατίου καὶ τῶν βράχων, τὰ παιδία ἔπεσαν κάτω, καὶ ἐγίναν μαλλίαν κουδάρη, καὶ ὅταν ἐσηκώθησαν μετ' ὀλίγον, ἐψηλάρων τὰς πλευράς των. Εὐτυχῶς εὐθηνά τιν ἐγλύττωσαν, διότι δὲν ἐκτύπησαν πολὺ ἄσχημα ἄλλα τὸ ἀκάτιον ἐγίνε θρύμμα.

ΣΤ'

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ἡ ξηρὰ ὅπου ἐξώκειλε τὸ ἀκάτιον ἐκτείνεται

«ΙΔΕΤΕ ΤΟΥΣ! ΕΞΕΚΙΝΗΣΑΝ»

(Σελ. 37)

περίξ μεγάλου βράχου ἐρήμου, ὁ ὅποιος ἔχει σχῆμα ἀλλόλοτον, ὅψιν φοβεράν, καὶ ὑψοῦται ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον ὡς θεώρατον φρούριον. Ἡ θάλασσα ποτὲ δὲν ἐσκέπαζε τὴν κορυφὴν του, ὅπου κατέρευγον τὴν νύκτα οἱ γλάροι τῶν μερῶν ἐκείνων, καὶ ἔνεκα τούτου οἱ κάτοικοι τὸν ὠνόμασαν Βράχον τῶν Γλάρων.

Βεβαίως ἡ κατάστασις τῶν παιδίων δὲν ἦτο καὶ θόλου εὐάρεστος ὅπως δὴποτε ὅμως ὅσον φοβερά καὶ ἂν ἦτο, ἡσθάνθησαν μεγάλην ἀνακούρισιν ὅταν ἔπεσαν ἔξω. Ὁ μικρὸς ἐκεῖνος διάπλους, τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ταξιδάκι, τοὺς ἔκαμε νὰ αἰσθάνθωσιν τὴν ἀποστροφήν πρὸς τὴν θάλασσαν, ὥστε δὲν εἰμύοντο νὰ κρατηθῶν, καὶ ἐπήδησαν ἐκ τῆς χαρᾶς των, ὅταν ἐπάτησαν εἰς στερεὴν ἔδαφος.

Ἀλλ' ἡ χαρὰ των δὲν διήρκεσε πολὺ διότι τί θὰ ἀπογίνουσι ὅταν νυκτώσῃ; Καὶ πρέπει νὰ εἰδεύρετε ὅτι ἡ κοιλία των ἐπαιζέτα μπουρᾶ.

Καὶ ναὶ μὲν ἦσαν τρελλόπεδα, ἀλλ' ὅμως εἶχον ἀγγελικὴν καρδίαν. Διὰ τοῦτο ὅσοι εἶχον εἰς τὰ θυλάκια των τὸ δειλινὸν φαγητόν των, τὸ ἔβαλαν εἰς τὴν μέσσην, τὸ διεμοίρασαν εἰς ἴσα μερίδια, καὶ ἕκαστος ἐπῆρε τὸ μερίδιόν του.

Ἡ τράπεζα δὲν ἤργησε νὰ στρωθῇ.

Εἰς τὸ λιτὸν προσράγιόν των ἐπρόσθεσαν ὀλίγα μύδια καὶ διάφορα ἄλλα θαλασσινά, τὰ ὅποια ἐπιασαν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ.

Ὁ Στέφανος μετὰ τὸ δεῖπνον προσέφερε τὸ λεγόμενον ξεπλυστικόν, τὰ ἐπιδόρπια δηλὰ δὴ. Τοὺς διεμοίρασε προθύμως τὴν σοκολάταν τὴν ὅποιαν εἶχεν εἰς τὸ θυλακίον του.

Μεταξὺ τῶν τεμαχίων τοῦ ἀκατίου, τὰ ὅποια ἐπέταχθησαν ἔξω εἰς τὸν βράχον ὅταν αὐτὸ ἐγίνε χίλια κομμάτια, εὐρέθη καὶ μία νεροκολοκύνθη ὡς τὴν μέσσην γεμάτη ρούμιον καὶ νερὸν ἀνακατωμένον, καὶ ἕκαστος ἐπιεν ἀπὸ μίαν γουλιάν.

Τώρα πλεόν ἄλλο τίποτε δὲν ἔμεινε, παρὰ νὰ σκεφθῶν πῶς θὰ διανυκτερεύσουν. Συνήθως λέγομεν ὅτι μία νύξ δὲν εἶνε τίποτε, περὶ εὐκολως. Ναί, ἀλλ' ὅμως αὐτὰ τὰ λέγοντα ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους περιμένει κλινὴ ἀναπαυτική, δωμάτιον καλὸν ἐντός οἰκίας καλῶς ἡσφαλισμένης. Ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι ἴσως

εἶνε δίκαιον νὰ ἔχῃ ἄλλην γνώμην ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος παλάτι ἔχει τὸ βουνὸν καὶ σκέπασμα τὸν οὐρανόν, καὶ στρώμα ὀλίγα φύκη τῆς θαλάσσης, καὶ ἐλπίδα... οὐδεμία!

Ἡ ἡμέρα ἦτο θερμοτάτη, ἀλλ' ἡ νύξ ἦτο ψυχρὰ καὶ σκοτεινὴ!

Ζαρωμένοι εἰς τὴν ρίζαν τοῦ βράχου ἔτρεμον καὶ ἔκλειον.

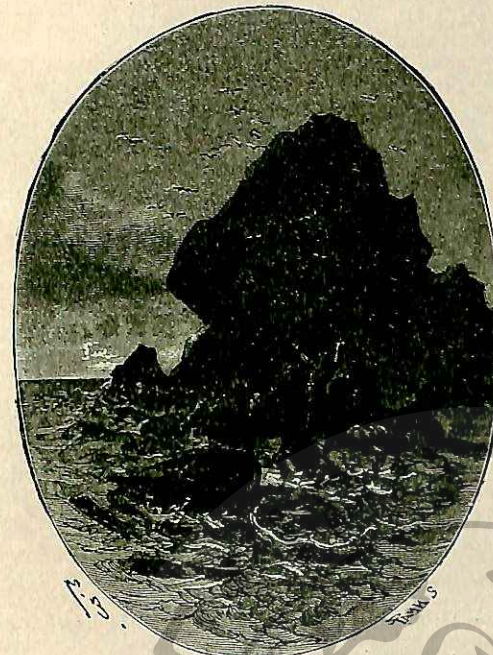
Ὁ Στέφανος μάλιστα μὲ τὰ κλωκαρινὰ του φέρεματα ἤρχισε νὰ τουρτουρίζῃ, καὶ νὰ αἰσθάνεται ὅτι αἱ ἔρημοι νῆσοι δὲν εἶνε τὸσον εὐχάριστοι, ὅσον ἐνόμιζε πρὶν.

Ὁ Κουπιᾶς εὐθὺς ἐξεδύθη τὸ φόρεμά του καὶ το ἔρριπεν εἰς τοὺς ὄμους τοῦ Στεφάνου. Τὸ Εὐαγγέλιον λέγει ὅτι ὁ ἔχων δύο χιτῶνας ὀφείλει νὰ δίδῃ τὸν ἕνα ὥστε ἐκεῖνος ὁ ὅποιος ἔχει ἕνα, ὀφείλει νὰ παραχωρῇ τὸν ἡμισυν καὶ ὁ μὲν ὁ Κουπιᾶς ἔδωκεν ὁλόκληρον τὸ φόρεμά του.

Ὁ Κουπιᾶς ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἐκτὸν ὀργιστὴς μεγάλτερος ἐκείνην τὴν ἀξιωματικὴν νύκτα. Τώρα θὰ ἴδῃτε πῶς τὸ παιδίον τοῦτο ἀπέδειξε πόσον ὠφελεῖ ἐν ὥρᾳ κινδύνου ἡ δόξυναια, ἡ γενναίότης καὶ τὸ ἀποφασιστικόν.

«Ἐμπρός, παιδιά, σφουγγισθῆτε τώρα καὶ ἀκούστε τί θὰ σὰς πῶ. Πρέπει νὰ ἔχετε καὶ λίγη ντροπὴ, καὶ νὰ μὴν κάθουσε καὶ κλαῖτε σὺν μωρὰ παιδιά. Χαρὰ ἔς το! Τώρα πιά σῆς δὲν εἴσατε παι-

διά! Ἐσύ, Χοιρομέρη, ἐσφαλῆστες τὰ ἑπτὰ ἔς τῆς τελευταίας σαρκέλλας. Ἐσύ, Ἀγκίστρη, θὰ σφαλῆς τὰ ὀκτὼ ἔς τῆς ῥέγγας. Ἐσύ, Φυκιώτη, περπατεῖς ἔς τὰ δέκα. Ἐσύ, Πλημμύρη, σοῦ κύνουν τὰ πόδημάτ' ἐξ ὅπου φορεῖ ὁ μεγαλύτερός σου ἀδελφός ὅταν πᾶν νὰ ψυρέψῃ. Τὸ λοιπὸν βλέπετε πῶς δὲν εἴσατε παιδιά! Παρὰ νὰ καθύμνατε λοιπὸν στρωμμένον ὁ ἕνας κοντὰ ἔς τὸν ἄλλον σὺν τὰ πρόβχτα ὅταν βλέπουσι βροχὴ καὶ ἀντάρα, ἃς θυμηθοῦμε πῶς ἔχομε πατέρας θαλασσινοὺς, καὶ μὴν ἡμέρα θὰ γίνωμε καὶ μεῖς θαλασσινοί. Θέλετε λοιπὸν νὰ ἴδῃτε πάλιν τὸ χωριὸν μας, νὰ ἴδῃτε τοὺς γονεῖς σας καὶ νὰ φάτε πάλιν σούπα μὲ τὸ λαρδί; Ἐγὼ σὰς το ὑπόσχομαι, μὲ τὴν συμφωνίαν ὅμως νὰ κύνετε ὅτι σὰς πῶ ἐγὼ, καὶ νὰ φερθῆτε ὅχι σὺν παιδιά, ἀλλὰ σὺν ἀνδρες.

«ΤΟ ΑΚΑΤΙΟΝ ΕΓΓΙΝΕ ΘΥΜΜΑΤΑ» (Σελ. 38)

— Ναι, ναι! ἀνεφώνησαν πάντα τὰ παιδιά, διότι τα ἤλεκτρισεν ὁ λαμπρὸς αὐτὸς λόγος τοῦ Κουπιᾶ. Πρόσταξε σύ, καὶ 'μεῖς ἀκούμε. Σὺ εἶσαι, Κουπιᾶ, ὁ καπετάνιος μας!»

Τὰ παιδιά ταῦτα ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων εἶχον ἀκούσῃ διαφέρους διηγῆσαι περὶ πλοίων, τὰ ὅποια ἐναυάγησαν καὶ τῶν ὁποίων τὰ πληρώματα ἐρρίφθησαν εἰς τὴν ξηρὴν ὑπὸ τῶν κυμάτων. «Ὡστε ἡ φαντασία των ἦτο συνηθισμένη πλέον εἰς τὰ φοβερά δράματα τοῦ Ὠκεανοῦ. Εἰξευρον ἐξ ἀκοῆς καὶ συγκεχυμένως τί κάμνουν συνήθως οἱ ναυαγοὶ εἰς τοιαύτας δεινὰς περιστάσεις.

«Τὸ λοιπόν, ὑπέλαβεν ὁ καπετὰν Κουπιᾶς, ἂν οὐ ἐγὼ εἶμαι ὁ καπετάνιος, σεῖς εἴσατε πῶς τὸ λένε; τὸ ἐπιτελεῖτό μου. Λοιπὸν ἐλάτε νὰ κάνωμε συμβούλιο, καὶ νὰ σκεφθοῦμε τί εἶνε τὸ καλλίτερον νὰ γίνη ἡ αὐτὴν τὴν περίστασιν. Καθένας θὰ εἴπῃ τὴν ιδέα του, καὶ ἔπειτα θὰ ἀποφασίσωμε τί θὰ γίνη. Ἔτσι κίνουν σὲ ὅλα τὰ ναυάγια. Τὸ λοιπόν, ἀρχίζει ἡ συνεδρίασις. Ἐ-λα σύ, Χοιρομέρη! Μίλησε πρῶτος».

— Ἐμένα ἡ ιδέα μου εἶνε, ὅτι πρέπει νὰ ῥίξωμε κανονιές, ὥς νὰ μας ἀκούσῃ κανένα περαστικὸ καράβι καὶ νὰ ῥθῇ νὰ μας συμμαζώξῃ.

— Κανόνι δὲν ἔχομε, εἶπεν ὁ Ἀγκίστρης.

— Οὔτε μαροῦτι, εἶπεν ὁ Πλημμύρης.

— Καὶ τί με μέλει ἐμένα; εἶπεν ὁ Χοιρομέρης. Μ' ἐρωτήσατε καὶ σας εἶπα τὴν ιδέα μου. Ποιὸς σας ἔπιασεν ἀπὸ τὸ λαιμὸ νὰ τὴν παραδεχθῇτε.

— Ἀς εἶνε, εἶπεν ὁ Κουπιᾶς, ἄς τὴν ἔχωμεν καὶ αὐτὴν καὶ βλέπομε. Ἐλα τώρα σύ, Φυκιώτης, λέγε.

— Ἐμένα ἡ ιδέα μου εἶνε, εἶπεν ὁ Φυκιώτης, ὅτι πρέπει νὰ σκαρβλώσωμεν ὥς ἀπάνω ἑς τὴν κορυφὴν αὐτουνοῦ τοῦ βράχου, καὶ ὅταν ἀναιδοῦμε, νὰ μπηξώμε ὅλοι τῆς φωνῆς με ὅλη μας τὴ δύναμι, καὶ νὰ κούνομε τὰ μαντήλια μας ἑς τὸν ἀέρα.

— Πάει καλά! εἶπεν ὁ Κουπιᾶς. Ἐλα τώρα σύ, Μαρίδα. Ἐσὺ εἶσαι τσουλάκι, μὴ κόβει τὸ κεφα-

λάκι σου. Ἐλα τώρα νὰ μας πῇς καὶ σὺ τὴν ιδέα σου.

— Ἐμένα ἡ ιδέα μου εἶνε, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς Μαρίδας με τὴν λεπτὴν φωνήν του, ἡ ιδέα μου εἶνε ὅτι πῶς πρέπει νὰ γράψωμε ἓνα γράμμα, καὶ ἔπειτα αὐτὸ τὸ γράμμα νὰ το βάλωμε σὲ μιὰ μποτίλια, καὶ ἔπειτα νὰ τὴν ρίξωμε τὴν μποτίλια μέσα ἑς τὴ θάλασσαν. Δὲν εἶνε καλὰ ἔτσι;

— Ἐλα τώρα σύ, σιὸρ Στέφανε, ἔχεις νὰ μας πῇς καὶ σὺ τίποτα;

— Ἐγὼ, ἀπεκρίθη ὁ Στέφανος, εἶμαι τῆς γνώμης νὰ εὐρωμε νὰ κόψωμ' ἓνα δένδρον πολὺ χονδρὸ, καὶ ἀφ' οὗ το σκάψωμε με τοὺς σουγιάδες μας, νὰ μπούμε ὅλοι μας μέσα καὶ νὰ γυρίσωμε ἑς τὸ χωριὸ μας.

— Ἀ, μπᾶ! εἶπεν ὁ Ἀγκίστρης, αὐτὸ δὲν γίνεται. Πρέπει νὰ φτιάσωμε μία

πῶς τη λένε; μία σχεδιά με τὰ σανίδια τῆς βάρκας μας, καὶ ἔπειτα νὰ ρίξωμε τὸν κόμπο νὰ ἰδοῦμε ποίαν θὰ πείσῃ ὁ κόμπος νὰ φαγωθῇ πρῶτος ἀπὸ τοὺς ἄλλους μας!»

Τὰ μέλη τοῦ συμβουλίου, ὅταν ἤκουσαν τὴν πρότασιν τοῦ Ἀγκίστρη, τὰ ἔχασαν καὶ κατετρόμαξαν διότι δὲν εἶχόν ποτε συλλογισθῇ ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ καταντήσουν εἰς τό-

σιν ἀνάγκην, ὥς νὰ φαγωθοῦν μετὰ τῶν. Λοιπὸν ἔκατέβασαν ταῦτα τῶν καὶ ἐσκέπτοντο τὴν συμφορὰν των. Καὶ αὐτὸς ὁ καπετὰν Κουπιᾶς ἔχασεν ὀλίγον τὴν ζωηρότητά του καὶ τὸ θάρρος του καὶ ἦτο ἑτοιμος νὰ προτείνῃ τροπολογίαν τινὰ τῆς προτάσεως τοῦ Ἀγκίστρη, ὅτι ὅλα δὴ ἔάν τοὺς ἀναγκάσῃ ἡ πείνα νὰ ρίξουν τὸν κόμπον, ὁ καπετάνιος δὲν θὰ πιάσῃ.

Ἄλλ' αἰφνης καὶ διὰ μιᾶς ἡ ὁμήγυρις ἠλλαξέ γνώμην, καὶ πάντες ἐκ συμφώνου ἀνεφώνησαν μετ' ἀγχανακτῆσεως!

— Ὁχι, ὁχι! καλλίτερα νὰ ποθάνωμε τῆς πείνας! Κάτω ὁ Ἀγκίστρης!

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Ἀγκίστρης χωρὶς καθόλου νὰ παραθῇ, ἔτσι τον ἔφαγαν τὸν παπποῦ μου, ὅταν ἐπνίγηκε τὸ καράβι ἡ Μέδουσα!

— Ἐλα σύ, Πλημμύρη! Πέ μας τὴ γνώ-

μη σου, εἶπεν ὁ Κουπιᾶς διὰ νὰ ἀλλάξῃ ὁμιλίαν.

— Ἐγὼ, ἀπεκρίθη ὁ Πλημμύρης τολμηρῶς, δὲν εἰξέρω πολλὰ πολλὰ! Ποτέ μου δὲν κάθομαι νὰ χαλῶ τὴν καρδιά μου γιὰ τὸ τίποτα, καὶ νὰ χάνω τὴν ὥρα μου με τὰ λόγια. Ἡ ιδέα μου εἶνε ὅτι πρέπει νὰ φύγωμ' ἀπὸ 'δῶ μιὰ ὥρ' ἀρχήτερα, νὰ πάμε ἑς τὰ σπίτζ μας πρὶν το καταλάβουν οἱ γονεῖς μας ὅτι λείπομε, νὰ ῥίξωμε μέσα μας ὅτι βροῦμε, καὶ νὰ χωθοῦμε κρυφὰ κρυφὰ μέσα στὸ κρεββατάκι μας. Ἄν ἄλλος κανεὶς ἔχει νὰ εἴπῃ τίποτα καλλίτερο, ἄς το εἴπῃ.

Ὅσον ἡ γνώμη τοῦ Ἀγκίστρη ἐδυσχερέστησε τὴν ὁμήγυριν, ἄλλο τόσον ἤρεσεν ἡ γνώμη τοῦ Πλημμύρη καὶ ὅχι μόνον ἤρεσεν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐνέκριναν με πολὺν ἐνθουσιασμόν. Ἡ γνώμη αὐτῇ ἡ τόσον ἀπλὴ καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Πλημμύρης ἐξέφρασε με τόσῃν ἀφέλειαν, ἀνεκούφισε τὰ στήθη πάντων καὶ συνήνωσε πάσας τὰς γνώμας.

«Εὖγε, Πλημμύρη! Ὁ Πλημμύρης τα εἶπε καλλίτερα ἀπὸ ὅλους, τὴν γνώμην τοῦ Πλημμύρη πρέπει νὰ ἀκούσωμεν, Ζήτω τοῦ Πλημμύρη! Ζήτω του!»

Ὁ καπετὰν Κουπιᾶς ὅταν εἶδε τὸν θρίαμβον τοῦτον τοῦ Πλημμύρη, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ποτέ του δὲν ἐπερίμενε, ἐν τῇ πρὸ ὀλίγῃ ὥρᾳ ὅλον ἐκεῖνο τὸ συλλολόγιόν του εἶχεν ἀνακηρύξῃ καπετάνιον του, θὰ ἐπικράνη βέβαια καὶ θὰ ἐσκήφθη πόσον ἐφήμερον πρᾶγμα εἶνε ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εὐνοία τῶν ἀνθρώπων. Ἦρχισε νὰ τρέμῃ μήπως χάσῃ τὴν ἐξουσίαν, καὶ ἐνόμισεν ὅτι τετέλεστοι πλέον. Ἦλθε πλέον ἡ στιγμή νὰ φανῇ τολμηρὸς καὶ νὰ προσθάσῃ νὰ ἀρπάσῃ πάλιν τὴν ἐξουσίαν, ἡ ὁποία ἐκινδύνευε νὰ τοῦ φύγῃ μέσ' ἀπὸ

τὰ χέρια του. Ἐπανελάβε λοιπὸν ἀνὰ μίαν τὰς διαφόρους γνώμας, καὶ ἀπέδειξε πόσον ἦσαν ἀκατόρθωτοι, ἀκατάλληλοι καὶ γελοῖαι. Τὴν γνώμην μάλιστα τοῦ Πλημμύρη τὴν ἔκαμε σκουπίδι.

«Μὰ τὸ νχί, εἶπε, καὶ ποιὸς δὲν το ξέρει ὅτι τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ φύγωμ' ἀπὸ 'δῶ! Μὰ δὲν μας λές, κύρ Πλημμύρη, καὶ τί πρέπει νὰ κάνωμε; πῶς θὰ το καταφέρωμε; Ἐλα ντέ! ἐδῶ σε θέλω!»

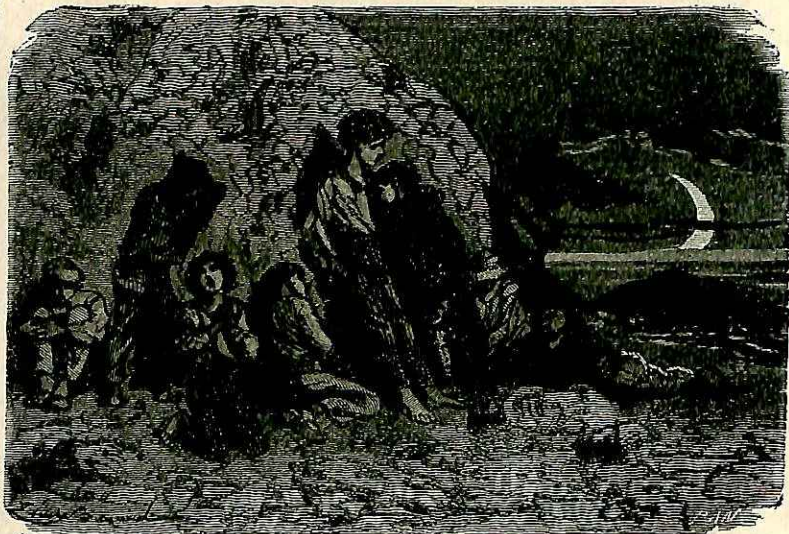
— Τί! τί! ἐτραύλισεν ὁ Πλημμύρης, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ τὰ χάνῃ, διότι ἔβλεπεν ὅτι ἡ γνώμη του ἦτο γελοία.

— Ἡθελες μαθεῖς νὰ μας κοροϊδέψῃς; εἶπεν ὁ Κουπιᾶς με θυμόν, καθὼς εἶδεν ὅτι ὁ Πλημμύρης σιωπᾷ καὶ δὲν τον ἀντικρούει. «Ἐ! γιὰ κοροϊδία μὰς το εἶπες; Νὰ με συμπαθήσῃς, κύρ Πλημμύρη μου, νὰ σου εἰπῶ ὅτι κακὴν ὥρην ἐδιάλεξες. Ἄν τυχόν πάλιν καὶ το εἶπες με τὰ σωστά σου, νὰ με συμπαθήσῃς πάλιν, κύρ Πλημμύρη, νὰ σου εἰπῶ ὅτι τέτοια κουταμάρα δὲν πιστεύω νὰ βρεθῇ ἄνθρωπος νὰ τὴν εἴπῃ ἑς ὅλον τὸν κόσμον!»

— Πές μας νὰ κούσωμε τὴ δικὴν σου! εἶπεν ὁ Πλημμύρης με περιφρόνησιν, χωρὶς νὰ κινηθῇ καθόλου ἀπὸ τὴν θέσιν του.

— Ἀκούστε τὴν, ἀνεφώνησεν ὁ Κουπιᾶς: «Ἀς ψάξωμεν ὅλοι ἑς τῆς τσέπης μας νὰ ῥωμε σπέρτα!» Οἱ γονεῖς τόσον αὐστηρῶς εἶχον ἀπαγορεύσῃ εἰς τὰ παιδιά νὰ μὴ πιάνουν ποτέ πურεῖα, μήτε νὰ κρατοῦν ποτε ἐπάνω των, ὥστε πάντες σχεδὸν εὐρήκαν εἰς τὰ θυλάκιά των δύο ἢ τρία πურεῖα!

«Τώρα λοιπόν, ἀνεφώνησεν ὁ καπετὰν Κουπιᾶς ὥς νὰ εἶδε στρατιωτικὸν πρόσταγμα, τώρα με τὰ σανίδια τῆς βάρκας θὰ φτιάσωμεν ὅχι μία σχεδιά,

«ΖΑΡΩΜΕΝΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΙΖΑΝ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ ΕΤΡΕΜΟΝ ΚΑΙ ΕΚΛΑΙΟΝ» (Σελ. 39)

«ΕΣΥΝΑΖΟΝ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΣΤΟΙΒΑΖΟΝ ΟΠΩΣ ΟΠΩΣ» (Σελ. 42)

ἀλλὰ μία στοίδα, καὶ θὰ βάλωμε φωτιά νὰ ἀνάψῃ φλόγα μεγάλη τόσο μεγάλη, ποῦ νὰ μπορῇ νὰ φαίνεται δέκα μίλια μακριὰ 'ς τὴ θάλασσα. Τὰ καράδια ὅταν τὴν ἰδοῦν τὴ φωτιά δὲν θὰ 'ποῦν δέβαια ὅτι πῶς ἔπικσε φωτιὰ καμμία καμινάδα, θὰ καταλάβουν πῶς εἶνε σημεῖο μεγάλης ἀνάγκης καὶ 'μεῖς ἐδῶ τριγύρω 'ς τὴν ἀνθοκρούρη σὰν τὸ ἀρνὶ 'ς τὴ σοῦβλα θὰ ζεστάνουμε τὰ κρυωμένα κοκκαλάκια μας μὲ τὴν ἡσυχία μας ἀντὶ νὰ χτυποῦμε τὰς φτέρνες μας 'ς τὴ γῆ γιὰ νὰ ξεμουδιάσουν τὰ πόδια μας. Δὲν γίνεται νὰ μὴ τὴν ἰδοῦν τὴ φωτιά καὶ νὰ μὴ τρέξουν νὰ μας 'πάρουν ἀπὸ 'δῶ 'πάνω.»

Εἶνε περιττὸν νὰ σας περιγράψω τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ομιλίας τοῦ Κουπιᾶ. Καὶ ὁ Χοιρομέρης καὶ ὁ Φυκιώτης καὶ ὁ Ἀγκίστρης ἔκλιναν τὸν αὐχέναν, καὶ ἐπήνεσαν τὴν εὐφυστάτην γνώμην τοῦ μικροῦ καπετάνιο. Μάλιστα καὶ μόνῃ ἡ ἰδέα ὅτι μετ' ὀλίγην ὥραν θὰ ἔχουν ἀξιόλογον πυρὰν, τοὺς ἔκαμε νὰ δώσουν τὰς ψήφους των εἰς αὐτόν.

«Ἀλλὰ ὁ Κουπιᾶς χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἀνεφώνησε·

«Λοιπὸν τώρα ὅλοι σας εἰς τὸ κατὰστρωμα, ὅλον τὸ πλήρωμα εἰς ἔργον!»

Καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἄστρων, ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ ὅλης τῆς ὁμηγύρευς, διηυθύνθη πρὸς τὸ ἀκάτιον, τὸ ὁποῖον εἶχε κυβερνήσῃ τὸσον περίφημα καὶ ἦτο πλκχισμένον ἐπάνω εἰς τὰ ῥήγα 'ὅπου εἶχεν ἐξοκεῖλῃ καὶ εἶχε σπᾶσῃ τὰ πλευρά του. Ὁ Κουπιᾶς ἐξήγαγε τὸν σκελετὸν τοῦ ἀκατίου, ἐλπίζων ὅτι ἤθελεν εὖρη τίποτε καλὸν διὰ τὸ στόμα τὸ μόνον τὸ ὁποῖον ἤρεν ἦτο ὀλίγα δέματα στυπείου, ὀλίγα ῥάκη ὑράστματος πιτωμένου, μικρὸς πέλεκυς, σχοινία καὶ τόνος. Ἀλλ' ἅπαντα δὲν εἶνε ἄχρηστον, τίποτε δὲν πρέπει νὰ περιφρονῶμεν. Ἐκ πάντων τούτων τῶν πρὸς μὲν τὰ ὅποια κατ' ἀρχὰς θὰ ἐφαίνοντο εἰς αὐτὸν ἄχρηστα, δὲν ὑπῆρχεν ἓν κ' ἂν τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἦτο χρησιμώτατον. Λοιπὸν, ἀρ' οὐ ὠπλίσθη μὲ τὸν πέλεκυν, κατεχέρισε μὲ τὰ σῶστα του τὰ ἀνοικτὰ πλευρὰ τοῦ ἀκατίου, καὶ ἐν ᾧ αὐτὸς τα κατεκερμάτιζε μὲ τὰ πυκνὰ καὶ ἀλλεπάλληλα κτυπήματά του, οἱ ἄλλοι ἐσύναζον τὰ κομμάτια καὶ τα ἐστοίβαζον ὅπως ὅπως εἰς τὸ μέρος ὅπου τοὺς εἶχε δεῖξῃ ὁ Κουπιᾶς.

Δὲν ὑπάρχει τὸσον μεγάλη συμφορὰ, τὴν ὁποῖαν νὰ μὴ δύναται νὰ μετριάσῃ καὶ διασκεδάσῃ ἡ κοινὴ συνεργασία.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΚΟΙΜΑΤΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΜΟΥ

(Ἴδε τὴν ἐν σελίδι 33 εἰκόνα)

Κοιμάται τὸ παιδάκι μου,
κοιμάται τ' ἀγοράκι μου
Κι' ὁ ὕπνος τοῦ χαρίζει
λουλούδια ἀπ' τὸν παράδεισο
καὶ τὸ ἀποκοιμίζει
σὲ ὄνειρα γλυκά.

Κοιμάται τὸ παιδάκι μου,
κοιμάται τ' ἀγοράκι μου
καὶ κάτασπρ' ἀγγελούδια
τοῦ τραγουδοῦν 'ς τὴν κούνια του
τοῦ οὐρανοῦ τραγούδια
σὰν ὄνειρα γλυκά.

Μὲ τὰ χρυσὰ μαλλάρια του
χυτὰ 'στὰ μαγουλάκια του
τ' ἀγόρι μου κοιμάται,
καὶ παιδικὸ χαμόγελο
'στὰ χεῖλιν του πλανᾷται,
οὐράνια εὐωδιά.

Πουλὶκ μὴν κελαδήσετε,
νὰ μὴ μοῦ το ξυπνήσετε
τ' ὀλόξανθο παιδί μου,
γιατὶ 'ς αὐτὸ παρέδωκα
τὴ νηότη, τὴ ζωὴ μου
καὶ ὅλη τὴν καρδιά.

Κοιμάται τὸ παιδάκι μου,
κοιμάται τ' ἀγοράκι μου,
κοιμάται ἡ χαρὰ μου
καὶ ἡ θερμὴ ἀγάπη μου
βαθεῖς ἀπὸ τὴν καρδιά μου
τὸν ὕπνο του φιλεῖ.

Κοιμάται τὸ παιδάκι μου,
κοιμάται τ' ἀγοράκι μου,
καὶ ὅταν θὰ 'ξυπνήσῃ
τὴν τρυφερὴ μητέρα του
σιμὰ του θ' ἀπαντήσῃ
γλυκὰ νὰ το φιλῇ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΠΕΡΙΣΚΕΠΤΟΣ ΕΠΙΘΥΜΙΑ

— "Ἀχ' πῶς θέλω ν' ἀποθάνω! εἶπε μὲ στεναγμὸν ἡ καρδερὶνα.

— Νάξευρες πόσον σε λυποῦμαι, εἶπεν ἡ γάτα, ἡ ὁποία τὴν κατέτρωγε μὲ τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ περνῶ ὅλην μου τὴν ζωὴν μέσα 'ς ἓνα κλουβί, ἐν ᾧ ὅλεις αἱ ἄλλες καρδερὶνες πετοῦν χαρούμενες 'πάνω 'ς τὰ δένδρα καὶ 'ς τὰ λουλούδια...

— Εἶνε φοβερόν!.. εἶπεν ἡ γάτα.

— Καὶ νὰ μὴ μου δίδουν τὴν ἀδειαν οὔτε τὸν γυῖρον τοῦ δωματίου νὰ κάμω, διὰ νὰ ξεμουδιάσουν μὴ σταλιά τὰ πτερὰ μου.

— Αὐτὸ εἶνε τυραννία, βαρβαρότης!..

— Κ' ἔπειτα θέλουν νὰ κελαδῶ! δὲν μου λές, σὲ παρκαλῶ, πῶς ἤμπορῶ ἐδῶ νὰ κελαδῶ;

— Κ' ἐγὼ αὐτὸ λέγω, πῶς εἰμπορεῖς καὶ κελαδεῖς αὐτοῦ μέσα!..

— Κελαδῶ χωρὶς ὄρεξιν, διὰ τῆς βίας, δὲν λέγω πλεῖα ἐκεῖνα τὰ τραγούδια τῆς καρδιάς, ποῦ ἔλεγα πρὶν νὰ με φυλακίσουν ἐδῶ μέσα...

— Ἐμένα, εἶπεν ἡ γάτα, μόνον τῆς καρδιάς τὰ τρα-

γούδια μ' ἀρέσουν. Τὰ ἄλλα δὲν μ' ἀρέσουν καθόλου.

— "Ἀχ! πῶς ἤθελα ν' ἀποθάνω!

— Αὐτὸ σε συμβουλεύουν καὶ οἱ καλλίτεροί σου φίλοι... Σοῦ το λέγω εἰλικρινῶς καὶ τὸ καλλίτερον ἀκόμη ὅτι λαμπρὰ εὐκαιρία σοῦ παρουσιάζεται διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ὁ πόθος σου, ἡ θύρα τοῦ κλουβιοῦ σου εἶνε μισανοιγμένη! ἔδωκα, καὶ...

— Καὶ;...

— Καὶ θὰ σε ἀπαλλάξω ἀπὸ τὰ βάσανά σου, χωρὶς νὰ θέλω, μόνον γιὰ τὴν φιλίαν ποῦ σου ἔχω, ἀπεκρίθη ἡ γάτα καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ὀρμήσῃ.

Μόλις ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους ἡ καρδερὶνα ἐξέβαλε τρικύτην φωνὴν ὥστε ἔτρεξεν ἡ κυρία της. Ἡ δὲ γάτα τρέχει καὶ ἀκόμη τρέχει.

Πόσα πικρὰ ἐπιθυμοῦν πράγματα ἐπιδολεῖν εἰς τὸν ἐκτὸν των ὅπως ἡ καρδερὶνα! τὰ παιδία ταῦτα πρέπει νὰ θεωροῦν ὡς εὐτύχημά των ὅτι δὲν ἐκτελεῖται ὁ πόθος των, καὶ νὰ χρεωτοῦν εὐγνωμοσύνην εἰς τοὺς γονεῖς των ὅτι τα σώζουν ἀπὸ τὴν καταστροφὴν, ὅπως ἡ καρδερὶνα εὐγνωμονεῖ βεβαίως τώρα τὴν κυρίαν της.

Ο ΑΚΟΥΣΙΟΣ ΜΑΝΤΙΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος: Ἴδε σελ. 27)

Ἐκεῖ ἔμεινε πολλὴν ὥραν καπνίζων τὸ τσιμποῦκί του καὶ συλλογιζόμενος τὴν ἀσάσιαν τῆς τύχης, ὅτε ὁ μου εἰς τῆς μετὴν δυνατὴν φωνὴν του ἀπὸ τὸν μικρὸν προσεκάλεσε τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν ἐσπερίνῃν προσευχὴν.

— Νά, πάγει, 'πέρασε! εἶπε μὲ στεναγμὸν ὁ Ἀλῆς συλλογιζόμενος. τὴν μίαν ἡμέραν ἡ ὁποία ἐπέρασε.

Τὴν ἐπαύριον ἦτο πάλιν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ὅτε ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ μου εἰς τῆς.

— Πέρασαν δύο, εἶπε μὲ ἀναστεναγμὸν ὁ μάντις.

Τέλος τὴν τρίτην ἡμέραν ἀποφασίσας πλέον ὅτι θ' ἀποθάνῃ καὶ θὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ βάσανα ἐκεῖνα, ἄμα ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ μουεζίνῃ εἶπε μὲ κάποιαν ἀνακούφισιν:

— Δόξα σοι ὁ Θεός! Πέρασαν καὶ ἡ τρεῖς! ἐτελείωσαν πλέον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς διαβάτης ἀκούσας αὐτὸν ὤρμησε καὶ ἐφίλησε τὴν χεῖρά του μὲ σέβας.

— Αὐθέντα, τῷ εἶπε μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, μὴ μας καταστρέψῃς μᾶς ἐμάντευσες, τὸ ὁμολογοῦμεν τὴν πρώτην ἡμέραν ἀνεκάλυψες τὸν ἓνα ἀπὸ ἡμᾶς, τὴν δευτέραν τὸν ἄλλον καὶ σήμερ ἐμάντευσες ὅτι ἐπέρασα καὶ ἐγὼ ὁ τρίτος. Μὴ μας

φανερῶσῃ καὶ θὰ σου εἰπῶ ποῦ ἔχομεν κρυμμένον τὸν θησαυρὸν τοῦ αὐτοκράτορος.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Ἀλῆς ἦτο πρόθυμος νὰ ὑποσχεθῇ ὅτι καὶ ἂν του ἐξήτοιν ἀφ' οὗ λοιπὸν ὑπεσχέθη νὰ μὴ τοὺς φανερῶσῃ, ὁ κλέπτης τῷ ἔδειξε τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε κρύψει τὸν θησαυρὸν μὲ τοὺς συντρόφους του.

Ὅτε οἱ χωροφύλακες τὸν συνέλαβον διὰ νὰ τον ὀδηγήσουν εἰς τὸν δῆμιον, ὁ Ἀλῆς εἶπε νὰ τον παρουσιάσουν εἰς τὸν αὐτοκράτορα.

— Ἡ ὠρισμένη ὥρα ἔφθασε! τῷ εἶπεν ὁ Καρχ-Μπου-Λαδῆ.

— "Ὅχι ἀκόμη! ἀπεκρίθη ὁ Ἀλῆς, ἡ ἡμέρα δὲν ἐτελείωσε.

— Ἐν τούτοις ὁ μου εἰς τῆς προσεκάλεσε τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν ἐσπερίνῃν προσευχὴν, εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ.

— Εἰς τὸ βασίλειον τοῦ προφήτου ἡ νύξ δὲν ἀρχίζει παρ' ὅταν δὲν ἤμπορεῖ κανεὶς πλέον νὰ διακρίνῃ ἓνα φύλλον εἰς τὴν ῥάχιν ἑνὸς μυῦρου· ἐγὼ δὲ θὰ ἀνακαλύψω τὸν θησαυρὸν πρὶν νὰ χαθῇ ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα ὁ ἥλιος.

— Ἀλήθεια! ἀνέκραξε μὲ πολλὴν χαρὰν ὁ αὐτοκράτωρ.

‘Ο ‘Αλῆς ἐκαμώθη ὅτι ἐσκέπτετο ἔπειτα ἄνω-
θώθη ἐπισήμως.

— Οἱ κλέπται, εἶπεν, ἔκρυψαν τὸν θησαυρὸν εἰς
ἐν παληοπήγαδον μισοκρημνισμένον, τὸ ὅποιον εὐρί-
σκεται εἰς τὸν ἐγκαταλειμμένον κήπον τοῦ μονα-
στηρίου τῶν δερβισῶν· καὶ τώρα, ἂπιστε βασιλεῦ, τόλ-
μησε νὰ ἐγγίσης τρίχῃ ἐκείνου τὸν ὅποιον ὁ ‘Αλλῆχ
ἐμπνέει ἀκαταπαύστως πρὸς ὄφελός σου.

‘Ο Καρὰ-Μπου-Λαδῆ ἔστειλε τὰς ἀξιωματι-
κούς του εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος, οἳτοι δὲ εὗρον
ὅλον τὸν θησαυρὸν ἀπείρακτον.

— ‘Ω υἱέ μου,
ἀνέκραξεν ἐν παρα-
φορᾷ εὐγνωμοσύνης
ὁ αὐτοκράτωρ τῆς
Σαμαρκάνδης· ζή-
τησέ μου ὅ,τι ἐπι-
θυμεῖς.

— Μεγαλειότατε,
ἡ μόνη μου ἐπιθυμία
εἶνε νὰ μὴ εἶμαι
πλέον μάντις Σας.

— Μόνον αὐτὸ
δὲν γίνεται! ἀπεκρί-
θη ὁ Καρὰ-Μπου-
Λαδῆ· αἱ ὑπηρεσίαι
σοῦ μοι εἶνε πολὺ-
τιμοί· θά σε δώσω
ὅ,τι ἄλλο θελήσης,
ἀλλ’ ὅχι καὶ τὴν
ἄδειαν νὰ φύγῃς ἀπὸ
πλησίον μου.

‘Ο ‘Αλῆς ἠναγ-
κάσθη νὰ ὑποκύψῃ,
καὶ νὰ μείνῃ· ὁ δὲ
αὐτοκράτωρ, διὰ νὰ
τον παρηγορήσῃ, τῷ
προσέφερε πλοῦτη
καὶ τιμὰς ἀκόμη με-
γαλειτέρῃ.

Ἀρχετὸν καιρὸν
ὁ ‘Αλῆς εἶχε τὴν εὐνοίαν τοῦ αὐτοκράτορος, ὅστις
δὲν τὸν ἠνώχλει σχεδὸν διόλου· ἀλλ’ ἔπειτα πάλιν
ἤρχισαν αἱ ἰδιοτροπίαι τοῦ αὐτοκράτορος καὶ κα-
θ’ ἡμέραν τῷ ἐπρότεινε νὰ μαντεύσῃ διάφορα πράγ-
ματα ἀπειλῶν αὐτὸν ὅτι θά τον σφάζῃ ἂν δὲν τῷ
προεῖπῃ τὴν ἀλήθειαν.

‘Ο ταλαίπωρος ‘Αλῆς, εἰς σενεχῇ κίνδυνον εὐρισκό-
μενος, ἐβράνθη τὴν ζωὴν, ἥθελε ν’ ἀποθάνῃ νὰ γλυ-
τώσῃ ἅπασι διὰ παντὸς ἀπὸ τὰ βέβαια ἐκεῖν.

‘Ο Καρὰ-Μπου-Λαδῆ μίαν φορὰ τὴν ἐδομίδα
ἐλοῦετο ἐπισήμως εἰς παλαιὸν τινα λουτρῶνα τὸν ἀ-
νυχτόριον. Ἐκεῖ ἐν μέσῳ τῶν ἐπισημοτέρων αὐλικῶν

του, τὸ ἐσώθρικον τοῦ λουτροῦ φορῶν, ἐκαθαρίζετο
πρὶν μεταβῆ εἰς τὸ προσκύνημα.

Ἡμέραν τινα κατὰ τὴν ὁποίαν ἠπερίλησε πάλιν
ὅτι θὰ κύψῃ τὸν λαμὸν τοῦ ‘Αλῆ, ἂν δὲν μαντεύσῃ
κάτι τὸ ὅποιον τῷ ἐπρότεινε, τὸν ἠνάγκασε νὰ πα-
ρευρεθῇ εἰς τὴν τελετὴν τοῦ λουσίματος.

— Εὐεῖς, τῷ εἶπεν ὁ Καρὰ-Μπου-Λαδῆ, ἂν,
πρὶν νὰ ἐξέλθῃς ἀπὸ τὸ λουτρόν, δὲν μαντεύσῃς ὅ,τι
σου εἶπα, σὲ σφάζω.

‘Ο ‘Αλῆς ἀπελπισθεὶς ἀπὸ τὴν σκληρότητα καὶ
ἀποφασίσας τὴν ζωὴν του, ὡς γνωρίζομεν, ὤρμησεν

ἐπάνω εἰς τὸν αὐτο-
κράτορα καὶ τῷ ἔ-
δωκε δύο δυνάτ’ ῥα-
πίσματα. Ἐπειτα
ἔφυγε.

‘Ο αὐτοκράτωρ,
μανιώδης ἀπὸ τὸν
θυμὸν του, ἔτρεξε
κατόπιν του νὰ τον
συλλάβῃ ὅπως καὶ
οἱ μεγάλοι καὶ ἐπί-
σημοι αὐλικοί του μὲ
ἐνδυμασίαν λουτροῦ
ὄλοι. Μόλις ἐπέρασε
τὸ κατώφλιον τῆς
θύρας, ὁ θόλος τοῦ
λουτροῦ ἐκρημνί-
σθη καὶ ἐρόνευσε με-
ρικοὺς ὑπηρέτας, οἱ
ὅποιοι δὲν ἐπρόφθα-
σαν νὰ ἐξέλθουν.

— Θαῦμα τοῦ
Θεοῦ, ἀνέκραξεν ὁ
Καρὰ-Μπου-Λαδῆ,
ιδὼν τὸ δυστύχημα
ἐκεῖνο· ἔλα εἰς τὴν
ἀγκάλῃν μου ‘Αλῆ·
εἴσαι ὁ μεγαλειέτε-
ρος μάντις τοῦ κό-
σμου καὶ ὁ πιστότε-
ρος ὑπηρέτης! ὦ! χωρὶς ἄλλο, δὲν θὰ ἦμην ζωντα-
νὸς αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἂν δὲν μ’ ἐρράπιζες καὶ δὲν
με ἠνάγκαζες νὰ σε κυνηγήσω. Μοῦ ἔσωσες τὴν
ζωὴν μου. Ὁρκίζομαι εἰς τὸν Προφήτην ὅτι σήμερον
θὰ σου χρίσω ὅ,τι μου ζητήσης.

— Μεγαλειότατε! εἶπεν ὁ ‘Αλῆς, ὡς μόνην ἀ-
μειβὴν μου ζητῶ τὴν χάριν νὰ μὴ εἶμαι πλέον μάν-
τις Σας.

‘Ο Καρὰ-Μπου-Λαδῆ ἔφερε δυσκολίας εἰς τὴν
ἀρχήν, ἀλλ’ ἐπειδὴ εἶχεν ὀρκισθῇ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ
Προφήτου, τῷ παρεχώρησε τὴν χάριν τὴν ὁποίαν
ἐζήτη· ὁ ‘Αλῆς.

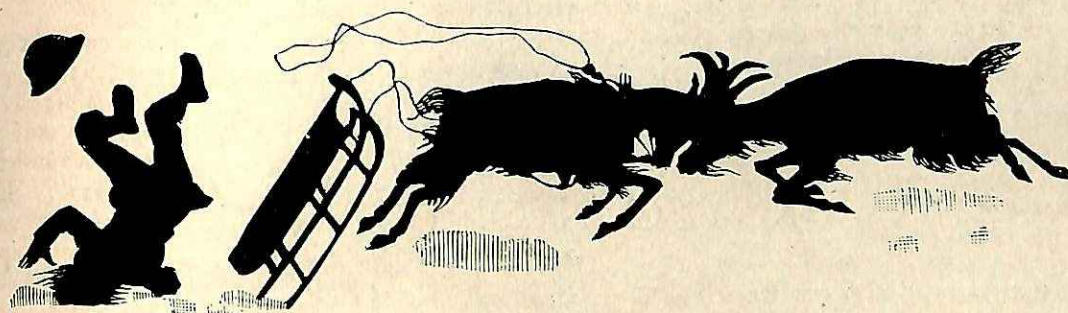

“Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΜΑΝΙΩΔΗΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΥΜΟΝ ΤΟΥ
ΕΤΡΕΞΕ ΚΑΤΟΠΙΝ ΤΟΥ...”

‘Απὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ ‘Αλῆς ἔζη μὲ πλοῦτη
καὶ τιμὰς καὶ ἦτο ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τῆς
Σαμαρκάνδης. κροῦς ἀναγνώστας μου, μήπως, τυχόν, θέλῃ κανεὶς
ἀπ’ αὐτοὺς νὰ λάβῃ τὸ πλήρες συγκινησέων ἀξίωμα
τοῦτο καὶ νὰ γίνῃ διάδοχος τοῦ ‘Αλῆ.

Ἡ θέσις τοῦ μεγάλου μάντεως τῆς αὐλῆς τοῦ
αὐτοκράτορος Καρὰ-Μπου-Λαδῆ μένει ἔως αὐτὴν
τὴν στιγμὴν κενή, ἀγγέλλω δὲ τοῦτο εἰς τοὺς μι-

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ
(Κατὰ τὸ Γαλλικόν)

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΜΑΞΑΚΙ ΤΟΥ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

‘Ο Κωστάκης ἔχει μίαν κατσίκαν πολὺ εὐμορφν. Εἶνε μαύρη, κατάμαυρη καὶ δι’ αὐτό
τὴν λέγουν Μαυροφόραν καὶ αἱ τρίχες τῆς λάμπουν σὰν βελουδο· ἔχει δύο κέρατα εἰς
τὸ κεφάλι τῆς γυριστὰ ὀπίσω καὶ μικρὰ παπουτσάκια εἰς τὰ πόδια τῆς, μαῦρα ἐπίσης,
ὠραῖα καὶ λαμπερὰ ὡς νὰ τα ἔχη κατασκευάσει ὁ καλλίτερος ὑποδηματοποιός.

Ἡ Μαυροφόρα ἔχει πολλὰ προτερήματα, ἔχει ὅμως καὶ ἐν ἐλάττωμα, ἀλλὰ πολὺ
μεγάλον ἐλάττωμα, εἶνε πεισματάρᾳ· ἐννοεῖ καλὰ καὶ σώνει νὰ γίνεταί τὸ θέλημά τῆς.
Γνωρίζω μερικά ἀγόρια καὶ μερικά κορίτσια τὰ ὁποῖα τῇ ὁμοιάζουν πολὺ.

‘Ο πατέρας τοῦ Κωστάκη τῷ ἔκαμε μίαν ἡμέραν ἐν ἀμαξάκι, εἰς τὸ ὅποιον ὁ Κωστά-
κης ζεύγει κάποτε τὴν Μαυροφόραν.

Μίαν ἡμέραν ἦτο πολὺ ὠραῖος καιρὸς· ὁ ἥλιος ἔλαμπε καὶ τὰ χιόνια τὰ ὁποῖα εἶχον
πέσει τὴν περασμένην ἡμέραν ἔλαμπον ὡσὰν διαμάντια, ὁ Κωστάκης ἠθέλησε νὰ ἔβγῃ
περίπατον μὲ τ’ ἀμαξάκι· τὸ ἀμαξάκι γλυστρᾷ ἤσυχα ἤσυχα ἐπάνω εἰς τὸ χιόνι. ‘Ο Κω-
στάκης καὶ ἡ Μαυροφόρα εἶνε καὶ οἱ δύο ζωηροὶ καὶ εὐθυμοί.

Ἐξαφνα ἡ Μαυροφόρα βλέπει ἐμπρὸς τῆς τὴν Κακοκέφαλῃν, μίαν ἄλλην κατσίκαν, ἡ
ὁποία καὶ αὐτὴ ἅμα εἶδεν ὅτι ὁ καιρὸς εἶνε καλὸς ἐβγήκε περίπατον.

‘Ο δρόμος εἶνε φαρδύς, χωροῦν νὰ περάσουν καὶ αἱ δύο, καὶ ἴσως, θὰ πῆτε, παρα-
μερίσῃ ἡ Κακοκέφαλη. Οὔτε ἀπὸ τὸν νοῦν τῆς δὲν περᾷ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Τότε θὰ παραμερίσῃ ἡ Μαυροφόρα θὰ μου εἰπῇτε. Καὶ πάλιν δὲν ἐπετύχατε, αὐτὸ
δὲν τῷχει ἔς τὸν νοῦν τῆς αὐτῇ.

— Ἐγὼ νὰ παραμερίσω; λέγει ἡ Κακοκέφαλη, ἄς παραμερίσῃ ἡ Μαυροφόρα!

— Ἡ Κακοκέφαλη νὰ παραμερίσῃ! λέγει ἡ Μαυροφόρα.

Καὶ ἡ μία προχωρεῖ κατεπάνω εἰς τὴν ἄλλην μὲ τὰ κέρατα ἐμπρός.

‘Ο Κωστάκης τραβᾷ τὸ δεξιὸν χαλινάρι, τραβᾷ καὶ τὸ ἀριστερόν. Ἡ Μαυροφόρα ὀπι-
σθοδρομεῖ. Τέλος πάντων θ’ ἀποφασίσῃ νὰ φερθῇ σὰν φρόνιμη καὶ ν’ ἀφήσῃ τὴν Κα-
κοκέφαλῃ νὰ περάσῃ; ‘Α! μπᾶ!..

Ἡ Μαυροφόρα ὥπισθοδρόμησε, εἶνε ἀλήθεια, ἀλλὰ μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ὁρμήσῃ ἐμπρὸς μὲ περισσότεραν δύναμιν. Χύνεται ἐμπρὸς διὰ νὰ κτυπήσῃ μὲ τὰ κερατὰ της τὴν Κακοκέφαλην, ἡ ὁποία ἐτοιμάζεται καὶ αὐτὴ νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον. Τέτοιαις κατακεφαλαιαῖς δίδει ἡ μία τῆς ἄλλης, ὥστε τὸ ἀμαξάκι ἀναποδογυρίζεται καὶ ὀδυστυχῆς Κωστάκης ξαπλώνεται φαρδὺς πλατὺς μέσα εἰς τὰ χιόνια. Σηκώνεται ἐπάνω εἰς κακὴν κατάστασιν. Εἶνε καταθυμωμένος μὲ τὴν Μαυροφόραν. Δὲν θά τὴν ἀγαπᾷ πλέον, δὲν θά τὴν ταγίζῃ πλέον μὲ τόσῃ φροντίδα, δὲν θά τὴν πηγαίνῃ πλέον νὰ βόσκη εἰς τὸ λιβάδι. Θά τὴν ἀφίσῃ εἰς τὸν σταῦλον καὶ θά πηγαίνῃ νὰ κάμῃ μόνος του περίπατον εἰς τοὺς ἀγρούς.

Καὶ ἡ Μαυροφόρα θά εἶνε λυπημένη. Ἀλλὰ ποῖος θά της πταίῃ; Τοὺς πεισματάρηδες κανεὶς δὲν τοὺς θέλει, κανεὶς δὲν τοὺς ἀγαπᾷ, εἴτε κατσίκαις εἶνε εἴτε παιδάκια.

ΑΣ ΤΟ ΑΚΟΥΣΟΥΝ ΟΙ ΠΟΛΥ ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ

— Διατὶ βαροῦν αἱ καμπάνες; εἶπεν ἓν μικρὸν ἀλογάκι, ἄφ' οὗ ἐτέντωσε τ' αὐτιά του, ἤνοιξε μέγαλα τὰ ὀμμάτιά του, ἐφούσκωσε τοὺς βρόχους του καὶ ἐκίνησεν εἰς τὸν ἀέρα τὴν χαιτήν καὶ τὴν οὐράν του· ἔ, μητέρα, διατὶ βαροῦν αἱ καμπάνες;

— Πού νὰ το ξεύρω ἐγώ, παιδί μου, ἀπεκρίθη ἡ φοράδα.

Τὸ ἀλογάκι ἐπέρασε μέγα καλὸ π τὸ λιβάδι καὶ ἐπῆγεν ἔω: εἰς τὸν δρόμον ὅπου εἶδεν ἓν ἀνάξιον τὸ ὅποιον ἐφόρτωνον κοπρίαν· ἐξέβαλε τὴν κεφαλὴν του ἔξω ἀπὸ τὴν φραγὴν.

— "Ε, κύριε, ἐφώναζεν εἰς τὸ γέρικον ἀλογον τὸ ὅποιον ἔσυρε τὸ ἀμάξιον, μπουρεῖς νά μου πῆς γιατί βαρύν αἱ καμπάνες;

Τὸ ἀλογον δὲν ἀπεκρίθη· ἐξηκολούθησε νὰ τρώγῃ τὸ κριθάρι του μέσα ἀπὸ τὸν σάκκον, τὸν ὅποιον τῷ εἶχον νρεμασμένον ἐμπρὸς του.

— Εἶσαι χωρὶς ἀνατροπὴν! εἶπε μὲ θυμὸν τὸ ἀλογάκι καὶ ἔφυγε.

Τὸ δυστυχῆς ἀλογον δὲν ἦτο χωρὶς ἀνατροπὴν, ἀλλ' ἦτο κωφὸν καὶ δὲν ἤκουσε τί το ἠρώτησε τὸ ἀλογάκι. Ἀλλὰς τε οὔτε το εἶδε, διότι εἶχεν ἀποκοιμηθῇ, καὶ εἶχε κλείσει τοὺς ὀφθαλμούς του.

Τὸ ἀλογάκι εὐρέθη εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ λιβαδίου. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην διήρχετο ἀπ' ἐκεῖ μία ταχυδρομικὴ ἀμαξία.

— Μπορεῖτε νὰ μου εἰπῆτε, κύριοι, ἐφώναζεν εἰς τὰ κουρασμένα ἀλογα, διατὶ βαροῦν αἱ καμπάνες;

Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως τὰ ἀλογα ἐκίνησαν τοὺς κωδωνίσκους, τοὺς ὁποίους εἶχον εἰς τὸν λαιμόν των... καὶ ἐτράβηξαν τὸν δρόμον των.

— Τί κουτὰ ζῶα! εἶπε τὸ ἀλογάκι.

Τὸ ἔβαλε δὲ εἰς τὰ πόδια καὶ ἔφθασεν ὡσὰν ἀ-

στρατὴ εἰς τὴν ἄλλην φραγὴν, πλησίον τῆς ὁποίας ἦτο ἓν ἀμπέλι, καὶ ὅθεν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπέρα τὸ ἀλογον τοῦ παρέδρου.

— Τώρα, τέλος πάντων, θὰ μάθω διατὶ βαροῦν αἱ καμπάνες. Αὐτὸ τὸ ἀλογον εἶνε σοφὸν καὶ εὐγενικὸν καὶ δὲν θά μου εἰπῇ ὅχι, ἂν το ἐρωτήσω. Δὲν μοιάζει μὲ τοὺς βλάκας πού ἐρώτησα ἔως τώρα. Κύριε, εἶπε πρὸς τὸ ἀλογον τοῦ παρέδρου, σὰς παρακαλῶ, δὲν μου λέγετε, ἂν δὲν σας δίδω βάρος, διατὶ βαροῦν αἱ καμπάνες;

— Εἶνε ἀνάγκη νὰ το μάθης;

— "Ω, μεγάλη ἀνάγκη.

— Δὲν θά το εἰπῇ κανενός;

— Κάμνω ὄρκιον, κύριε!

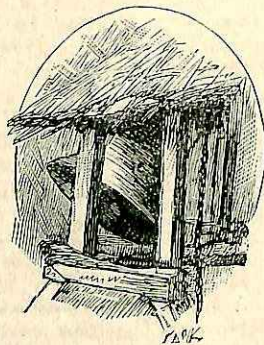
— Ἔστω λοιπόν... αἱ καμπάνες

βαροῦν... διότι ὁ κανδυλανάπτης τραβᾷ τὸ σχοινὶ των.

Τὸ ἀλογον τοῦ παρέδρου ἐσήκωσε σοβαρῶς τὴν κεφαλὴν του καὶ εἶπε.

— Ἀλήθεια! ἀπεκρίθη τὸ ἀλογάκι, χωρὶς νὰ πολυκαταλάβῃ. Ἀμὴ ὁ κανδυλανάπτης διατὶ τραβᾷ τὸ σχοινὶ τῆς καμπάνας, θὰ μου κάμειτε τὴν χάριν νὰ μοῦ το εἰπῆτε καὶ αὐτό;

— Παρὰ πολλὰ ζητεῖς, φίλε μου, ἀπήντησε τὸ ἀλογον τοῦ παρέδρου. "Ο, τι ἤξευρα σοῦ το εἶπα καὶ ἔπρεπε νὰ εὐχαριστηθῇς, νομίζω. Μὰ σὺ ἄδικα βάζεις τὸ μυαλό σου εἰς ἀνησυχίαν. Τί σε μέλει, ἀδελφέ, διὰ τὰς καμπάνας τοῦ κόσμου; Εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον μὲνός τις προσβάλλεται νὰ ἐννοήσωμεν καλὰ ὅτι μὰς ἐνδιαφέρει. Τί θὰ γίνωμεν ἂν φροντίζωμεν καὶ δι' ὅσα δὲν μας ἐνδιαφέρουν; Ἀκουεὶς με, φίλε μου, μὴν ἀνακατεῦσαι σὲ ξένες δουλιές καὶ σου ὑπόσχομαι πὺς θὰ γλυτώσῃς ἀπὸ πολλὰς σκοτούρας καὶ οὔτε θὰ φαίνεσαι ὀχληρὸς καὶ εἰς τοὺς ἄλλους μὲ περιττὰς ἐρωτήσεις. Χαῖρε!

«ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Σὰς εὐχαριστῶ, σὰς εὐχαριστῶ, μικρά μου φίλοι καὶ μικροὶ μου φίλοι, διὰ τὴν ἀγάπην σας. Αἱ φιλόφρονες ἐκφράσεις τὰς ὁποίας μου στέλλετε εἶνε τόσαι πολλαὶ ὥστε μοι φαίνεται ὅτι με βρῖντε μὲ εὐδὴ ἄνθη. Τί ὠραῖα ἐκφράσεις! πολὺ ἰδίως μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολὴ μιᾶς μητρὸς ἡ ὁποία μοι γράφει: «Ἀφ' οὗ σ' ἔχω βοηθόν, ἀγαπητὴ μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ἡ ἀνατροπὴ τῆς μικρᾶς μου "Ε.Ι.Ι.ης μου φαίνεται εὐκολωτέρα». Πόσον μ' εὐχριστοῦν αἱ τοιαῦται ἐκδηλώσεις τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐκτιμῆσεως καὶ πὺς μου δουν θάρρος διὰ νὰ ἐργασθῶ καὶ νὰ γίνω ὅσον τὸ δυνατόν, καλλιτέρα ὠρελμωτέρα, διασκεδαστικωτέρα διὰ νὰ μ' ἀγαποῦν πολὺ πολὺ ὁλαίμου αἱ φίλοι, ὅλοι μου οἱ φίλοι καὶ νὰ μ' ἐκτιμοῦν ὅλοι αἱ μητέρες, ὅλοι οἱ πατέρες.

Καλῶς τὴν, καλῶς τὴν τὴν νέαν μου φίλην, τὴν μικροῦλαν Ἐλένην Ἐμ. Δεμπέση. Εἶνε μόνον πέντε ἐτῶν ἀκόμη καὶ δι' αὐτὸ δὲν εἰσέρει, λέγει, νὰ μου στέλλῃ παιδικὸν πνεῦμα καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις, ἀλλὰ θὰ μου γράφῃ τακτικά καὶ θὰ δημοσιεύω τὸ ὄνομά της εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν. Μετὰ χαρὰς θὰ ἀπαντῶ εἰς τὰς χαριτωμένας ἐπιστολάς σου, μικρά μου Ἐλένη, ἂν καὶ πιστεύω ὅτι σιγὰ σιγὰ καὶ παιδικὸν πνεῦμα καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις θ' ἀρχίσῃς νὰ μου στέλλῃς, διότι φαίνεται ἔξυπνη καὶ φιλότιμος. "Ως πρὸς τοὺς ἀσπασμούς σου τοὺς ὁποίους μοὶ ἀναθέτεις νὰ προσφέρω εἰς ὅλας μου τὰς συνδρομητρίδας ἡεῦ-ρεις ὅτι ὁμοιάζεις μὲ τὸν Μέγαν Ναπολέοντα; Ὁ Μέγας Ναπολεὼν τὴν ἐπαύριον μιᾶς μεγάλης νίκης ἀπὸ τὴν χιρὰν τοῦ ἤθελε νὰ φιλήσῃ ὅλον τοῦ τὸν στρατόν· ἀλλὰ πού νὰ προφθῇ νὰ φιλήσῃ τόσας χιλιάδας στόματα! τί ἔκαμε λοιπόν; ἐφίλησε τοὺς στρατηγούς του, εἰς τὸ στόμα αὐτῶν φιλήσας περιληπτικῶς ὅλους τοὺς στρατιώτας του· τὸ ἴδιον τώρα ἔκαμες καὶ σὺ, ἡσπασθὲς ἐμὲ ἀσπασθεῖς περιληπτικῶς ὅλας μου τὰς συνδρομητρίδας.

Πολὺ ὠραῖον εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου, *Ἀἰα Τελαμώνιε*, καὶ ἐπιδοκιμάζω τὴν ἐκλογὴν σου, ἀλλὰ δὲν ἐπιδοκιμάζω τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν το ἐπροτίμησες ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἐπρεπε νὰ προτιμήσῃς τὸν Ἀἰάντα Τελαμώνιον τοῦ Αἰν-τος τοῦ Οἰλέως ὅτι διὰ τὸ ἀνάστημά του, ἀλλὰ διὰ τὸν χιρ-κτικτῆρά του Αἰῶς ὁ Τελαμώνιος ἦτο ὁ μόνον γενναῖος ἀλλὰ καὶ πολὺ φιλότιμος, καὶ ἀπὸ τὴν υπερβολικὴν φιλοτιμίαν του ἔπαθον ὅτι ἔπαθε· ἐν ᾧ ὁ τοῦ Οἰλέως Αἰῶς ἦτο βλάσφημος καὶ διὰ τοῦτο ἐρράχη ὁ βράχος· εἰς τὸν ὅποιον εἶχε καταφύγει ναυαγήσας, καὶ ἐπὶ τὴν τὴν κωφὴν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ. Περισσότερον σημεῖον πρέπει νὰ δίδωμεν εἰς τὸν ἐσωτερικὸν ἀνθρώπον καὶ ὅχι εἰς τὸν ἐξωτερικόν· νὰ ἐξετάζωμεν τί εἶνε ἡ καρδιά του καὶ ὁ νοῦς του καὶ ὅχι ἂν εἶνε ὑψηλὸς ὡς καμπαναριό, ἡ κοντὸς ὡς νάνος. Μέτρον τῆς ἐκτιμῆσεως τῶν ἀνθρώπων δὲν πρέπει νὰ ἔχωμεν τὸ μέτρον μὲ τὸ ὅποιον μετροῦν τὰ κούτσουρα διὰ νὰ ὑπολογίσωμεν τὸ ὕψος των, ἀλλὰ ἄλλο μέτρον μὲ τὸ ὅποιον νὰ μετρώμεν τὰς πράξεις των. Αὐτὰ δὲν τα λέγω μόνον εἰς σέ, φίλε *Ἀἰα Τελαμώνιε*, ὅστις μοὶ ἔδωκε τὴν ἀφορμὴν, ἀλλ' εἰς ὅλους τοὺς φίλους μου.

Πὺς νὰ σε λησμονήσω, *Τρόπαιον* τοῦ *Μελτιάδου*; γίνε-ται αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; ἐγὼ σ' ἀγαπῶ πολὺ, πολὺ ὅπως καὶ σὺ καὶ σ' ἐνθυμούμαι πάντοτε, καὶ μοι φαίνεται ὅτι καὶ μοι λείπει ὅταν δὲν λάβω ἐπιστολὴν σου· ἔχει δικαίον ἡ διδασκαλίς σου· τὸ ὠραῖόν σου ψευδώνυμον ὅλοι τὸ γνωρίζουν καὶ ὅλοι το ἀγαποῦν, διότι φέρει εἰς τὸ νοῦν ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλῆτερα κατορθώματα τῶν προγόνων μας. Μὴν ἀνησυχῇς λοιπόν, ἀλλὰ στέλλε μου πνευματικὰς ἀσκήσεις.

Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσην ἀγάπην μοὶ δεικνύεις, *Ἀγρυπτία Βασιλόπου*· ἡ ἰδέα τὴν ὁποίαν ἔχει περὶ τῶν δημοσιευομένων ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ τιμᾷ τὴν κρίσιν σου, διότι

πραγματικῶς μόνον ἐκλεκτὰ καὶ ὠραῖα πράγματα δημοσι-ευνται εἰς αὐτήν, καὶ ὅχι ὅτι τύχη καὶ ὅπως τύχη, ἀλλὰ μὲ προσοχὴν καὶ καλλισθησικὴν. Ποία μεγαλειτέρα εὐχα-ριστικὴ εἰς ἐμὲ παρὰ νὰ βλέπω ὅτι οἱ κόποι μου καὶ ἡ ἀξία τῆς ἐργασίας μου ἐκτιμῶνται ἀπὸ τόσον καλὰς φίλας μου ὡς τὴν *Ἀγρυπτία Βασιλόπου*!

Βεβαίως «καὶ αὐτὸν τὸν χρόνον καὶ τὸν ἄλλον καὶ πάν-τοτε θὰ εἴμεθα πιστοὶ φίλοι» ὅπως μοι γράφεις εἰς τὴν ἐπιστολήν σου, *Βράτσε* τῶν *Γλάρων*. Τὸ ψευδώνυμόν σου εἶνε ὠραῖον, τῆς ὥρας, σὺν ὡρέσκο ψάρι πού ὅτι ἐπιάσθη καὶ σπικτραρᾷ μέσα εἰς τὸ πλεγμάτι.

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ χρυσὰ σου λόγια, *Ἀθρίε Οὐρανέ*, καὶ ἤθελα νᾶχω καὶ μεγάλη μεγάλη χεὶρ διὰ νὰ φθάνω ἔως τὸν Μαριθῶνα καὶ νὰ σε γλυκοφιλήσω· ἔχε με πάντα φίλην καὶ παρήγορον, σύντροπον εἰς τὴν μοναξίαν σου, σύμβουλον εἰς κάθε περίστασιν, αὐτὸ θὰ εἶνε ἡ χαρὰ μου. "Ὅσον διὰ τὸ ψευδώνυμόν πρὸς τὸ παρὸν μένει ὅπως εἶσαι *αἰθρίας οὐρανός* καὶ δὲν ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ πολέμου, δὲν βροντήσουν τὰ κανόνια τότε κατὰ ἀπὸ τὸ ὕψος σου καὶ γίνε *Κοπε...* (Πῶ! πῶ! ὀλίγον ἔλειψε νὰ μου διαφύγῃ τὸ μυστικόν), τότε λάβε τὸ νέον σου ψευδώνυμον καὶ κάμε τὸ πρὸς τὴν Πατρίδα καθήκόν σου.

Βεβαίως ἐγὼ εἰς τὸν νοῦν μου νὰ προτείνω καποτε δια-γωνισμόν, *Ἐνδοξε Περίκλη*: ὅταν ἔλθῃ ἡ κατάλληλος ὥρα θὰ το ἀναγγεῖλω καὶ εἰς σέ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους μου φίλους. Ἐως τότε στέλλε μου παιδικὸν πνεῦμα καὶ πνευ-ματικὰς ἀσκήσεις καὶ λύσεις καὶ γράφε μου τακτικά.

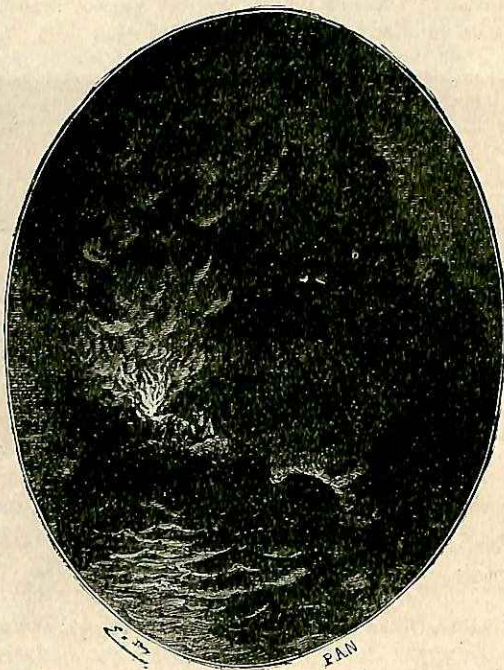
Ἐδῶ λοιπόν εἶσαι, *Ἀηδὼν* τῆς *Ἐρήμου*; ἐγὼ μὴ ἀ-κούουσα τὸ γλυκὺ κελάδμά σου ἐνόμισα ὅτι ἤνοιξε τὰ περὰ σου καὶ ἐπέτυχες μικρὴν, μικρὴν εἰς καμμίαν ἔρημον διὰ νὰ γίνῃς ἀληθὴς *Ἀηδὼν* τῆς *Ἐρήμου*. Πέντε μῆνας τώρα οὔτε μ' ἐνθυμήθης· τί ὠφελοῦν αἱ δικαιολογίαι; ἔχεις ἐργασίας, ἔχεις πολλὰ μνηστικά· ἂν ἤθελες εἰμπορούσες νὰ οἰκονομήσῃς δύο στιγμὰς νὰ μου στείλῃς δύο γραμ-μάς· ἡ ἐπιστολή δὲν εἶνε σύγγραμμα ν' ἀπαιτῇ μνητῶν ἐρ-γασίαν. Νὰ σε ἰδῶ τώρα τοῦλάχιστον ἂν θὰ μου γράψῃς συχνά!... Τὰ ψευδώνυμα "*Ἀπτερος Νίκη* καὶ *Τουρκο-μάχος* *Ε.Ι.Ι.ας* εἶνε διαθέσιμα.

Ἡεῦρεῖς ὅτι μὲ ἀνησυχῆσαι κατ' ἀρχὰς μὲ τὸ ψευδῶ-νυμόν σου, *Πεισματάρη*; Ἀφ' οὗ αὐτὸς ὁ μικρὸς κύριος ἔχει αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, ἐκέρχῃ, διατὶ θέλει νὰ γίνῃ φίλος μου; ἐγὼ θέλω νὰ ἔχω φίλους μόνον καλὰ παιδία· ἀλλ' ὅταν εἶδα τί εἶδους *πεισματάρης* εἶσαι, ἡλλαξὶ διὰ μιᾶς γνώ-μην. «Δὲν ἔχω ἀπ' ἐκεῖνο τὸ *πείσμα*, μοὺ γράφεις, πού κἀμει μερικὰ παιδία νὰ κτυποῦν τὰ πόδια τους, νὰ κοκ-κινίζουν σὺν ἀστακοῖ, νὰ βασανίζουν τὰς μητέρας των μὲ τὰ ξεφωνητά των, ὅχι· ἐγὼ βάζω *πείσμα* ὅταν ἔχω νὰ μῖθω ἐν δύσκολον μῆτημα, ὅταν ἔχω νὰ ἐκτελέσω ἐν δύ-σκολον καθήκον· τέτοιος *πεισματάρης* εἶμαι». Ἀφοῦ λοι-πόν εἶσαι τέτοιος σ' ἀγαπῶ, *Πεισματάρη* μου, διότι ὅπως τὸ ἐννοεῖς σὺ τὸ *πείσμα* δὲν εἶνε ἐλάττωμα, κάθε ἄλλο! εἶνε προτέρημα, καὶ τὸ ἀληθὲς τοῦ ὀνόμα εἶνε *σταθερὰ θέ-λγησις*. Πῶς καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι μου νὰ ἔχουν τὸ *πείσμα* ὡσὰν τὸ ἰδικόν σου, διότι χωρὶς σταθερὰν θέλησιν κανεὶς δὲν δύναται νὰ εὐδοκίμησῃ, κανεὶς δὲν δύναται νὰ πράξῃ τι ἄξιον λόγου.

Σύμφωνος εἶμαι καὶ ἐγὼ, φίλε μου *Φιλόλογο*, ὅτι ἡ περὶ συνεργασίας συζήτησις πρέπει νὰ τελειώσῃ. Εἰς τὴν τρισε-λιδον λοιπόν ἐπιστολήν σου ἀπαντῶ τὰ ἐξῆς ὀλίγα: Τὴν τύχην τὴν ὁποίαν ἔλαβον τὰ ἀθύρματα καὶ κορυφαῖα ἐλάβον καὶ οἱ χορηγῶνται καὶ πᾶν ὅτι μοι ἔσπετες ἐκτός παιδικοῦ πνεύματος καὶ πνευματικῶν ἀσκήσεων, διὰ τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους γνωρίζεις. Οἱ Γάλλοι λέγουν καὶ καλοὶ

πότε νὰ προβάλλῃ τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἀκόμη ἤλπιζον ὅτι θὰ ἔλθῃ νὰ τοὺς σώσῃ. Καὶ ὁ πυρετὸς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖός τοὺς εἶχε κυριεύσῃ κατ' ἀρχάς, καὶ αὐτὸς ἐσέσθη δι' ἑλλειψίν ὕλης καὶ εἶχον καταντήσῃ βαθμῇδὸν εἰς τὴν κατάστασιν ἐκείνην τῆς ἀτονίας καὶ τοῦ μαρασμοῦ, ἡ ὁποία διαδέχεται πάντοτε τὰς σοβαρὰς κρίσεις. Ἀλλὰ τὸν μαρasmus τοῦτον τὸν ἐδίωξεν ἡ μεγάλη ἀπελπισία, ἡ ὁποία αἶφνης τοὺς ἐκυρίευσεν πάλιν. Ὅταν μάλιστα ἐσυλλογίζοντο πῶς θὰ ἐπανέλθουν εἰς τὸ χωρίον, ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐπανέλθουν, ἡσθάνοντο μεγάλην ταραχήν καὶ φρίκην. Ἡ συνείδησις τῶν τοὺς ἐτυπτε, διότι ἐσυλλογίζοντο τὴν ἀγωνίαν τῶν γονέων των, ἀλλὰ δὲν ἐσυλλογίζοντο καὶ μετ' ἐλπιότητος τὴν ὑποδοχήν, ἡ ὁποία τοὺς ἐπερίμενε. Ὁ Στέφανος δὲν ἐφαίνετο οὔτε ζωηρότερος οὔτε ἡσυχώτερος τῶν συντρόφων του· διότι ἐφαντάζετο τὴν μητέρα του ἀπηλπισμένην καὶ τρέχουσαν εἰς τὴν αἰγιαλὸν ὡς τρελλήν. Εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἡ μήτηρ του ἦτο μήτηρ φιλοστοργωτάτη, καὶ ἡ συναίσθησις τοῦ κακοῦ τὸ ὁποῖον ἐπράξεν, ἐσπάρατε τὴν καρδίαν του. Πρὸς τοῦτοις ὁ Στέφανος εἰς τὴν πολλὴν καλὰ ὅτι ἡ μήτηρ του ἦτο καὶ αὐστηρὰ κατὰ τὰς περιπτώσεις, ἡσθάνετο δὲ ὅτι ἦτο τόσο πολὺ ἔνοχος, ὥστε δὲν ἐπαρατήριζε νὰ ἐπιτύχῃ συγχώρησιν· λοιπὸν ὅπου καὶ ἂν ἐστρεφον τὰ βλέμματα των, τίποτε ἄλλο δὲν ἔβλεπον ἢ ἀφορμὰς δακρύων καὶ ὀρήνων. Ἐπανέβλεπον, ὡς ὄνειρον γλυκύτατον, τὰ ἡσυχὰ δωματία ὅπου εἶχον γεννηθῆ, τὴν ἐστίαν ὅπου τὴν νύκτα διεσκέδαζον συνομιλοῦντες, τὸ τραπέζιον ὅπου ἐκάθηντο τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ, τὴν μικρὰν των κλίνην ὅπου ἐκοιμῶντο ἡσυχὰ καὶ ζεστὰ ζεστά. Τώρα πρῶτην φορὰν ἐνόησαν τί ἔχασαν ἐξ αἰτίας τοῦ πταίσματός των, ἀνεγνώρισαν πόσον εὐτυχὴ παιδιὰ ἦσαν μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης, πόσον καλοὶ ἦσαν οἱ γονεῖς των καὶ πόσον τὰ ἡγάπων, καὶ τὰ ταλαίπωρα παιδιὰ ἔχουν δάκρυα πύρινα. Ἀ! πόσον ὑπερβολικὰ ἐτιμωροῦντο, καὶ ὅμως τώρα μόλις ἤρχιζεν ἡ τιμωρία των.

Καὶ πάλιν ὁ Κουπιᾶς τοὺς ἐπαρηγόρησε καὶ τοὺς ἐνεθάρρυνε.

« ΑΝΕΛΑΜΠΕ ΦΛΟΞ »

(Σελ. 49)

« Ἄλλο κακὸ πάλι μετὰ σᾶς! ἀνεφώνησεν ὁ Κουπιᾶς, θάψετε, λέω ἡ γῶ, τῆς κλάψης καὶ τῆς γρύνης σας, ἀλήθεια καὶ ἀλήθεια, πού μου κάνετε τὸ κεφάλι μου καλὸν! Καλὰ εἴσατε ἐδῶ πέρα. Τὰ πόδια σας εἶνε ζεστά, τὸ κεφάλι δροσερό καὶ ἡ κοιλία σας ῥωλόι. Τί ἄλλο θέλετε ἀκόμη; Γιατί μουρμουρίζετε; Ὅχι ἔχασαν ὡς φαίνεται, νὰ σιδερώσουν τὰ λινὰ σεντόνια τοῦ πρίντισπα Πλημμύρης; καὶ τοῦ κόντε Χοιρομέρης δὲν θὰ το φούτωσαν καλὰ τὸ που-πουλένιο στρώμα; τοῦ λόρδου Φυκιώτη θὰ του ἔχασαν τῆς παντόφλης καὶ τῆς ῥομπιλάμας; Ἄν εἴναι αὐτὸ ἡ αἰτία τῆς μουρμούρας σας, ἔχετε δίκαιον, καὶ τὸ δίκαιόν σας εἶνε μεγάλο. Βρὲ δὲν ἔντροπύμαστε καὶ λιγάνι!... Μωρὲ χάρα ῥὰ τὰ θαλασσοπούλια πού μ' εὐρήκανε! Τώρα σὲ λιγάνι θὰ ἰδῆτε νὰ προβάλλουν εἴκοσι κομμάτια καράβια νὰ μαλώνουν πὶδ νὰ μας πρωτοπάρῃ καὶ νὰ μας φέρῃ ῥὰ τὸ χωριό μας ἕνα μόνον πράγμα θὰ σας δυσκολέψῃ, πὶδ νὰ πρωτοδιαλέξετε. Τί ὑποδοχή ὅμως νὰ μας ἐτοιμάζου τὰ ῥαχὰ ῥὰ τὸ χωριό; Ἄ! ὅσο γι' αὐτὸ δὲν σας ὑπόσχομαι ὅτι πῶς θὰ ἔχουν στημένο κατάρτι μετὰ βραδεία, καὶ τραπέζι στρωμένο κάτω ῥὰ τὸ γιὰ τὸ γιὰ τὴν ἀρεντοξυλιά μας. Μάλιστα δὲν εἶνε παράξενο ἡ ἀχάριστη πατρίδα μας νὰ φανῇ τόσο σφιχτή, ὥστε νὰ κίνη οἰκονομία καὶ νὰ μὴ μας κάψῃ καὶ κάμψῃ πυροτεχνήματα. Γιατὶ ἀποζημιώσι ὅμως, ἐγὼ θαρρῶ πῶς ἔμπορὸν νὰ σας βεβαιώσω, ὅτι ὅσοι ἀπὸ

σὰς ἀγκυρᾶτε τοὺς φούτους δὲν θὰ μείνετε παρκαπονεμένοι, θὰ ῥάτε φουσκώσῃ πού θὰ βλάτετε καὶ ῥὰ τὸν κόρφο σας. Ἄν ἐγὼ ὅμως ὁ κακόμοιρος, τί ἔχω νὰ πάθω ἐγὼ θὰ ξεπλερώσω ὅλες τῆς ἀμαρτίες τῆς δικῆς σας ὥ, τί ἔχω νὰ γίνω ὁ κακόμοιρος! Ὅχι πάθω τῶν παθῶν μου τὸν τάραχον. Θὰ φάω ξύλο πού θὰ γίνου τὰ πλευρά μου μαλακὰ σὰν τὴν κοιλία μου. Ὅσο συλλογοῦμαι πῶς ἡ βάρκα τοῦ μπικμπά μου μας ζεσταίνει αὐτὴν τὴν ὥρα, με πιάνει τούρτουρας! Κυττάχτε τώρα τί κουταμάρα! κάθου καὶ λογαριάζω ὁ βλάκας τὸ ξύλο πού θὰ φάω, καὶ δὲν κυττάζω τὴν σφοδρά μας! δὲν κυττάζω τὴν κακομοιριά μας! δὲν κυττάζω πῶς νὰ περάσωμε καλλίτερα τὴν ὥρα μας! Αἶ, ἄς τὰ φάσωμε λοιπὸν

αὐτὰ, σφουγκίζετε, βρὲ παιδιὰ, τὰ μάτια σας καὶ τὴ μύτη σας, καὶ παρὰ νὰ γρυλιάτε σὰν τὰ μωρὰ, ἐλάτε νὰ ἰδοῦμε πῶς νὰ περάσωμε τὴν ὥρα μας καὶ νὰ διασκεδάσωμε λιγούλακι.

— Ναί, ναί, εἶπεν ὁ Χοιρομέρης, παίζομε τὸν καλόγερο;

— Παίζομε τὸν κρυφτό; εἶπεν ὁ Ἀγκίστρης,

— Παίζομε τὸ τόπι; εἶπεν ὁ Φυκιώτης.

— Ἄν δέν σας πειράζῃ, εὐγενέστατοι κύριοι, εἶπεν ὁ μικρὸς Μαρίδας, ἐγὼ θὰ σας ἐλεγα νὰ παίξωμε τοὺς στρατιώτες.

— Ἐγὼ τίποτε δὲ θέλω, εἶπεν ὁ Πλημμύρης, μοναχὰ θέλω νὰ φύγω ἀπὸ δῶ.

— Ἐερετε παιδιὰ τί νὰ κάνωμε; εἶπεν ὁ Κουπιᾶς. Τὸ καλλίτερον ἀπὸ ὅλα εἶνε νὰ εἰποῦμε παρκα-

μύθια. Ποῖς ἀπὸ μᾶς δὲν ξέρει ὅχι ἕνα, ἀλλὰ καὶ δύο καὶ τρία τὸ ὀλιγώτερον; Τί καλλίτερον πράγμα σὲ μίαν συντροφίαν ἀπὸ τὸ παρκαμύθι; ὅταν μάλιστα τὸ λέγῃ κανεὶς γόστιμα. Ἀς πῇ λοιπὸν καθέννας μὲς τὸ δικό του, καὶ ὁποῖο παραμῦθι φανῇ σὲ ὅλους μὲς τὸ νοστιμώτερον, αὐτὸς πού το εἶπε θὰ τοὺς ἀγοράσουν οἱ ἄλλοι ἔκχαρτα μεθαύριον τὴν Κυριακὴν ὅταν ἀπολύσῃ ἡ Ἐκκλησία.

Εὐδαίμων ἡλικία! Δὲν ἐχρειάζετο περισσότερον διὰ νὰ ἀλλάξουν γνώμην καὶ νὰ δώσῃ ὁ νοῦς των, ἡ λύπη των διελύθη, ὅπως αἶφνης πνέει ἄνεμος καὶ καθαρίζει τὸν οὐρανὸν καὶ διασκορπίζει τὰ σύννεφα. Πάντες ἀνεφώνησαν: Παραμῦθια νὰ ποῦμε, παραμῦθια!

Καὶ πρέπει νὰ εἰσεύρετε ὅτι τὰ παιδιὰ εἶχον εἰς τὴν ἀποθήκην των διάφορα παραμῦθια ἐπάνω κάτω ἀληθινὰ, ἐπάνω κάτω πιθανὰ, ἀπ' ἐκεῖνα τὰ ὅποια οἱ ναυτικοὶ φέρουν ἀπὸ τόπους μακρινούς, καὶ ἡ οἰκογένειά των τα θεωρεῖ ὡς ἱστορίαν ἀληθινήν, καὶ ἡ μία γενεὰ τα διηγεῖται εἰς τὴν ἄλλην γενεάν, μετὰ πολλὰς προσθήκας, μετὰ πολλὰς διορθώσεις καὶ μάλιστα διπλάσια καὶ τριπλάσια κατὰ τὴν ἔκτασιν.

Τὸ στάδιον λοιπὸν ἦτο ἑτοιμον, καὶ πάντες ἐφλέ-

γοντο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ἀγωνισθῶν. Ὁ ἀγὼν οὗτος, τοῦ ὁποῖου βραβεῖον ἦσαν ὀλίγα τεμάχια ζαχαρωτῶν, ἐθέρμαινε τὴν φαντασίαν των, καὶ δὲν ἔβλεπον τὴν ὥραν πότε νὰ ἀρχίσουν.

« Ἀρχίτε σύ, Ἀγκίστρη, εἶπεν ὁ Κουπιᾶς, καταλαβαίνω ἀπὸ τὸ ζωηρὸ καὶ γελαστό σου πρόσωπον ὅτι κατὰ καλὸν τρέχει ἐπάνω εἰς τὴν γλῶσσάν σου.

— Ναί, εἶπεν ὁ Ἀγκίστρης μετὰ πολλὴν προθυμίαν καὶ ζωηρότητα, νὰ ἰδῆτε πόσο θὰ γελάσωμε! Θὰ σας εἰπῶ τὸ παραμῦθι τῆς σχεδίας τῆς Μῆδος οὐ-σας, καὶ πῶς ὁ παπποῦς μου...

Ἀλλὰ δὲν εἰμπούρε νὰ προχωρήσῃ, διότι γενική κατακραυγὴ τὸν ἠνάγκασε νὰ διακόψῃ τὸν λόγον του καὶ νὰ σταθῇ.

« Νὰ σου εἰπῶ, Ἀγκίστρη, εἶπεν ὁ Κουπιᾶς μετὰ

σοβαρότητα, δὲν λέγονται τέτοια παραμῦθια εἰς ἀνθρώπους νηστικούς, καὶ οἱ ὁποῖοι εἶνε ῥὰ τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εἵμαστε τώρα ἐμεῖς. Ἄν δέν το ξέρῃς μάθε το τῶρα καὶ ὅταν πηγαίνῃς σὲ καμμίαν συναναστροφή, νὰ θυμᾶσαι ὅτι ὁ καλοαναθρεμμένος ἄνθρωπος ποτέ του δὲν πρέπει νὰ κἀνῃ ἔτσι. Ἄν δέν ἔχῃς νὰ

μᾶς εἰπῇς τίποτε διασκεδαστικώτερον...

— Μὰ ἐγὼ θαρρῶ... εἶπεν ὁ Ἀγκίστρης μετὰ τρόπον ὑπερήφανον.

— Ἄλλος! ἀνεφώνησεν ὁ Κουπιᾶς.

— Ναί, ναί! ἄλλος ἀνεφώνησαν πάντες. Κάτω ὁ Ἀγκίστρης! βγάλτε τον ὅξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

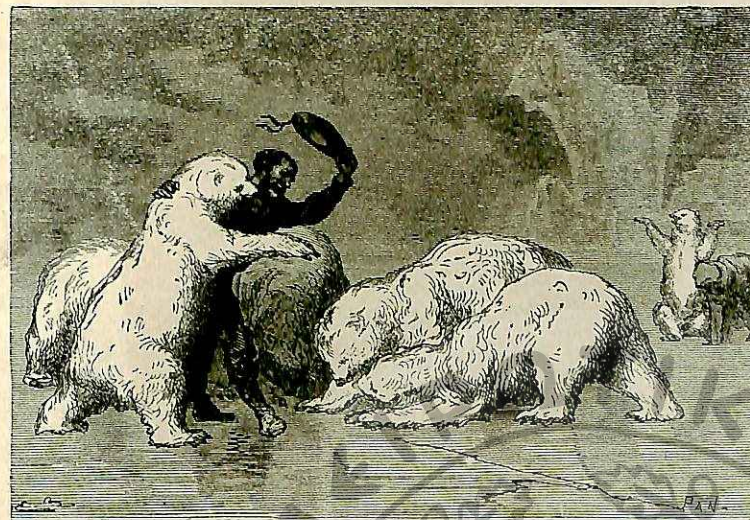
— Ἐτοὶ λοιπὸν εἰσάγετε σεί; εἶπεν ὁ Ἀγκίστρης. Καὶ ἐγὼ δίνω τὴν παραίτησί μου.

— Τὴν δεχόμεστε! εἶπεν ὁ Χοιρομέρης.

— Ἐλα, Ἀγκίστρη, πάμε νὰ φύγωμε! εἶπεν ὁ Πλημμύρης.

— Ποῖς θέλει νὰ μιλήσῃ;

— Ἐγὼ! ἀνεφώνησεν ὁ ζωηρὸς Φυκιώτης, ὁ ὁποῖος ἦτο γνωστὸς εἰς ὅλους τοὺς στραγαλατζήδες διὰ τὴν μεγάλην ἀγάπην τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὰ ζαχαρᾶτα. Ἐγὼ θὰ σας διηγῶ γιὰ ποῖα αἰτία ὁ μπάρμπα Φυκιώτης, ὁ ἀδελφός τοῦ παπποῦ μου δὲν

« ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕ ΑΞΙΩΡΕΣ ΑΡΚΟΥΔΕΣ! » (Σελ. 52)